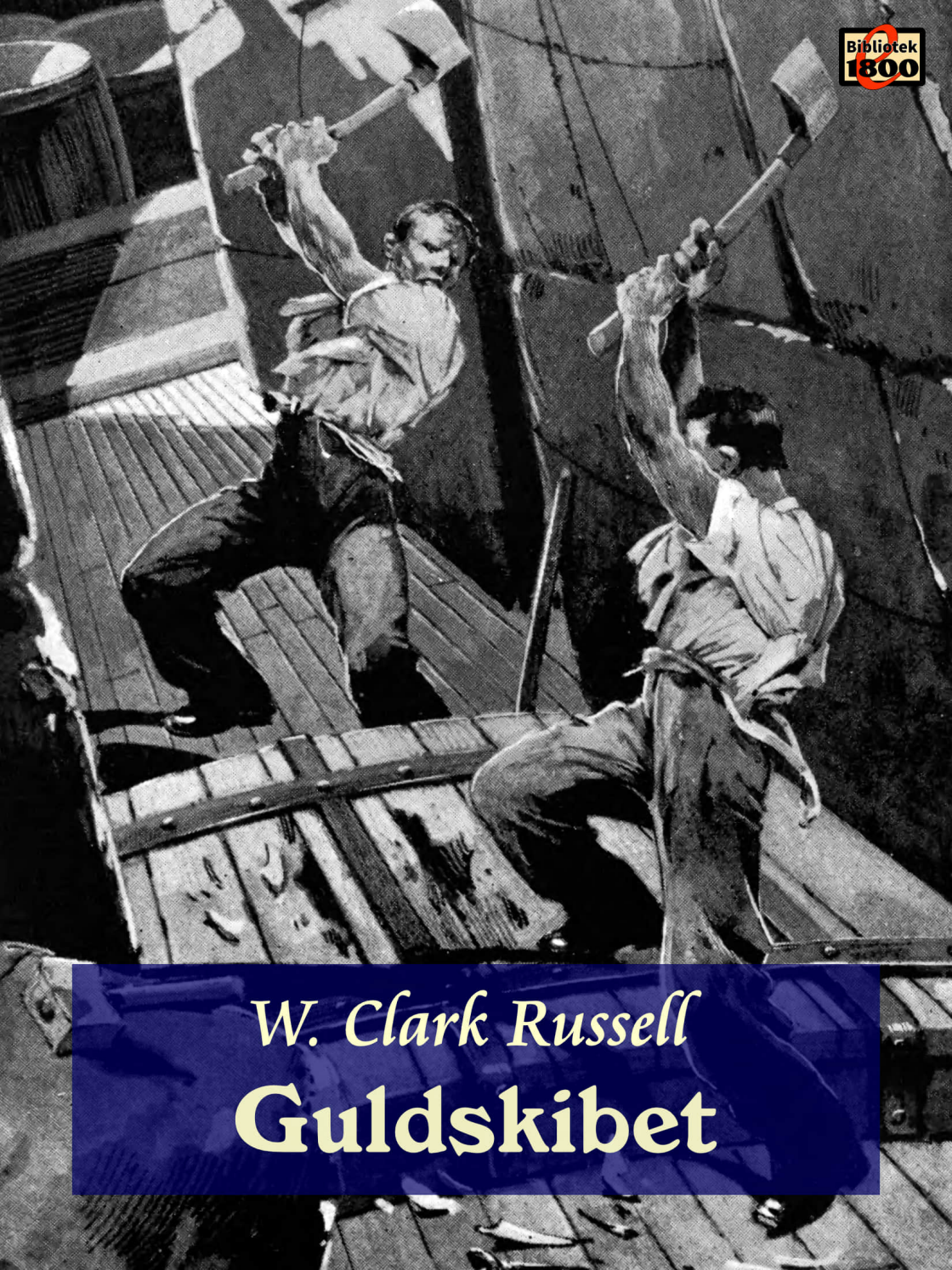

Bibliotek 1800

W. Clark Russell

Guldskibet

W. Clark Russell

Guldskibet

eller

Hvordan de ti klarede den

Forkortet og bearbejdet udgave ved Frederik Bork

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af W. Clark Russell: *Guldskibet* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of W. Clark Russell: *Guldskibet* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

CC BY NC SA

1. Barken *Queen*

En klar, månelys nat stod to mænd på en lav pynt, der strakte sig ud i Sydney-bugtens blå vande. Månen sejlede roligt højt på himlen og bredte sit blege lys ud over alle omgivelserne; de mørke bredder på begge sider af det sted, hvor de to mænd stod, lå indhyllet i en hemmelighedsfuld dunkelhed, og bugten var som et endeløst, lysende hav.

Dengang lå fartøjerne endnu til ankers rundt om bugten, og her og der faldt da øjet på en enkelt mastetop eller et par ræer, der glimtede i måneskinnet. Ankerlanternerne på de forskellige skibe lyste svagt som ildfluer imod månens hvide lys. Ret ud for de to mænd red et fartøj for sit anker i en afstand: af omtrent ¾ mil; det var en smuk, lille bark, der lå med alle sejl beslået og alle ender tothalede, som om den lige var kommet eller snart skulle afgå. De to mænd betragtede den, medens de roligt talte sammen.

Klokken var ti; en svag klokkekimen lød fjernt i retning af Sydney by og blev efterhånden besvaret af de forskellige skibsklokker, stemt i dybere eller blødere toner. Næppe var den sidste lyd fra denne klokkekimen døet hen, før de to mænds opmærksomhed blev vakt ved lyden af åretag.

"Der kommer han," sagde den ene af de to mænd og stirrede i den retning, hvorfra støjen kom.

"Nej," svarede den anden i en barsk tone, "kan du ikke høre, Trollope, at denne lyd kommer fra en hel række åretolde; du vil ikke få Hankey at se, før han er her med det samme."

Medens han endnu talte, kom en lang, hvid båd frem i månelyset; i dens agterende sad en mand med blanke knapper i frakken; han rejste sig, da han fik øje på de to mænd i land, og stirrede ind efter dem. De seks mand ved årerne bar også uniform. "Fast ror!" råbte manden i agterenden, og båden lå stille ud for pynten.

"Hvad er det for en båd?" sagde den ene af de to mænd sagte.

"Det er enten vagtbåden eller også hører den til en af orlogsmændene," svarede den anden.

"Har de færten af noget? Måske er de ude efter desertører eller på udkig efter den derude," – her pegede han i retning af den lille bark.

Nu satte manden i båden sig ned igen, årerne faldt let i vandet, og båden forsvandt hurtig i månedisen.

Knap fem minutter efter at den var ude af sigte, så man en mørk plet i vandet i retning af barken. Det viste sig snart at være en lille båd, hvori der stod en mand og vrikkede. Den stødte et øjeblik efter mod bredden, manden tog fanglinen i hånden og sprang i land; de to mænd gik hen til ham.

"Nå, Hankey, hvad nyt?"

"Jeg har snakket en times tid med Poole og har pumpet ham for alt det, jeg tror, han ved. Et par flasker champagne gjorde ham hurtigt snakkesalig; kaptajnen var i land, og overstyrmanden lå syg i sin køje. Om bord er der et par passagerer. Den sejler i morgen kl. 2, og så vidt jeg kan se, er det det nydeligste lille fartøj, der nogensinde har flydt på havet. Den kan let manøvreres med seks mand. Ræerne er temmelig brede efter dens størrelse, men jeg vil påtage mig at gøre dens mærssejl fast med tre mand, og det i stiv kuling."

De to andre lyttede ivrigt til; de så alle tre ud; som om de var forhenværende militærpersoner eller mænd, der var indvandret til kolonierne for at grave guld, men som det var slået fejl for, og som siden havde prøvet lidt af alt muligt, deriblandt også sølivet.

"Er der en våbenkiste om bord?" spurgte den ene.

"Ja."

"Hvor er den stuvet hen?"

"I 2. styrmands kahyt; men den har et temmelig tarveligt indhold, nogle få huggerter, kasserede marinevåben, et par gamle pistoler og en favnfuld gamle muskedonnere. Skotske redere forsyner sjældent deres fartøjer med værdifulde våben," tilføjede han leende.

"Er der nogen ammunition?" spurgte den tredje mand med temmelig svag røst og en let læspen i stemmen.

"Det glemte jeg at spørge om."

"Hvor stor er besætningen?"

"Der er 11 mand forude, og hele besætningen skal udgøre 18 mand; men lige så snart som matroserne er mønstret, optager de blot 1 måneds hyre og stikker så i land igen, og politiet kan intet gøre for at hjælpe kaptajnen. 2. styrmand fortalte, at *Queen* var halet ud i dag af den grund, at man så bedre kunne holde folkene om bord. Der var givet speciel ordre til vagtbåden om at passe godt på hele natten."

"Den er lige kommet her forbi."

"Ja, en seksåret tingest under kommando af en vigtigpeter i uniform; han så min båd ligge ved barkens låring og prajede; 2. styrmand så over siden og sagde, at det var "all right"; det var en

ven af ham, og de skulle ikke antaste ham, hvis de traf ham, når de roede i land – det var mig, han mente."

"Det er da vel kommet sikkert om bord?" spurgte den herre, der læspede en smule.

"Da champagnen steg Poole til hovedet, pralede han svært af det," var svaret; "ja, han sagde, at Ansons spanioler var fattiglemmer i modsætning til dem, at det var en forbandet vanskelig last at føre – og hvis nogle af jer bolværks-driverter fik færten deraf, så var det måske nødvendigt at slibe sine huggerter! Jeg spurgte ham på en skødesløs måde, idet jeg kastede et langt blik ud over den i månelyset glimtende havflade, som om jeg kun tænkte på det poetiske ved det omgivende sceneri – hvor de egentlig havde stuvet sagerne hen for at vide dem bedst sikret? Ja, det er noget, jeg ved besked om, sagde han og lo, for jeg har selv været med til at bringe det hele ned; det er anbragt i et specielt rum, lavet til det, lige agter for stormasten under dækket. Uldballerne ligger tæt omkring det, men for resten er det en farlig historie, hvis ballerne skulle komme i brand, og ligge og gløde under de skalkede luger."

"Hun tager sig smukt ud, som hun ligger der i månelyset," sagde den mand, hvis navn var Trollope, med mild røst, "sådan en skønhed var det også, jeg kom herud med for en shilling om måneden: jeg vil vædde på, at den kan løbe sine 13 knob med en fin bramsejlskuling. Gud ved for resten, hvordan London står for øjeblikket; det er dog det eneste sted, hvor der er værd, at leve; jeg længes svært efter London."

"Ja, nu må jeg af sted," sagde den mand, der var kommet ud fra barken, "skal jeg ro jer hen til landgangstrappen?"

De steg derpå alle i båden, som langsomt gled op i den lille bugt, hvor der lå enkelte både fortøjet. I det samme blev det slået fem glas om bord i barken.

Det var allerede averteret, at barken *Queen* skulle sejle fra Sydney 3 uger før den virkelig kom af sted. Det havde været meget vanskeligt for kaptajnen at få folk og særlig at beholde dem, efter at de var blevet mønstret, og skibet måtte da også nu afgå med utilstrækkeligt mandskab. Kaptajnen var ude af sig selv af utålmodighed. Nogle af passagererne var allerede begyndt at se sig om efter andre skibe, der var bestemt til Europa; men heldigvis befandt de andre fartøjer sig i en lignende forlegenhed. Endelig lykkedes det dog styrmanden at få samlet et mandskab – vilde, pjaltede, determinerede fyre – der havde fristet en hård skæbne oppe i guldmarkerne og i mange nætter ikke havde haft tag over hovedet; og for at de ikke skulle løbe i land, medens kaptajnen spiste frokost og styrmanden eftersø provianten, blev skibet hurtigst muligt varpet ud på reden.

Klokken 2 om eftermiddagen den følgende dag lettede *Queen*. Dens bestemmelsessted var London. Efter beregningen kunne rejsen vare ca. 75 dage. Den var løbet herud på 80 dage, hvad der næsten var lige så hurtigt som en damper; i alt fald som en damper sejlede i de dage. Det blæste en smuk brise, solen skinnede klart, folkene havde vasket sig og taget rent tøj på og lignede nu et nogenlunde respektabelt, engelsk mandskab. D havde sovet godt i køjerne, havde indtaget et godt måltid og følte sig allerede som nyfødte, medens de hev ankeret op med en rungende opsang og deres tanker var vendt mod det fjerne London, som de nu atter skulle gense.

Passagerernes antal var 19 i alt, herrer og damer. Alle var samlet på hytten og betragtede det smukke sceneri, som Sydney by frembød for deres øjne. Der var kun syv damer, hvoriblandt en mrs. James Dent, en mrs. Holroyd og hendes datter Edith og en miss Margaret Mansel, en smuk, ung kvinde med mørke øjne og et tankefuldt, lidt alvorligt blik.

Kaptajnen var en type på en slags sømænd, som nu næsten er forsvundet fra havets overflade, hans ansigt havde samme farve som en frisk afskåret ende af en mahogniblok, og denne farve blev yderligere fremhævet af hans snehvide hår og bakkenbarter. Hans grå øjne lå dybt i deres huler; de mange år, i hvilke han havde stirret regn, uvejr og stormende vinde i møde, havde trængt dem tilbage i deres fortøjninger, og det var næsten mærkeligt, at han kunne se noget gennem et par så dybe huller. Han var stærkt hjulbenet og gik altid med høj silkehat, enten han lå i vindstille under linjen eller kæmpede mod en orkan tværs af Kap Horn; ja, der var endog dem, der påstod, at han sov med den elskede silkehat på.

Medens skibet udfolder sine hvide vinger og efterlader et vidt spredende kølvand, vil vi betragte passagererne lidt nøjere, da disse spiller en stor rolle i denne mærkelige fortælling ude fra det bølgende ocean. En mand stod lænet over det lave messing-rækværk, der omgav hyttens overdel; han ville have været en meget smuk mand med sin kraftige, sorte knebelsbart, hvis han ikke havde haft en slem opstoppernæse. Hans mine var mandig og fri, han var svært bygget og over 6 fod høj; efter hans holdning at dømme måtte han have tjent i armeen; han lignede i alt fald ingen sømand.

Et stykke fra ham stod en anden gentleman med et halvt militært præg, middelhøj og med store, sorte bakkenbarter. Han var en smuk mand med et dannet ydre; hans klæder så blot alt for ny ud og manglede det egne fald, som de først får, når man har fået "gået dem til". Men hvem kunne egentlig undre sig over sligt hos en mand, der var på vej hjem fra Australien!

En tredje gentleman stod lænet til rælingen om bagbord. Hans små, blå øjne, en smule matte af drik, var skarpt fæstet på miss Mansel, der på den anden side af dækket talte med mrs. Holroyd og dennes datter. Han var en stor mand af den trinde, fede type med lidt hår og et tyndt overskæg, der stadig trængte til at snoes.

Disse tre mænd var de samme, som den foregående nat havde stået på en pynt ved bugten og beundret den lille bark, som lå der i det klare måneskin. Hvem ville efter deres tidligere samtale have tænkt, at de dengang allerede var indskrevet som passagerer i barken.

Den høje mand med den svære knebelsbart var Henry Trollope, den anden mr. Paul Hankey og den fede fyr ved rælingen Alexander Burn.

En anden passager, om hvem særlig damernes opmærksomhed samlede sig, var mr. Sampson Masters, der set på afstand var en meget smuk mand, men hvis ansigt ved nærmere beskuelse var fregnet og rødplettet af drik og udsvævelser. Han stod i nærheden af rattet og stirrede op mod sejlene med en mine, som enhver sømand måtte antage for en kritikers.

Der var endnu flere herrer, hvoraf en var lille mr. William Storr, en auktionsholder, der nu rejste hjem efter at have gjort

gode forretninger i kolonierne. Hans runde ansigt var lutter smil og interesse for alt, hvad der foregik omkring ham. Tæt ved siden af ham stod en høj mand, der i passagerlisten var indført under navnet Mark Davenire; han bar en tyk sølvkæde tværs over sin grønne vest, og hans store palmehat var trukket dybt ned i panden; medens hans blik stadig bevægede sig fra én genstand til en anden. Den forlegenhed eller ulyst til straks at gøre nye bekendtskaber, som gerne findes hos englændere, mærkedes også her. Damerne havde allerede indledt en konversation med hinanden, men herrerne forholdt sig tavst iagttagende.

2. Jagten

Passagererne spiste til middag ved skinnet af en pragtfuld solnedgang, der lyste ned gennem koøjer og skylighter, glimtede i glas og sølvservice og lagde en glorie om kaptajnens hvide hoved, som han sad der og præsiderede for bordenden. Lamperne var for resten allerede tændt, for at overgangen fra lys til mørke ikke skulle være alt for brat.

Alle passagererne var til stede. Kaptajnen kastede et blik ned ad rækken af de fremmede ansigter og syntes for et øjeblik forbavset over de folks udseende, som han nu skulle føre velbeholdne til England. Det var hverken mr. James Dent eller mr. William Storr, som skipperens blik standsede ved på dets inspektionstur langs begge sider af bordet, men hvad der slog ham, var en vis udvortes lighed mellem alle de øvrige herrer, ganske som man f.eks. ser en professionel lighed mellem glatbarberede skuespillere. Men hvorledes skulle han egentlig definere denne lighed? Kaptajn Trollope var meget forskellig fra f. eks. mr. Burn; og mr. Shannon med sine store, fremstående, blå øjne og lyse skæg lignede slet ikke den mørke, skumle mr. Caldwell. Dog, gamle kaptajn Benson gav sig ikke af med at bedømme folk efter deres ydre. De havde jo alle betalt deres overfart og syntes alle at være gentlemen i deres optræden; selv om det muligvis var gået dem lidt forkert enten herude eller hjemme.

Ved den nederste ende af bordet havde skibets overstyrmand, mr. Matthews, en solbrændt mand med et svært rødt skæg og af et noget lidende udseende, sin plads. Til venstre

for ham sad skibslægen og til højre mr. Paul Hankey. Der blev ikke talt meget. De fleste af herrerne syntes at kaste undersøgende blikke. På hinanden, som om de her traf hinanden første gang. Mr. Storr forsøgte at rejse en almindelig konversation, men damerne tav, og den, herre, hvis navn var Cavendish, sagde med et spotsk smil:

"Må jeg spørge Dem, sir; om De handler i dette skibs rederes interesse?"

"Jeg forstår Dem ikke," svarede mr. Storr.

"Undskyld," sagde nu mr. Hankey, idet han vendte sig til overstyrmanden, "men hvor spiser mr. Poole, Deres 2. styrmand?"

"Her, når de andre har endt deres måltid, og jeg er gået på dækket," svarede styrmanden kort.

"Jeg kom herud sammen med ham i *The Golden Ball*," sagde mr. Hankey; "der var han 3. styrmand. Jeg mener, at bedre sømand end han har aldrig redet ude på en rånok."

"Åh ja, det er et meget godt udtryk," sagde mr. Matthews og smilede let.

"Har De måske været sømand?" spurgte lægen.

"Spørg aldrig den, som har forsøgt lykken her ude i Australien, om "enkeltheder"," advarede Hankey med et forekommende smil og et let buk.

Den mørke herre med det jødiske udseende, hvis navn var Caldwell, afbrød deres samtale, idet han bemærkede: "Jeg fik heller ikke noget godt indtryk af forholdene, da jeg kom herud. Man havde fortalt mig, at på sidste rejse herud havde de som kahytspassager haft en søn af en baronet, der havde en pragtbygning tæt ved Hyde Park; skibet kom atter hertil, lå her

en tid, og et par dage før det skulle afsejle til England igen med fuld uldlast, så styrmanden et sandt fugleskræmsel komme krybende over siden. Det berørte levningerne af en hatteskygge, pjalterne flagrede omkring den magre krop, ansigtet var bleggult og udtæret af lidelser og hunger. "Kender De mig ikke?" stønnede han. Den ufølsomme styrmand svarede "nej," hvorpå fugleskræmslet sagde sit navn. Det var baronettens søn. Han havde strejfet om i 3 måneder, havde intet guld fundet, havde ikke kunnet skaffe sig føde, havde pantsat alt, hvad han ejede, og bad nu om fri rejse hjem. Af medlidenhed gav de ham pladsen som understeward; han måtte vaske tallerkener af og bringe dem agterefter. Det var særdeles opmuntrende at høre for mig som nyankommen."

Mr. Caldwells lille historie satte konversationen i gang. De, som hidtil havde skævet en smule til hinanden, begyndte nu at lade munden løbe, og kaptajnen fandt sig snart som vært for et selskab af behagelige og selskabeligt anlagte personer. Talen faldt på at finde guld, og mr. Masters spurgte miss Mansel: "Fik guldfeberen også Dem til at rejse herud?"

"Nej, jeg kom herud for at få en bedre stilling som guvernante, men tager nu hjem igen, fordi der her i kolonien ingen brug var for mine små talenter," svarede hun svagt rødmende.

"Ganske som alle vi andre," udbrød kaptajn Trollope.

"Kolonierne er ikke andet end rottefælder, hvor man fanger alt udskuddet fra det gamle land," sagde mr. Storr.

Kort efter begav hele selskabet sig op på dækket. Det var en smuk, stille aften, stjernerne lyste klart, og månen stod fuld og rund over bagbords bov. Brisen var skrallet af, sejlene hang

slappe, og kun en svag krusning spredte sig som tynde harpestrenge ud til begge sider af stævnen. Solsejlet var rullet op, og duggen glimtede rundt omkring på rælingen og nathuset.

Førend 2. styrmand, Poole, gik ned til sin middag, gik han hen til kaptajnen. "Der er intet i sigte, kaptajn," sagde han, "undtagen en lille sejler lige i vort kølvand; jeg kan knap øjne den gennem natkikkerten; men jeg er ikke sikker på, om den ikke lod en raket gå til vejrs for et øjeblik siden."

"Lån mig kikkerten," svarede kaptajnen. Passagererne havde fordelt sig rundt omkring på dækket; og alle var snart optaget af behagelig samtale. Kaptajn Davenire, Trollope, Caldwell og Hankey spadserede hen til kabyssen, hvor de lod, som om de lyttede til en af matrosernes spil på en harmonika. Her traf de et par matroser, som gik frem og tilbage på dækket, rygende deres piber.

"I er vel, fuldtalligt mandskab her om bord?" sagde kaptajn Trollope til dem.

Den ene matros tog piben ud af munden og svarede: "Nej."

"Hvor mange flere skulle I da være?" spurgte mr. Davenire.

"Lige så mange til, som vi er," svarede den anden.

"Hvordan står det sig med det salte kød?" spurgte kaptajn Trollope igen, idet han tændte sig en cigar.

"Det er vi endnu ikke kommet til; vi har haft fersk kød indtil nu," var svaret.

"Jeg hat engang hørt, at en rådden tønde kød har lavet det værste mytteri, man nogensinde har oplevet til søs," sagde mr. Hankey og stirrede stift på de to matroser. "Tænk, at spiren til mytteri virkelig kan ligge saltet ned i en tønde kød! Men jeg vil

sige jer én ting," vedblev han og trådte tæt hen til de to forbavsede matroser, "når skedekniven er for sløv til at skære en tobaksdåse eller måske en kam til kæresten af det kød, der bliver uddelt til mandskabet for at give dem marv i knoglerne til at hale i enderne eller hive rundt i spillet, så – – –," her afbrød han pludselig sig selv med en effektfuld latter, drejede sig om på hælen og gik langsomt agterud, I samme øjeblik så man atter en raket gå til vejrs i nogen afstand agterude; den blev med mellemrum efterfulgt af 3-4 andre.

"De må komme fra det lille fartøj, som vi har set agten for os hele eftermiddagen," sagde kaptajnen til styrmanden.

"Ja, det må da være signal til os, sir, ellers er der jo intet andet fartøj i sigte."

"Hvad skulle det vel ville os? Har vi glemt en postsæk? Der var en raket til! Lad os dreje bi og se, hvad der er i vejen."

Det blev også gjort og vakte en del forundring blandt passagererne. Man havde allerede vænnet sig til det store oceans ensomhed, skønt man jo ikke var mange timer fjernet fra land, og nu blev man ligefrem forfulgt. Rejsen lod til at skulle blive interessant!

"Kom her agter, folkens, og hal op i storbraserne! Styrbord med roret!" lød kommandoen; skibet blev bragt til vinden, og mrs. Peacock så til sin store forbavselse, at månen havde skiftet stilling.

Tæt ved bagbords låring stod en gruppe mandlige passagerer, og efter at have kastet et blik på hinanden, begyndte de en sagte samtale.

"Hvad kan den have at melde?" spurgte Davenire og stirrede ivrigt agterud.

"Åh, det, er ikke noget, vi behøver at bryde os om," sagde mr. Shannon.

"Lige meget, det er alligevel mærkværdigt," mumlede Trollope; "vi er lige kommet bort fra Sydney og har været jaget hele eftermiddagen."

"Tror I, at det er bud til os," udbrød den smukke, men noget derangerede mr. Masters, idet han nærmede sig gruppen.

"Det skulle glæde mig, hvis den ville synke, før den nåede os, hvis den har ondt i sinde," svarede kaptajn Trollope.

Et øjeblik efter nærmede sig endnu en herre til den omtalte gruppe, og havde man talt den, ville man have set, at den udgjorde i alt 10 personer. På den anden side af dækket stod resten af passagererne tillige med kaptajnen og styrmændene. Kaptajn Trollope opdagede pludselig, idet han så sig om, hvorledes situationen var, og af hvem de ham omgivende personer bestod. "Hør, lad os hellere gå lidt fra hinanden!" hviskede han hurtigt, og et øjeblik efter spredtes den lille gruppe.

Gamle kaptajn Benson stirrede af og til utålmodigt i sin kikkert. Han var ikke vant til ophold af den art. Han følte, at der var ligesom noget ulykkebringende ved den historie og syntes, at det var lidt nærgående således at ville tvinge ham til at dreje bi. Der blæste en smuk nattebrise til en 4 knobs fart, og den gamle skipper længtes efter at benytte sig af den.

Queen lå næsten som en bøje i havet til at styre efter, og efter 20 minutters forløb kom også en stor, stærkbygget kutter med det hvide skum for boven hen langs siden. Ned kom dens svære storsejl, og medens en høj kommandorøst prajede for tampen af en ende, gled det lille fartøj ind under låringen. Dens hvide

dæk skinnede som sølv i månelyset, og man så de klare omrids af en mand, der stod nær masten med en rejsesæk i hånden. Rorsmanden løb et par skridt forud og råbte, idet han kastede blikket på de mange ansigter langs rælingen: "Er kaptajn Benson der?"

"Ja, hvad vil De mig?"

"Vi har bragt en herre med, der ønsker at blive sat om bord hos Dem."

"Hvor er han?" spurgte kaptajnen.

"Her," sagde manden med rejsesækken og gik hen til kutterens ræling, "jeg ville gerne bede om at komme om bord."

"Men hvad vil De, sir?" råbte gamle Benson og stirrede mistænksomt på personen, der var klædt i sort frakke og lyse benklæder og havde en blød, sort hat på hovedet; han lod i alt fald ikke til at være nogen retsbetjent.

"De vil dog vel ikke have, at jeg skal fremkomme med mit ærinde her nede i båden, sir?" sagde den fremmede.

"Kast da falderebstrappen over siden," brummede kaptajn Benson efter en kort pause.

Manden syntes at få travlt med at tage afsked med den fyr, der havde forladt roret, og det så ud til, at han gav ham penge; derpå steg han hurtigt op med rejsesækkene hånden. Kaptajn Trollope gik nynnende forbi ham, og nogle få andre strøg sig ligeledes tæt op ad ham, medens han stod et øjeblik på dækket for at trække vejret.

Men samtidig med at kaptajnen, styrmændene og passagererne ventede på, at den fremmede skulle nærme sig, lod en fyr i kutterens bov slæbeenden gå; man hørte en opsang, idet kutterens storsejl blev hejst, og til kaptajn Bensons

forundring stod denne straks væk i retning af land, medens fyren ved roret råbte: "Lykkelig rejse!"

Styrmanden prajede kutteren at vende om og blive ved skibet, til man fik at se, hvad den nye passager ville, men der kom et hæst "nej!" tilbage med den fugtige nattebrise, og kutteren forsvandt snart i nattens sølvagtige dis.

Den fremmede, som nu gik agterud til kaptajnen, tæt fulgt af alle passagererne, var lille og spinkel og bar lange, lyse bakkenbarter. Han var meget bleg, og hans mørke øjne glimtede i deres hulninger, medens han så fra den ene til den anden af de ham omgivende passagerer.

"Jeg tror, det er James Murray," sagde mr. Dent til sin kone, idet han stirrede på den fremmede.

"Mener du bestyreren af *S.S.–Banken*?" sagde hun.

I samme øjeblik syntes også kaptajn Benson at have genkendt ham og sagde: "Er det ikke mr. Murray?"

"Det er mit navn, kaptajn, og hvis De vil høre mig i enrum, vil jeg fortælle Dem grunden til, at jeg gerne ville sejle med Dem til England, og hvorfor jeg kommer her om bord på en lidt usædvanlig måde."

"Hvad er det, han siger?" hviskede Trollope til Davenire.

"Er denne lille rejsesæk hele hans rejsegods til England?" mumlede den anden.

"Jeg tror at træffe bekendte her," udbrød nu mr. Murray og strakte sin hånd ud mod mr. Dent, idet han med det samme hilste på hans frue.

"Lad os få fart på skibet, mr. Matthews," sagde kaptajnen, idet han samtidig bad mr. Murray gå med ned. I kahytten satte de sig således, at ingen ovenfor kunne høre deres samtale.

"Jeg modtog i sidste øjeblik, kaptajn Benson," begyndte mr. Murray, "ja, så sent, at jeg ikke kunne lade mig indskrive som passager med Dem, et brev fra London, der fordrede min øjeblikkelige nærværelse på vort kontor der. Det angår en vigtig slyngelstreg, og jeg er den eneste af personalet her i Australien, der ved besked om den."

"Hvornår fik De brevet?" spurgte kaptajnen.

"Der kom et skib fra London i aftes – jeg husker nu ikke navnet."

"*Magician?*" foreslog kaptajnen.

"Ja, men i alt fald fik jeg ikke mine breve før middag, og da var jeg uheldigvis ikke i forretningen. Da jeg så kom tilbage til banken og fik læst ordren fra London, var Deres fartøj allerede sejlet eller var i alt fald i færd med det. Jeg var straks bestemt på at tage med det først afgående skib og lejede så kutteren *Wooloomooloo* for om muligt at indhente Dem og fik derfor ikke tid til at tage mere end denne lille rejsesæk med mig."

Kaptajn Trollope og mr. Davenire trådte nu ind i kahytten, og Trollope skænkede sig et glas vand, de stirrede begge med mistænksomme blikke på mr. Murray og gik langsomt bort, idet de lyttede efter, om de måske kunne opfange et ord af samtalen.

"Men alt dette er slet ikke behageligt, mr. Murray," sagde nu kaptajn Benson, "De kunne lige så godt have benyttet det næste skib, sir."

"Men du gode Gud, kaptajn!" råbte mr. Murray; "De ved dog godt, at hvis jeg var blevet tilbage, ville jeg have forsømt det hele; der var måske ikke lejlighed til at komme bort fra Sydney i den første måned! Jeg betaler naturligvis min rejse, ganske som

hvis jeg var blevet indskrevet hos Deres agenter," vedblev Murray og trak en velforsynet tegnebog frem; "Sagen er meget vigtig, jeg skal fortælle Dem det hele en anden gang. Det er lige meget, hvor jeg kommer til at ligge, men nu må jeg dog allerførst have lidt at spise."

Passagererne var nu begyndt at forlade dækket, klokken var halv elleve.

"Hvad er det, der tvinger mr. Murray til at tage bort i en sådan hast," spurgte mr. Dent kaptajnen, medens mr. Caldwell og mr. Shannon listede sig lidt nærmere. Kaptajnen fortalte mr. Dent med få ord, hvad han havde hørt.

"Vil en sådan jagt med en kutter efter et velsejlende skib ikke i reglen blive betragtet som en stor dumhed?" . spurgte den mørke mr. Caldwell, idet han trådte hen til dem; "havde det blæst noget, ville denne bark have været 20 grader forud i løbet af en uge."

"Meget sandt, sir," svarede kaptajnen og gik hen til styrmanden, der stod i nærheden af roret.

"Hvad er det næste skib til England?" spurgte kaptajnen. Styrmanden sagde ham det.

"Sejler det snart?"

"Det mangler mandskab,"

"Murray har vist en kækhed ved således at ville nå os; han burde have en belønning for det, når han kommer hjem."

"Jeg har aldrig set ham før," sagde den oprigtige styrmand, "jeg holder ikke af hans udseende."

"Han har tjent penge nok til at betale for sin rejse. Han kom ganske forkommen hertil."

"Ja, med en lille rejsesæk for en så lang rejse, sir."

Kaptajnen brummede. Styrmanden viste sig undertiden lidt tungnem: "Kender De for resten nogle af passagererne, mr. Matthews?"

"Nej, sir, men jeg tror, mr. Poole kender et par af dem."

Kaptajnen gjorde et skridt frem og betragtede et øjeblik stille de passagerer, som sad nede i kahytten. Der sad Trollope, Masters og Burn og underholdt damerne livligt. Et stykke fra dem sad mr. Murray med en bakke med forfriskninger foran sig og talte ivrigt med mr. Dent, så vendte han atter tilbage til styrmanden.

"Nogle af vore passagerer synes at have døjet noget i deres dage," sagde han.

"Ja, og har drukket noget, sir."

"Denne søgen efter guld stempler hurtigt sin mand," sagde kaptajnen; "et par af dem har vist før haft med ender og blokke at gøre. Jeg så en af dem se til vejrs med et blik, som kun en sømand har det."

Kort efter gik han ned efter at have givet styrmanden kursen, der skulle styres.

3. Bankbestyreren

Næste morgen var vinden imod, og, søerne kom rullende ned mod skibet i lange, glimtende blå linjer, kronede med hvidt skum. Mr. Poole stod og betragtede en hval, der fulgte skibet i en halv mils afstand, da mr. Hankey kom op ad hyttetrappen.

"Hør, mr. Poole, har De nogensinde hørt, at en mand har jaget et clipperskib for at knibe sig ind som passager i det?"

"Ja, det sker ofte, at passagerer, der kommer for sent, søger at indhente skibet i små fartøjer eller både," svarede styrmanden og kastede et blik agterefter for at se, om kaptajnen var i nærheden.

"Hvad mon kutteren tog for dette stykke arbejde?"

"100 £ og måske endda en dusør, hvis det lykkedes."

"Og hvad var det hele så for?" sagde mr. Hankey og så hen på mr. Murray, der stod alene agterude og så ud efter hvalen.

"Hm!" svarede styrmanden.

"Og så denne lille håndkuffert?"

"Det er jo ikke meget, men manden syntes at have hastværk."

"Kan De ikke lugte lunten?" spurgte mr. Hankey.

Styrmandens smil forsvandt nu ved synet af kaptajnen, og han gik langsomt agterefter, idet han lod; som han så på sejlene. Hankey satte sig ved foden af trappen, og kort efter kom Trollope, Burn og Mesters hen til ham. Styrmanden kom atter tilbage til forkanten af hytten og stod og betragtede gruppen nedenfor ham. Han havde kendt mr. Hankey fra en tidligere rejse og havde drukket nogle glas sammen med ham i Sydney; han vidste, at han var en gentleman af god familie. Men

hvad var der egentlig, som gjorde disse fyre dernede så forskellige og dog så ensartede i deres optræden – de lignede og lignede alligevel ikke hinanden. Han stod her overfor et vanskeligt spørgsmål, kløede sig i nakken og kastede i det samme blikket agterefter ud over det blå hav. Her fik han øje på noget, vedblev at stirre, mumlede endelig ved sig selv: "Ved Jupiter!" og gik agterud til kaptajnen, til hvem han sagde: "Sir, vi har røgen af et dampskib ret agterude."

Kaptajnen tog sin kikkert og så i den angivne retning.

"Hvad er det, den gamle stirrer efter?" sagde kaptajn Trollope og gik et par trin op ad trappen.

"Der er en damper ret agterude," svarede styrmanden kort; hans pligter som officer forbød ham at tale med passagererne. Trollope gik hurtigt ned og sagde med sagte, hæs røst: "Der er en damper på jagt efter os," hvorpå de alle bankede deres piber ud, og gik op på hytten. En damper var i hine dage en sjælden fremtoning i disse have. Man traf vel en enkelt gang en orlogsmand under damp, og der gik også nogle få dampere mellem Australien og moderlandet, men synet var sjældent nok til at vække stor opmærksomhed. Det var uden al tvivl en dampbåd – ikke røgen af et brændende skib, som mr. Murray mente, for "brændende skibe ligger gerne stille, men denne røg nærmer sig," bemærkede kaptajnen, idet han betragtede mr. Murrays blege ansigt og gule bakkenbarter.

"Hvad kan det være for et fartøj?" sagde mr. Dent, "der var jo ingen dampbåd i Sydney, da vi forlod stedet."

"Undtagen slæbedamperen," bemærkede mr. Burn med tyk stemme. Alle lo, for tanken om, at slæbedamperen skulle

befinde sig i en sådan afstand fra sin havn, var både original og latterlig.

Kulingen havde hele natten været flov, så skibet i virkeligheden ikke var langt fra Sydney. Alles interesse var nu fæstnet på røgen agterude. Man trængte ikke på kaptajnen med spørgsmål, men de fleste talte indbyrdes i smågrupper. Kun mr. Murray ville gerne vide, om det kunne være en damper fra en anden australsk havn. Var det sandsynligt, at den bragte endnu flere passagerer? Han så ængstelig og foruroliget ud ved denne tanke. Trollope, Davenire og et par andre af banden betragtede ham nysgerrigt.

"Jeg tror ikke," sagde Trollope i en sagte, hemmelighedsfuld tone til Caldwell, "at han kunne sprænge et krudtmagasin i luften, hvis det kneb."

"Vi holder os temmelig nær kysten," bemærkede mr. Hankey, idet han så efter røgen, "man må endnu kunne se land fra mastetoppen."

Nu var dampbåden blevet synlig i højde med dens hjulkasser, og fra dens høje skorsten udspyede den en lang, sort røgsky; forude stod en mast, hvorfra nogle signalflag vajede, hvis farver man dog ikke kunne skelne. Der var ingen tvivl om, at dens ærinde gjaldt barken. Mr. Dent, som længe iagttog den gennem kikkerten, erklærede til sidst, at det var slæbedamperen *Bungaree* af Sydney. Den kom nærmere med en fart af 8 knob, medens barkens fart ikke var over 4, og snart så man hele dens lille skrog over vandet.

Kaptajn Trollope så sig om efter mr. Murray, men denne var imidlertid forsvundet.

Barken lå nu op til vinden med levende sejl. Det var et spændende øjeblik. Kutterens jagt var intet i sammenligning med denne! At blive 2 gange forfulgt i løbet af 24 timer! Gamle Benson var ikke rigtig sig selv; der var noget forkert ved det hele; 3 ugers forsinkelse i Sydney på grund af, at folkene stak af, og da man endelig var kommet af sted, blev man opholdt ved en forfølgelse, som han aldrig havde været med til før; for det var klart, at damperen ville have fat i ham; 2. styrmand havde endelig været i stand til at tyde signalerne, som betød: "Vigtigt ærinde, må tale med Dem!"

Skibet lå nu næsten stille. Slæbebåden var et lille, klinkbygget fartøj med grønne hjulkasser, agten for hvilke det hvide skum væltede frem. Der stod tre mænd på broen, og da den kom langs siden, hørtes der et praj fra en af mændene i en lys overfrakke.

"*Queen* ohøj!"

"Hallo!"

"Er der ikke blevet sat en fremmed om bord hos jer, efter at I har forladt Sydney?"

"Jo, sir!" råbte kaptajnen tilbage.

"Blev han sat om bord fra kutteren *Wooloomooloo*?"

Kaptajnen nikkede.

"Så må De tillade mig at komme om bord," udbrød en af mændene på broen, der var iført en slags uniform.

Dampbådens kaptajn varskoede til maskinen, båden kom nærmere, og idet den krængede let over, så de to mænd deres snit til at springe om bord i barken og kom agterud.

"Gud bevare os evig vel!" udbrød mrs. Dent og vendte sig til sin mand, "det er jo overbetjent Fox!"

Den anden mand kunne godt have gået for en Bow Street opdagelsesbetjent, hans næse lignede enden af en knippel, hans venstre øje var dobbelt så stort som det andet, og da han kom agterud med overbetjenten, kastede han et undersøgende blik rundt på alle passagererne.

Overbetjenten gik lige hen til kaptajn Benson og sagde, så alle hørte det: "De er kaptajn i dette fartøj, sir?"

"Det siger man," svarede den gamle og brystede sig og trykkede sin høje hat fastere på hovedet.

"Jeg er kommet her om bord for at arrestere James Murray, bestyrer af *S.S.–Banken* i Sydney, på grund af underslæb."

"Til hvor stort et beløb, sir?"

"76.000 £."

Kaptajn Trollope udstødte en lang, sagte fløjten; den anden betjent vendte sig langsomt om og betragtede ham.

"Jeg ser ikke manden," vedblev overbetjenten og lod øjet løbe rundt i forsamlingen.

"Gå ned og sig til Murray, at der er nogen, der spørger efter ham," sagde kaptajnen til 2. styrmand; denne gik straks ned, men overbetjenten og hans medhjælper fulgte ham. Kaptajn Benson forblev på dækket, hvor passagererne underholdt sig sagte, men ivrigt med hinanden.

"Denne ventetid er frygtelig," hviskede miss Mansel til mr. Shannon, "hvad vil de gøre ved den ulykkelige mand?"

"Lægge ham i jern," svarede skibslægen, der stod i nærheden.

"Det er hårdt!" udbrød mr. Shannon heftigt; "har De nogensinde set en hob sammenlænkede forbrydere?"

Pigen svarede gysende, at hun engang i England havde set nogle fanger lænket sammen, og mr. Shannon var i begreb med

at fortsætte behandlingen af dette emne, da han bemærkede et truende blik fra kaptajn Trollope, der bragte ham til at tie.

I dette øjeblik kom mr. Poole ilende op ad kahytstrappen og bad skibslægen komme med ned. Hvad brug havde man for en læge nu? Havde Murray måske skudt sig selv – der var dog ikke blevet hørt noget skud; alle passagererne stod i stille forventning om, hvad der ville ske. Endelig hørte man støj fra trappen, og flere personer kom til syne, bærende en tilsyneladende livløs skikkelse imellem sig. Alle fo'r forskrækket tilbage; og de fleste af damerne ilede, forud. Liget blev lagt ned på dækket, solens stråler faldt på de opsvulmede træk, men skibslægen lagde straks, efter et stort silketørklæde over hans ansigt.

"Er han besvimet, sir?" spurgte kaptajn Benson, som kom ilende henne fra rattet.

"Taget gift, sir," sagde lægen.

"Ja, han var os for hurtig," sagde overbetjenten med et mørkt blik på liget, "han har været forberedt og taget blåsyre."

"Det er sikrere end en kugle," hviskede Hankey til Masters.

"Ja, det laver intet spektakel," svarede denne ligegyldigt.

"Tager De ham med Dem tilbage?" spurgte kaptajnen.

"Ja, sir, ham og hans rejsesæk," svarede overbetjenten, "måske De vil lade et par matroser hjælpe os."

Liget blev lagt på et røstværk, dækket med et stykke presenning og derpå firet ned om bord i damperen, som kort efter stødte fra og begyndte sin sejlads ind mod den nu forsvundne kyst. Ingen vinkede til afsked, og der herskede en tid lang en alvorlig, trykket stemning om bord i *Queen*, indtil endelig kaptajnen lod brase fuldt, og skibet atter begyndte at

glide af sted i retning af sit fjerne mål. Vinden var frisket op, skibet krængede smukt over og skar en rask fart gennem de små, skummende bølger.

"Han betalte dog sine passagerpenge," mumlede den gamle skipper, idet han et øjeblik blev stående i kappen og fæstede sit blik på den sig fjernende damper; "de var såmænd nemt tjent; men han fik ikke meget for dem."

4. Burn taler i søvne

Der blev talt om underslæbet og selvmordet både i kahytten og forude.

Har De nogensinde set mandskabet skaffe til middag?

Nedgangen til lukafet er i reglen kun lille og snæver: Næsten hele besætningen er nede; de rygende bakker med kød er nylig blevet bragt ned fra kabyssen, og matroserne har givet sig i lag med dem. Der er mørkt hernede, hvorfor lampen er tændt. Folkene har endnu fersk, australsk kød, fårekød og oksekød, der er kommet ned til kysten fra det indre i form af levende trækokser. Hver mand sidder på sin kiste eller i sin køje. Han har hugget sig igennem indholdet af sin skaffebakke og fortæret sin ration, filet løs på et oksehjerte med sin tjærede skedekniv, gumlet og tygget på det så længe, til han får det ned og skyllet det efter med en sort blanding te. Når han endelig er færdig og har sat bakke og blikmål til side, skærer han sig en pibefuld pladetobak, tænder sin pibe og føler sig nu overmåde vel tilpas.

"Hør, kammerater," udbryder nu Bill efter at have røget et par minutter, "hvordan mon en fyr føler sig til mode, når han har taget gift?"

"Ganske som jeg nu," siger Jack; "i London sætter de bedre kød end dette for deres katte; for matroserne sætter de kun hundekød!"

"Hvor meget var det, denne fyr havde stjålet?" sagde en anden.

"Ja, så vidt jeg ved," sagde Tom alvorligt, "så var det sådan noget som en kvart million."

Tavshed; ingen vidste rigtig besked om, hvor stor en sum det egentlig var, men der var ingen, der ville forråde sin uvidenhed.

"Da jeg første gang så ham, mente jeg straks, at der var noget i vejen med ham. Jeg holder ikke af folk med lange bakkenbarter, denne her jagt efter os viste mig straks, hvad det var for en fyr. Hvorfor blev han ikke indskrevet ligesom andre ordentlige folk? Han var nok af den slags, der tror, at når de blot tjærer deres krop over, så skjuler de deres nøgenhed. Jeg skal for resten sige jer noget; denne fyr, som de nu førte bort, er ikke den eneste bavian, som vi har om bord."

Ingen syntes at lægge mærke til hans sidste bemærkning.

Endelig hørtes en stemme i baggrunden: "Der er en snegl her om bord med et ansigt, der er helt skamferet af drik. Han ser ud som en gammel, tør ost, eller som den takkede kant af månen, set igennem en kikkert. Jeg tror, at jeg har truffet denne fyr; han blev nævnt i forbindelse med et mord, og jeg tror nok, det er den samme."

"Der er flere af disse 1. klasses passagerer," sagde Bill, "der har faret til søs, det vil jeg sværge på; selv om de ikke har svinget, så har de dog en sømands blik."

"Du mener vel soldater, ikke sømænd! Jeg har nu fået ti ud af det; så mange er de, og de ligner svært hinanden; jeg ved, at jeg ikke tager meget fejl. Jeg har før været i selskab med soldater, og jeg kan godt udpege en officer uden at bede ham vise mig sin sabel!" Her spyttede han langt.

"Der var et par af dem, der kom forud i går," sagde en anden med et grin, "og havde svær lyst til at få lavet et lille mytteri i

stand; de gav sig til at tale om ransonfadene [Note 1)] og hvilken djævel, der lå begravet i dem. Du skulle blot lade styrmanden høre, hvad du opvarter med, tænkte jeg, men så drejede han sig rundt på hælen, som om han havde sagt noget meget betydningsfuldt; men jeg vil sige jer en ting, der ligger mere oprør i disse halve smil og undertrykte grin end i et åbenbart tegn."

Styrmandens røst hørtes nu oven for lugen, og det halve mandskab tørnede op på dækket. Horisonten var klar, vinden vedblev at friske, og snart lød der ordre til at gøre røjlerne fast og hale jageren ned. En tåget dis tættede den blå himmelfarve til luvart, og enkelte skumflager fo'r hen over skibet; båret af den opfriskende vind.

"Giv storsejl og gaffeltopsejl op!" lød det; store-røjlen hang endnu i sine givtove. Mr. Davenire, der stod tæt ved storevant og stirrede til vejrs, sagde til mr. Burn: "Det tænker jeg næsten, at vi kan klare!"

"Ja, lad os prøve!" råbte mr. Burn, og de to mænd kastede deres jakker og var halvvejs oppe i vantet, medens matroserne endnu halede i enderne på dækket.

"Nå, hvad sagde jeg?" sagde Bill og så til vejrs.

"Det er vist noget godt noget, de laver," brummede hans kammerat, "det kan vi få lov til at gøre om igen."

De to gentlemen nåede hurtigt pyllingsvantet, klatrede rask videre og var snart oppe ved råen. Gamle kaptajn Benson greb fat i den luv gerd og skottede betænkeligt op til dem, men hans træk klaredes, da han så, med hvilken adræthed og kyndighed de beslog sejlet.

Kaptajn Trollope, der stod nede i læ, sagde sagte til en af sine venner, da Burn kom ned og rask gik agterefter for at modtage kaptajnens tak: "Jeg ville blot ønske, at de ville lade disse narrestreger være. Burn brister snart af bare vigtighed. Hvis der ingen damer var om bord, lod han det nok være."

"Han taler i søvne," sagde mr. Cavendish, manden med de små øjne og det selvbehagelige grin, "jeg hørte i nat en røst i kahytten ved siden af min – det var Burns – en underlig fistelstemme – øllet og hæs."

"Hvis så er, må han skifte kahyt," sagde Trollope hurtigt, idet han kastede et hadefuldt blik i retning af Burn, "lad os gå ned og se, om vi kan få lavet det om."

Imidlertid var Burn gået hen til kaptajn Benson og havde sagt: "Nå, kaptajn, hvad mener De så om den beslåen sejl?"

"Sir," svarede den anden, medens blodet steg ham til hovedet, "det er meget godt gjort, men om bord i mit skib er det ellers ikke skik, at passagererne udfører matrosernes arbejde."

"Naturligvis ikke sjoverarbejdet," sagde Burn, "men nok en smule rask gymnastik, forstår De – desuden har De jo ikke for mange folk, så vidt jeg ved."

"Vi kan klare os, sir!" svarede kaptajnen og knejsede med hovedet, idet han gik forud.

Skibet skummede af sted et par streger ude af kurs, men inden aften var brisen stillet af, vinden var gået om til syd, og da passagererne gik ned til middag, var alle sejlene igen sat, ræerne brasede indefter og vagten i begreb med at rigge læsejlsbommene ud.

Det var en temmelig stille middag. Kaptajnen talte kun lidt med mr. Dent og mr. Storr, søgte ligesom at undgå de andre,

som derfor underholdt sig med styrmanden, der var mere tilbøjelig til at tale. Klokken 11 blev lamperne slukket, passagererne tørnede ind. Gamle Benson var gået ind i sin kahyt, og 2. styrmand havde vagt på dækket. Det slog netop 7 glas, da en høj skikkelse trådte ud af en af kahytterne og smuttede ind i en anden overfor. Den høje skikkelse var mr. Cavendish; han lagde sin hånd på den mands arm, der lå i den øverste køje, og denne fo'r op med et sæt, idet han samtidig gjorde en megetsigende bevægelse i retning af sin hovedpude. Kahytten var kun svagt oplyst af skinnet fra månelyset udenfor.

"Trollope, jeg ville gerne have, at De skulle komme og høre Burn tale i søvne," hviskede Cavendish, "De kan høre ham her."

Den herre, der havde den underste køje, var Patrick Weston, han snorkede på en meget ubehagelig måde, næsten som når en pumpe er nær ved at lænse; men til trods for denne støj kunne de begge tydeligt skelne en røst, der kom fra en kahyt lige overfor – en øllet stemme, der undertiden antog en klynkende tone, som så igen afbrødes ved en kort latter. Kaptajn Trollope sprang ud af sin køje uden at sige noget. Han var kun halvt afklædt, ligesom rede til at møde enhver eventualitet, både ildløs og sammenstød. De fulgtes nu ad over i mr. Cavendishs kahyt, som denne delte med mr. Caldwell, der imidlertid lå i dyb søvn, takket være nogle dråber, som lægen havde givet ham for hovedpine. Trollope og Cavendish lukkede døren og gav sig til at lytte. Deres mening var at se at komme efter, om Burns ord kunne høres gennem skottet, men de måtte vente i 10 minutter, før Burn atter drømte højt. Han begyndte først at le som en papegøje, så faldt ordene således:

"Det er ingen nytte til at friste Othello her," sagde drømmeren med meget tydelig og høj røst, der højlig ængstede de to, der lyttede; "Hvad siger De – jeg ville være tilfreds, hvis De ikke var så nederdrægtig uforskammet! Hvad er der nu igen?" Så kom en lang pause, som om han gav sin modstander tid til at komme med en forklaring. Derpå begyndte han at mumle noget, der ikke var til at skelne.

"Vi må hellere straks gøre ham begribeligt, at dette aldrig kan gå," hviskede Trollope, hvorpå de gik ind i mr. Burns kahyt.

Det var den mindste i hele skibet – ikke stort andet end et hul med et koøje som vindue. Der var kun en køje, i hvilken mr. Burn lå og fremdeles brummede svagt i søvne. Kaptajn Trollope vækkede ham, og Burn fo'r straks op med et skrig. Idet han sprang ud af køjen, udstødte han et nyt skrig og stillede hele sin lille, fede skikkelse i angrebsstilling.

Skriget vækkede alle rundt om. Kahytsdørene blev åbnet, og det ene spørgsmål fulgte efter det andet kahytterne rundt.

"Det er blot mr. Burn, der skreg i søvne; ellers er der intet i vejen," sagde Trollope. Og gjorde et skridt ind i salonen, hvorpå de fleste atter lukkede deres døre og lagde sig til ro, nogle enkelte af banden listede sig vel hen til Burns dør, men Trollope bad dem i en bestemt tone, der næsten lød som en befaling, at forføje sig bort. Derpå sagde han til Burn, at han måtte bytte kahyt og få en, hvor han kunne sove sammen med en anden, for han forstyrrede alle med sit skrig og sin talen.

"Hvorfor lagde De da hånd på mig? Hvem Fanden ville ikke skrige op, når han således bliver forstyrret i sin søvn?"

"Åh, De tykke nar! Et pattebarn ville ikke blive vækket ved den smule slag De fik. Men jeg vil blot sige Dem: De taler i søvne; De

vil bringe os alle i fare; Deres røst kan høres gennem de tilstødende skotter. De *må* have et andet lukaf."

"Det kan vel nok lade sig ordne," sagde Burn gnavent; "hvad sagde jeg da i søvne?"

"De havde strid med en teatersufflør; men betænk, hvad det vil føre til, hvis De skulle drømme om vor plan og kramme den ud i en af Deres øllede fantasier."

"Ja, jeg indrømmer, at det kan være farligt nok. Skal jeg tørne ud med det samme? Hvor skal jeg hen?"

"Nej, prøv nu at sove til i morgen, eller hold Dem måske hellere vågen," sagde Trollope, gabte og listede sig over til sin egen kahyt.

Om morgenen kl. 7 gik gamle Benson op og ned ad dækket i galocher og høj hat, matroserne spulede dæk, solen glimtede på de våde planker, og styrmanden gik frem og tilbage på forkanten af hytten. Det var en smuk, klar morgen med en himmel uden skyer, kun i øst var det noget diset, men i den retning opdagede såvel kaptajnen som styrmanden et afmastet fartøj. Det så ud til at være en brig eller skonnert med malede porte og lå temmelig højt på vandet, rigningen hang og slæbte langs siden, men der var ikke spor af liv at opdage om bord. Medens den gamle kaptajn stod og undersøgte vraget gennem kikkerten, kom Trollope op gennem kahytstrappen.

"God morgen, sir!" sagde han, "atter en smuk dag i vente, men med denne fart vil *Queen* ikke holde sit løfte om en overfart på ti uger."

"Måske ikke, sir," svarede gamle Benson lidt afvisende og med et utålmodigt blik til vejrs.

"Jeg skal fra mr. Burn bede Dem om undskyldning for den støj, han lavede i nat; det var en ren nattemare, sir."

"Det gjorde damerne bange," sagde kaptajnen kort.

"Han er bange for, at det vil gentage sig, hvis han ligger alene," vedblev Trollope; "der er vel ikke noget i vejen for, at han kan få en anden kahyt."

"Nej, hvis han da kan finde en anden, men det kan han tale med stewarden om. Men hør engang, har De kendt mr. Burn, før han og De mødtes på dette fartøj?"

"Nej," svarede Trollope, idet han roligt mødte kaptajnens stirrende blik, "hvorfor spørger De om det?"

"Fordi jeg troede, De var venner, før De kom her om bord."

"Nej, sir."

Kaptajnen gik forud til styrmanden, medens Trollope blev stående, bed sig i læben og så efter dem.

"Der er noget ved disse passagerer," sagde kaptajn Benson til styrmanden, da de var ene, "som jeg ikke forstår, og som jeg, da jeg ikke forstår det, ikke holder af. De må ved Deres ende af bordet have hørt mere af deres tale end jeg. Jeg ved, at de er ti, og de synes at have truffet hinanden før."

"Det har jeg også tænkt, sir."

"Kaptajn Trollope nægter at kende den herre, der skreg i nat."

"Det må han nu have sine grunde for," svarede mr. Matthews, "jeg skal se at have mine øjne og øren åbne, sir, og jeg tror, at jeg snart skal overbevise mig om, at han ikke har talt sandt."

Kaptajn Bensons sind var ikke ganske roligt; en uklar, uforståelig mistanke om, at alt ikke var, som det skulle være, fyldte hans tanker. "De synes dog alle at være gentlemen, mr. Matthews," sagde han.

"Det er de, sir, det kan man høre på deres tale. Nogle af dem ser ud til at være af meget god familie."

"Se at få at vide, om de kendte hinanden, før de blev indskrevet her som passagerer."

"Javel, sir."

"Ti mennesker, ser De, som lykken ikke har været gunstig, som har sat alt, hvad de ejer, til i kolonierne, og som nu uden en skilling i lommen kommer tilbage til England – som måske alle kender hinanden –," her tabte den gamle fyrs tale sig i en slags uforståelig mumlen. "- men hvorfra ved jeg egentlig, at de er fattige?"

"De har ganske vist alle en slags løsgænger-præg, sir," sagde styrmanden.

"Måske det er det, der er i vejen. Har De noget videre rejsegods med dem?"

"Ikke så meget, at man behøver at have det stuvet ned i lasten," svarede styrmanden med et let smil.

"Ja, nu kender De min mening," sagde kaptajnen og gik agterud, da der i det samme blev slået 8 glas.

5. Vagten

Det var, som sagt, 8 glas, og vraget var nu kun tre mile borte. Den brændende sol havde fået vinden til at stilne af, og barkens langsomme fart satte alles tålmodighed på prøve. Skibets kikkert gik stadig på omgang; men alle var enige om, at der intet tegn på liv viste sig om bord. Bag ved vraget svømmede horisonten i en sølvagtig dis, og dets kobberforhudning blinkede, for hver gang de lange stillehavsbølger hev skroget langsomt over.

"Den kunne måske have givet os en chance," sagde Mark Davenire til kaptajn Trollope, medens de stod sammen ved mesanvantet.

"Ja, men det er for tidligt," svarede den anden, "jeg skal for resten sige Dem noget; vi må alle være pokkers forsigtige, holde os borte fra hinanden og tale så lidt som muligt sammen ved bordet, hvis vi skal have noget held med os. Nu har vi været to dage ude; jeg er 1. klasses passager, men ved mit hjerteblod, som min gamle oberst altid sagde, denne skævøjede skipper var før så uforskammet og så mistænksom mod mig, som om jeg havde været en "blind passager", der var blevet ført agterud til ham lige nede fra forpikken."

"Vi er for mange," sagde Davenire.

"Ja, mindre kunne have gjort det."

"Masters kan være god nok, men drik har berøvet ham al hans lettere elegance overfor damerne. Hvis han vedbliver at gøre kur til denne miss Mansel, kan der let falde et

ubetænksomt ord – hun har et øje som en proptrækker og øren som lastluger."

"Hvorfra ved De det?"

"Hun iagttager os."

Kaptajn Trollope svarede ikke, og et øjeblik efter lød frokostklokken. Vraget kunne nu nås i løbet af en halv time med den fart, skibet havde, og passagererne skyndte sig at blive færdige med frokosten, før vraget kom på siden.

Her lå det da; et lille kystfartøj, som, efter træværkets afslidte udseende at dømme, havde ligget længe således. Mr. Poole trådte kort efter hen til kaptajnen og sagde med dæmpet røst: "Jeg tror, at der er noget levende om bord i den, sir. Jeg kan se en svag røg stige op af kahytsskorstenen, som om ilden endnu ikke var slukket."

Kaptajnen greb kikkerten, stirrede i den og udbrød: "De har ret; tag en af bådene og ro derover."

Da båden roede over, stod der tre mand af banden ved falderebet og røg deres piber. De talte sammen med sagte røst. Barkens ror var blevet lagt ned, de lette sejl spillede, der hørtes ingen rislen fra kølvandet; kokken kom ophedet og bandende ud af kabyssen for at hælde en pøs med affald over siden, hvor det blev liggende.

"Jeg skal sige Dem noget," vendte mr. Caldwell sig til Masters, "hvis det skrog der ikke var kommet os i sigte allerede nu, så ville det have sparet os en hel del bryderi."

"Nej, hvad skal vi med et afmastet skib? Vi vil ikke begå grusomheder, og at lade et mandskab tilbringe en 14 dages tid i en sådan kasse, kalder jeg grusomt!"

Caldwell betragtede ham med en mørk, hadefuld mine; han var den, der så mest vild ud af hele flokken, hans øjne var blodsprængte og skumle, skønt han nok kunne se velvillig ud, når det passede ham.

"Hvilket hav tror De, vi sejler på nu, Masters," sagde Peter Johnson, den tredje af dem.

"Hvor Fanden skulle jeg vide det fra? Det er vel Stillehavet!"

"Ja, og vi er nu snart midt ude i det. Her har dette skib måske kun ligget nogle dage således, og vi er allerede på siden af det. Og så taler De om grusomhed! Jeg vil gå der om bord og vædde på, at jeg skal blive reddet, inden der er forløbet 24 timer."

"Hvor har De nu lagt Burn," spurgte Masters.

"Sammen med Shannon," svarede Caldwell, "Davenire har taget hans lukaf. Shannon har en pøs koldt vand rede og vil kaste den over ham, hvis han kommer med en af sine natlige koncerter."

Båden var imidlertid nået til vraget; mr. Poole sprang op i røstet, fulgt af en af matroserne; de andre stødte fra og blev liggende i nogen afstand. Der var tilsyneladende ikke noget at opdage. Der var en lille hytte agter med to vinduer og en dør ud mod dækket, og forude var der et folkelukaf på dækket. På dækket var der intet at opdage; det havde været et almindeligt lille fragtskib med to master. Poole og matrosen gik hen til kabyssen og så ind ad døren, røgen fra en lille kulild på komfuret vidnede om, at det ikke var længe siden, at fartøjet var blevet forladt. I dækshuset var der heller intet uden nogle hængekøjer og noget skrammel. Men da de vendte sig og gik agter efter, fik de øje på en skikkelse, der stod i døren til kahytten. Det var en endnu ung mand, som var nøgen til

bæltestedet, hans udtærede træk og vilde grin viste, at der var noget i vejen med hans forstand. Han viste en række hvide tænder, der stod frem i hans gummer som på et skelet. Hans hår og øjne var brune, og han måtte engang have været en smuk mand, men sult og afsindighed havde fuldført deres værk. Den stakkels skabning lagde fingeren på læben, og hans smil forsvandt; han gjorde en bevægelse, som for at indbyde dem til at træde ind. Poole gik hen til ham. "Er her flere end Dem?" spurgte han.

"Stop!" skreg manden med en ejendommelig hård accent, men på godt engelsk, "jeg har længe ventet på denne chance. Kom med, sir," og hermed vendte han sig om og gik foran ind i kahytten. Mr. Poole fulgte ham og kastede blikket rundt derinde for måske at opdage flere. Det var kun en lille kahyt. På bordet lå et kort, som den halvnøgne mand straks gik hen til, satte sin finger på det og udbrød: "Er det eller er det ikke dette skibs position?"

Mr. Poole bøjede sig ned over kortet og så, at det var det og udbrød: "Er det eller er det ikke dette skibs position." Samtidig sagde han i en beroligende tone, "Er her flere om bord? Mit fartøj venter på mig."

"Hvorfor svarer De mig ikke?" råbte den anden og bøjede sig tæt ned over kortet; "hele dagen i går søgte jeg at udfinde det. Både længde og bredde er forkerte. Kan jeg måske ikke afsætte et skibs position på kortet lige så godt som enhver anden? Der var ingen solhøjde at få, for det var mørkt hele natten. Og kom så solen, så løb den rundt i horisonten som en slibesten. Det får min sved frem!" råbte han og slog sig for sit nøgne bryst, så Poole veg et par skridt tilbage.

"Lad mig klare det med ham, sir," hviskede nu matrosen sagte, "jeg har haft en svoger, der var i galehuset. Man må omgås forsigtig med sådanne folk."

"Ja, lad os da se, hvad du kan gøre."

"Undskyld, men lad mig engang se," sagde han og gik hen ved siden af den afsindige, "ja, naturligvis, det må være skibets nuværende position." Den afsindige lyttede til hans ord med en slags ivrig opmærksomhed og viste tænder af glæde. "Men jeg vil sige Dem," vedblev matrosen, "der er en gammel gentleman ved navn kaptajn Benson her tæt ved, som ville være meget glad ved at sammenligne sine kort med deres. Kunne De ikke have lyst til at tale lidt med ham?"

Den stakkels fyrs brune øjne stirrede mistænksomme på den anden, derpå lod han blikket løbe rundt i kahytten og så ned ad sin nøgne krop.

"Hvor skal jeg finde Deres klæder?" spurgte styrmanden.

Den afsindige lod, som han ikke hørte ham, pegede atter på kortet og sagde så til matrosen: "Kender den gamle gentleman noget til navigation?"

"Om han gør? Ja, han kan sige Dem, hvor han befinder sig efter solens stilling, længe efter at den er gået ned, en enkelt stjerne i en mørk nat vil vise ham, hvor han er. Admiralitetet har tilbudt ham flere pund om ugen for at navigere alle deres flåder, men han har nu ingen lyst til at bære søofficersuniform."

Staklen nikkede med et skrækkeligt grin. Mr. Poole trak nu sin jakke af og knappede den til over hans nøgne skuldre, derpå sagde han til matrosen: "Se efter her i kahytten, medens jeg får manden i båden. Kom så med, sir," sagde han venligt, "og jeg vil bringe Dem over til den gamle gentleman."

"Uden mit kort?" skreg den gale.

2. styrmand rullede kortet over Nordsøen sammen og stak det ligesom en kikkert ind under staklens arm.

Queen lå tæt op til vraget, og hvad der foregik om bord på dette, kunne tydeligt ses af passagererne med blotte øjne. Alle var svært optaget af, hvad de så.

Styrmanden kom hurtigt om bord med den gale, men så snart denne var kommet over rælingen, snoede han sig rask fra den af matroserne, der havde taget ham ved armen, trak styrmandens jakke af og hev den over bord, greb fat om sit kort, som han hævede i vejret som en kommandostav, og råbte med skingrende røst: "Hvor har vi kaptajnen?"

"Kom agter nogle af jer og tag jer af denne stakkels fyr," råbte kaptajn Benson, idet han trådte hen til forkanten af hytten, men før hans ordre kunne blive udført, var den gale allerede ved siden af ham.

"Her har De kortet, sir," skreg han og rullede det op i stor hast, medens alle damerne styrtede ned, og kun mr. Dent og mr. Storr blev stående deroppe, begge klar til ligeledes hurtigst muligt at forsvinde; "man har fortalt mig, at De er en 1. klasses navigatør; jeg kan ikke finde skibets rette position på kortet; se engang her!"

Kaptajnen så straks, at det var et kort over Nordsøen.

"Solen," skreg den vanvittige, idet han stirrede lige op mod den skinnende kugle, "går stadig rundt som en hest i et cirkus, kan De fange den?" spurgte han med en hæs hvisken og et skrækkeligt, halvt snu smil, "den skinner aldrig om natten, og hele dagen gør den ikke andet end galoppere rundt og rundt igen!"

Men nu var lægen, styrmanden og nogle af matroserne trådt tæt hen til staklen. Han skreg op, da de nødtes til at bruge magt imod ham. Hans hyl genlød over hele skibet, førtes som et ekko tilbage fra sejlenes hulninger og syntes at genlyde som et svagt gensvar langt ud over havet. Han havde dog så megen forstand, at han kunne se, at han ikke blev ført tilbage til sit eget skib, og dette længtes han nu efter. Man måtte have det halve skibs mandskab for at få ham transporteret forud, hvor han blev bundet og slæbt ind i et lukaf, hvor en matros blev sat til at bevogte ham.

Det forekom passagererne, at der kun var forløbet nogle få timer, siden de var sejlet ud af Sydney havn, men på den tid var der allerede sket så meget, som knap hændtes på en hel, lang rejse. Men således er det på søen: Hvem kan beregne, hvad der kan hænde ude på det uhyre oceans vidtstrakte flade.

Queen var atter lagt på kurs, sejlene blev fyldt af den lette brise, og deres hvide sølvfarve afspejlede sig i skrogets mørkere skygge. Vraget forsvandt efterhånden agter ude.

"Hvordan har manden det, kan han komme sig?" spurgte kaptajnen lægen, der nu kom op på hytten. Denne rystede på hovedet. "Han hyler som nogen ulv, kunne måske have levet et par uger derovre på vraget, men solen i morgen vil ikke se ham i levende live."

Det skete også, som lægen havde forudsagt; kort før den første middagsklokke ringede, og passagererne talte muntert sammen under solsejlet, kom en matros hurtigt ud af det lukaf, som var blevet overladt den vanvittige, og netop som klokken endelig ringede til middag, og passagererne var gået ned, kom

lægen agter til kaptajnen, der stod på forkanten af hytten, og sagde: "Han er død!"

"Så lad os få ham syet ind i noget sejldug med det samme og få ham begravet straks," sagde kaptajnen.

Klokken 8 lukkede kokken sin kabys, og alt blev roligt over største delen af skibet. To mænd kom ned fra hytten, rygende på deres piber, og da de var nået hen til forlugen, blev de stående og betragtede det indsyede lig.

"Sådan vil det også engang ske med mig," sagde Mark Davenire, "et plask og en boble, og så er der ingen, der mere tænker på mig."

"Hvornår skal vi så have vor forretning afgjort?" Sagde Hankey kort efter i en rolig tone, "Trollope synes ikke rigtig at kunne bestemme sig. Er dette ikke det rette slags vejr? Hvorfor ikke afgøre det nu i nat? Skal vi måske vente, til vi kommer til Kap Horn?"

Davenire tyssede på ham, da en matros netop gik forbi i skyggen af storbåden. "Fartøjet må først nå det bestemte sted," sagde han afgørende, "Trollope er ikke rigtig sikker i sin sag; desuden er gamle Benson stadig på vagt. Den gamle hanekylling har sit blik alle vegne, og jeg finder ham både ubehagelig og ikke rigtig til at stole på, og det gør Trollope heller ikke. Men hvad i den hellige Moses' navn kan han have mistanke om? Hvis jobbet skal udføres, så må det gøres med alvor. Der må ingen modstand være og heller ingen blodsudgydelse, det må der sørges for. Det skal ingen bøddel-affære være!"

"Hvornår skal vi have fat i våbenkisten?"

"Straks, men hvad er det, disse to fyre deroppe skændes om?"

Udkigsmanden og den matros, der netop var kommet op til ham, stod stille ved den øverste ende af trappen, der førte op til bakken. De syntes ikke at lægge mærke til de to gentlemen, der, idet de gik et par skridt frem, blev stående for at lytte i skyggen af det lukaf, hvor den døde havde ligget.

"Tager du ikke fejl," kom det fra den matros, hvis navn var Tom, "du har aldrig lagt dig efter at tænke over tingene som jeg, Bill."

"Nej," svarede denne, "og jeg har derfor også beholdt min forstand."

"Det er sørgeligt at tænke på," svarede Tom, "at når ens hoved ikke er rigtig i orden, så må ens sjæl gå samme vej. Hvad er sjælen for noget, kan du forklare mig det? Det er en del af de fysiske begreber, der løsriver sig fra det døde legeme, ganske som røgen af et lys stiger i vejret, efter at flammen er blæst ud! Men Gud bedre det, hvad mon der er i vejen med mit hoved? Min hjerne er ligesom lammet ved tanken om denne fyr dernede," og tilhørerne hørte ham nu hive sin hue ned i dækket. Den anden gik tavs hen i boven af skibet.

"Er denne nar ikke også i færd med at blive lidt forstyrret?" sagde Hankey, medens de begge igen gik agter ud.

"Der er altid en kristelig anlagt matros i lukafet på en lang rejse," sagde Davenire.

"Han der er snart færdig," sagde hans kammerat.

"Jeg kan huske et menneske," vedblev Davenire, "der før rejsen var endt, havde fået ? af de værste udskud, som nogensinde har nejet deres køje op i et folkelukaf, til regelmæssigt at samle sig med ham til bøn i første hundevagt. Han var en bleg fyr med store, dybe øjne, først fik han en, så en

anden til at lytte til sig. Det gik langsomt, men han var udholdende. Passagererne samlede sammen til en gave til ham, før skibet kom i havn, men han uddelte pengene til sin menighed og nægtede selv at modtage en penny, det var – –" her blev han afbrudt ved et lydeligt råb: "Jesus, Jesus, tag mig til dig!" umiddelbart fulgt af et stærkt plask i vandet.

"En mand over bord!" lød det fra barken.

"Jeg vil være et bæst, hvis det ikke er denne gudfrygtige matros!" råbte Davenire, hvorpå de begge styrtede op på hytten.

"Hjælp, hjælp!" lød en stemme ude langs siden, "tag mig op, før jeg drukner; du gode Gud, hvad har jeg dog gjort!"

Månen skinnede så klart, at man tydeligt kunne se mandens opadvendte ansigt, medens han svømmede af sted. Skibet gled langsomt forbi ham; nogle af damerne skreg højt. Mr. Poole, hvis vagt det var, sprang hurtigt hen til låringen og kastede med egen hånd en stor redningsbøje ud efter ham. Den ramte ham, han sank ned i vandet, men var hurtigt oppe igen, fik hold i redningsbøjen og flød så roligt på den.

Han blev snart taget om bord, og alle passagererne med gamle Benson i spidsen stod ved falderebet for at tage imod ham.

"Kan du tale?" råbte kaptajnen til ham.

"Ja, ja," svarede matrosen og gned sig over ansigtet for at befri øjnene fra det drivende søvand; "hvad var vel det hele? Lad mig få en dråbe brandy."

"Faldt han over bord?" spurgte kaptajnen de omstående.

"Nej, han sprang selv over bord, sir," svarede en af matroserne.

"Giv mig et stænk, jeg er helt fra det," sagde matrosen. Kaptajn Trollope gik nu ned ad hyttetrappen, trak en flaske op af lommen og lod matrosen tage et par slurke, dennes tænder klaprede i munden på ham, og han kom til at ryste.

"Faldt du over bord?" råbte gamle Benson nu til ham.

"Jeg styrtede mig selv i vandet," svarede han med en hæs hvisken.

"Ville du drukne dig her fra mit skib?"

"Ikke efter at jeg var kommet i vandet," svarede matrosen.

"Før ham forud – hurtigt – af sted med ham!" råbte kaptajnen oprørt.

"Jeg troede, at jeg var ved at blive gal," sagde fyren, "og at jeg kun kunne frelse min sjæl ved først at miste mit liv."

"Før ham forud og sæt vagt ved ham, mr. Poole," brummede kaptajnen.

"Jeg er nu fuldstændig rolig og mig selv igen, dette bad har gjort mig godt. Det skete alt sammen, fordi jeg skulle stå vagt ved fyren der på forlugen," udbrød matrosen. Så blev han ført forud.

6. Våbenkisten

Da kaptajn Benson tidligt næste morgen kom op på dækket, var matroserne i færd med at spule dæk. Skibet gled hen over bølgerne for fulde sejl for en frisk kuling, og på siden havde det de tre hvide mastetoppe af et stort skib, der styrede samme kurs som det selv. Flokke af små, hvide fugle fulgte skibets kølvand. Kaptajnen betragtede dem et øjeblik og kastede derpå blikket ud over havet. Endelig kaldte han på styrmanden og spurgte: "Hvorledes har den mand det, der sprang over bord i aftes?"

"All right, sir," var svaret, og styrmanden pegede på, fyren, der nu skrubbede dæk med en mest alvorlige mine af verden; "manden er en dygtig matros og fejler ikke noget; men han er af den religiøse slags, og hans hjerne blev lidt forstyrret i går, da han var sammen med den gale."

"Vi vil begrave ham ved 5 glas," sagde kaptajnen, "men sig mig, har De opdaget noget, der er værd at lægge mærke til, ved Deres ende af bordet?"

"Nej, sir, jeg tror, disse folk er blevet mere forsigtige i deres udtalelser."

"Er det opklaret, hvem kaptajn Trollope er?" vedblev kaptajnen.

"Nogle af disse herrer ved det sikkert, men de vil vel ikke fortælle os det; måske mr. Dent, sir, eller nogle af damerne – –"

"De har spurgt mig; men jeg holder nu engang ikke af hans udseende."

"Men han er dog en høj, imponerende mand med et dannet ydre, sir."

"Ja, men jeg synes nu engang ikke om ham," gentog kaptajnen vrippent; "heller ikke om ham, de kalder Masters, og hvad Caldwell angår" – her så han sig forsigtigt om – "så ville jeg nødig have ham i mit folkelukaf."

Mr. Matthews stod et øjeblik hensunket i tanker, kaptajnens mistanke undrede ham. Hvad var der egentlig at være bange for? Et mytteri af 10 passagerer? Hvorledes kunne der opstå mytteri, hvor der ingen hovedmand var, og de 10 gentlemen syntes åbenbart at være meget tilfredse med opholdet om bord. De havde rost skibets marsalavin, de spiste med god appetit, hvad man satte for dem, de gik omkring og talte gemytlig med hinanden, røg deres piber og konverserede damerne på almindelig dannet vis. Hvor havde kaptajnen da sin mistanke fra?

Stemningen ved frokostbordet var en smule trykket til morgen. Der var jo en død mand om bord, og han skulle nu begraves.

"Hvornår skal begravelsen foregå?" spurgte mr. Masters kaptajnen.

"Klokken halv elleve, sir," svarede gamle Benson, og sendte det lidt anløbne, men endnu ganske præsentable menneske et sideblik. Ligeledes lod han sit blik glide hen langs rækken af de andre, af ham mistænkte gentlemen.

Klokken halv elleve blev liget sat over siden. Ingen vidste, hvem han var, ingen kendte hans navn. Damernes øjne blev dog våde, da kaptajnen bad en bøn for staklens sjæl, men det hele var hurtigt forbi. –

Fra den dag gik alt roligt og uforstyrret i flere dage. Matroserne gav heller ingen grund til klage.

Det var om eftermiddagen på den 4. dag efter begravelsen, at den smukke brise, som havde drevet skibet frem med en skummende fart, døde hen; de øverste sejl slog ind mod masten med en hul genlyd; de små søer gled over i en jævn, mild dønning, der uden en eneste skumkam, lig flydende glas, tørnede mod skibets grønne sider. Omtrent 2 mil tværs om bagbord lå et hvalfangerskib; gennem signalisering havde man fået at vide, at det var en amerikaner med næsten fuld last; den havde været 3 år ude og var nu bestemt til rundt Kap Horn at lægge kursen til sin fjerne hjemstavn, som den ville nå om en 6 måneders tid.

Barometret var faldet stærkt siden middag. Rundt om trak der skyer op, men fra havet hørtes ikke en lyd. Dønningen rullede op og ned i dyb stilhed, og alle de hvide fugle var forsvundet. Damerne havde svært ved at stå fast på dækket, men gamle Benson lagde mærke til, at de fleste af herrerne godt forstod at bevæge sig på det svajende dæk – forstod at tage et langt og et kort ben i brug, når dækkets krængning fordrede det.

Der var ingen, der havde troet, at *Queen* ville have rullet så frygteligt. Den sank ned, til skanddækket var i højde med vandet, og et nervøst øre ville let have forstået, at der lå et løfte om en storm der nærmede sig, i sejlenes voldsomme slåen til vejrs, i rigningens knagen, lyden af det sønderslåede stentøj, kvindernes småhvin og de lydelige kommandoord oppe fra hytten. Mærssejlene blev opgivet, og der blev sat 2 reb i dem; de andre sejl blev beslået. Trollope og et par andre stod tæt ved

mesanmasten, medens rebtaljerne blev halet ud, og nogle matroser gik til vejrs i det luv vant.

"Skal vi give dem en hånd?" sagde mr. Burn med et blik på kaptajnen, der gik frem og tilbage på hytten.

"Jeg er med for en," sagde mr. Johnson.

"Rolig," sagde Trollope, "kig ikke så meget til vejrs. I forstår ikke, at man bestandig iagttager os."

"Jeg bliver syg, hvis vi skal vente længere," sagde Shannon.

"Uha, hvor den hvalfanger ruller!" udbrød Burn.

Denne var også i færd med at mindske sejl, og man så en række mørke skikkelser langs dens ræer.

"Vi får os snart en brandstorm," sagde Trollope og gik ned.

At dømme efter barometrets stærke fald ville der ske noget; hvad det var, var dog ikke nemt at forudse; himlens udseende varslede om allehånde; den havde en skidenblå farve, der på enkelte steder gik over i en askefarvet, gråagtig tone; der var ingen åbninger at se i skydækket, og dønningen, der nu var mindre voldsom, bølgede som olie.

Der blev spist til middag ved lampelys. Kaptajnens plads stod tom, og mr. Matthews kom blot ind for i en fart at spise et par mundfulde og havde knap tid til at besvare de spørgsmål, der blev rettet til ham.

Kaptajn Trollope og mr. Hankey var de første, der rejste sig fra bordet; de gik op på halvdækket. De andre tilkastede hinanden stjålne blikke.

Pludselig hørte man kaptajn Benson brøle ned ad trappen efter sit olietøj, og en af stewarderne løb op på dækket med det. Hør, hvad var dog det? Det lød, som om en hel artillerisalve blev affyret langt borte over havet; et minut efter klarede himlen op

med en violet lysning; et kvindeskrig lød nede fra; en lydelig, men dog fjern brølen hørtes, og endelig slog regnen lystigt på dækket med smældende plask; den strømmede ned, fyldte spygatterne og susede ud gennem dem; endnu var der ikke en vind, som rørte sig. Nogle af herrerne forlod bordet og kom ud til Trollope under hytten, hvor der var læ. Det både lynede og tordnede meget stærkt.

Pludselig kom der et ualmindelig stærkt lyn, og i det samme hørtes nogen fra bakken råbe, at lynet var slået ned i hvalfangeren. Man så også virkelig flammerne stige til vejrs midtskibs i fartøjet. Kort efter hørte regnen op.

Det brændte lystigt om bord i hvalfangeren, og med dens store last af olie måtte den snart være fortabt. Man så, hvorledes mandskabet kæmpede for at undertrykke ilden, men forgæves, og snart så man dem opgive det og ty til bådene, der roede over mod et fartøj, der lå lidt længere borte om bagbord. Om bord i *Queen* blev nu rebene taget ud og flere sejl sat, og i det samme øjeblik kom der en lille svag brise op fra sydvest. Kursen blev sat efter det endnu brændende skib, der oplyste hele oceanet i mange miles omkreds. Klokken var nu 10. Månen stod højt på himlen, men efter at have ligget bag en halv time, gav kaptajn Benson ordre til at skærpe sejlene, og skibet styrede så sin kurs, efterladende det brændende fartøj som en rød, røgomhyllet plet på bagbords låring.

Gamle kaptajn Benson var et vanemenneske. Når passagererne var gået til ro, kom han altid op og røg sig en cigar, medens han gik op og ned ad dækket. Således også i aften. Mr. Poole befandt sig på forkanten af hytten.

"Mr. Poole," hørtes nu kaptajnens hæse og lidt skingrende røst, "hvem er det, der taler dernede på halvdækket?"

"Den ene er mr. Davenire; sir; jeg synes også, jeg kan kende mr. Hankeys røst, og så er der en to-tre andre."

"Hvorfor tørner de ikke ind?"

"Jeg ved det ikke, sir."

"Hvad bestiller de?"

"De ryger, sir."

"Styrmanden har fortalt mig, at De kender mr. Hankey, fra før han kom her om bord."

"Ja, han kom ud i samme skib som jeg."

"Hvem er han?"

"Jeg kender ikke meget til ham, sir," svarede styrmanden lidt kort.

"Var han her om bord, aftenen før vi sejlede, og havde De indbudt ham?"

"Nej, sir; der kom en lille båd langs siden, og der var en, der nævnte mit navn. Jeg kendte manden og bød ham da om bord."

"Hvad talte de om?"

"Vi talte om mange forskellige ting, sir – – men det husker jeg nu ikke så nøje."

"Udspurgte han dem ikke om det guld, vi har om bord?" sagde kaptajnen og kastede et gennemtrængende blik på styrmanden, medens han dampede stærkt på sin cigar.

Understyrmanden var bange for at komme frem med sandheden og løj derfor. Han var både forbavset og foruroliget ved den gamle skippers udfritten. Der steg en svag mistanke op i ham, men han sagde dog ikke sandheden. Kaptajnen forstod ham nu og gik forefter, hvor han stillede sig således, at de, der

stod under hytten ikke kunne se ham, men herfra kunne han intet høre. Han blev alligevel længere end sædvanligt på dækket, men endelig gik han ned. Vagten blev purret, og 2. styrmand, der blev afløst af overstyrmanden, gik ned.

Men han havde knap været et kvarter nede, før han igen kom op, han gik hurtigt hen til mr. Matthews og udbrød forfærdet:

"Hvad mener De? – Våbenkisten i min kahyt er brudt op, og alle våbnene er stjålet!"

7. Kaptajnens beretning

Barken krængede let over for den frygtelige nattebrise, medens understyrmanden, stærkt ophidset, fremkom med denne oplysning. Mr. Matthews forstod ham først ikke rigtigt, men da meningen endelig stod ham klar, spurgte han: "Hvor længe har de været borte?"

"Jeg har først nu opdaget tyveriet."

"Det må straks meldes til kaptajnen," sagde mr. Matthews, "bliv heroppe, til jeg kommer tilbage."

Han gik ned og bankede på kaptajnens dør. Denne lå i sin hængekøje, og da styrmanden fortalte ham, hvad mr. Poole havde opdaget, var han oppe i et nu og løb ud på dækket i skjorte og underbukser.

"Hvem har været mester for det?" råbte den gamle mand, imedens han trak bukser og frakke på og greb sin høje hat.

"Det må man have undersøgt, sir," sagde styrmanden.

"Ja, lige ned til kølsvinet!" hvæsede skipperen; "våbnene stjålet! Det ser ud som et planlagt stykke arbejde, ikke sandt? Et helt komplot! For eller agter?"

De gik nu sagte ud. "Send mr. Poole herned," hviskede gamle Benson derpå, gik lige hen til 2. styrmands lukaf og trådte derind. På skottet brændte en lille lampe. Våbenkistens låg stod åbent, og han så straks, at den var tom. Straks efter trådte mr. Poole ind.

"Hvad er meningen med dette?" sagde kaptajnen og pegede på kisten.

"Jeg ved det ikke," svarede mr. Poole meget bleg og bevæget.

"De har jo nøglen, hvor er den?"

Styrmanden åbnede en skuffe og tog nøglen. "Den ligger, hvor jeg har lagt den, sir, og der har den altid ligget. Men låsen er brudt op."

"Lad mig se listen over håndvåbnene."

Mr. Poole tog en pakke papirer op af et lille gemme og gav den til kaptajnen, der gik hen til lampen og læste højt: "7 geværer, 5 karabiner, 4 rytterpistoler, 5 andre pistoler og 1 dusin huggerter. De må dog være i skibet, sir," udbrød han; "jeg synes ikke om det hele. Jeg vil nødig tro, at mandskabet har noget hermed at gøre, men vi må have folkelukafet undersøgt. Det er udført, medens alle mand var på dækket og så på, at hvalfangeren brændte. Hvem sover her ved siden af?"

"Kaptajn Trollope og mr. Weston, sir. Jeg tror ikke selv – –" her standsede han forlegent.

"Hvad tror De?" stønnede den gamle mand.

"Jeg betvivler, at våbnene er her om bord, sir," vedblev den ulykkelige officer; "vinduet stod åbent, da jeg kom ned, og jeg kan ikke huske, om jeg lod det stå åbent, da jeg gik op kl. 8. Hvem der så har lavet det, så har han gjort min køje våd," her trak han tæppet til side, der drev af saltvand.

Kaptajnen svarede ikke, men så sig mistænksomt omkring i det lille lukaf.

"Gå hen og kald på begge stewarderne," sagde kaptajnen. Disse to mænd sov på mellemdækket og kom hurtigt til stede; de var meget forbavsede ved at se skibets befalingsmand stå her på denne tid af natten med hat på hovedet, blussende ansigt og slå ud med armene, som en druknende hund.

"Trickle," sagde kaptajnen, "der er nogen, der har plyndret vor våbenkiste. Har du set nogen liste omkring her ved hytten i aftes, medens alle mand var oppe og betragte det brændende skib?"

Trickle tænkte sig nøje om, og det samme gjorde understewarden, men i virkeligheden havde de begge været forude på bakken og kom først agter, efter at alle passagererne var gået ind i kahytten for at få deres grog. Kaptajn Benson gik nu ind i kahytten, så sig om derinde og gik derpå op ad kahytstrappen. Han var både forbavset og forfærdet. Hvad kunne røveri af våbenkisten betyde andet end, en sammensværgelse? Nogen måtte have bevæbnet sig på skibets bekostning, men af hvilken grund? Han var nær ved at gå ud af sit gode skind af lutter spekulation. Styrmanden kom nu hen til ham.

"Hvor er ammunitionen, sir?" spurgte han.

"Ha!" råbte den gamle kaptajn og trak hatten ned over ørerne, "det havde jeg glemt. Gå ned og sig til 2. styrmand, at han skal lægge krudtet og kuglerne ind i min kahyt."

Ammunitionen var urørt; den havde været stuvet hen i stewardens pantry, og der kunne de have ledt længe efter den, hvis ikke John, understewarden, den foregående dag, ved at lede efter noget andet, var stødt på den. Den gamle skipper blev forbavset ved at høre, at den var urørt.

"Hvad vil man dog med geværer uden krudt og kugler, sir?"

"Måske de, der har stjålet dem, selv har bragt krudt og kugler med sig."

I dette øjeblik kom 2. styrmand op og sagde, at han var sikker på, at våbnene var blevet kastet ud gennem hans kahytsvindue.

"Det hele ser ud til at være en eller anden nederdrægtig anlagt plan;" sagde mr. Matthews, "og det er naturligvis de ti, der er mestre for det."

"Det er nok muligt; skønt det er en slem streg, de der har spillet os, så er det dog bedre, at våbnene er hevet over bord, end at de er skjult her på skibet. Men hvilken grund har man haft til at tage en sådan samling våben som denne?"

"Jeg ville gerne give mit hjerteblod for at finde ud af denne sag," sagde 2. styrmand og kunne næsten ikke tale af lutter ophidselse; "jeg ville gerne give min halve hyre, hvis jeg kunne få fat i den, der har gjort det. Det er jo en skrækkelig situation, jeg er kommet i, sir. De har opdaget, at jeg kender en af passagererne fra tidligere tid, og De taler til mig om dem på en måde, der viser mig, at De nærer mistanke til dem, og nu findes endelig våbenkisten brudt op i mit lukaf! Det er nok til at slå en bedre mand end mig ned!"

"Jeg er ikke kommet med nogen beskyldning mod Dem, sir," udbrød kaptajnen alvorligt og gjorde et skridt tilbage, "jeg tvivler ikke på, at sagen forholder sig ganske, som De har sagt, og at De nu vil hjælpe os med at komme til bunds i denne historie. Skibet må grundigt undersøges, sir, men i stilhed, i morgen, når frokosten er forbi. Har De selv noget våben?"

"Jeg beklager at måtte svare nej, sir."

"Og De, Matthews?"

"Nej, sir."

Den gamle mand gik nu ned, mest for at gemme ammunitionen, men han kom snart op og blev på dækket hele natten. Rorgængeren havde lagt mærke til, at der måtte være noget i vejen, og fortalte forude, at den gamle hele natten gik op

og ned på dækket, bevæbnet til tænderne, styrmændene ligeledes med hver sin revolver, folkene var derfor også svært optaget af sagen og drøftede den indbyrdes. Deres mening var ikke så langt fra at træffe det rigtige, nemlig at der var noget muggent ved de ti passagerer.

Dagen brød frem, og snart skinnede solen hen over det blå ocean med dets småbølger og deres små, skumkransede toppe. Kaptajnen, der så lidt forvåget ud, sagde til mr. Matthews, at han efter frokost skulle undersøge alle kahytterne og dernæst forklare folkene sagen og undersøge lukafet forude. Derpå gik de begge ned.

Der var intet i sigte, den første af passagererne, der kom på dækket, var mr. Dent. Det varede ikke længe, før der kom flere op, deriblandt kaptajn Trollope. Mr. Poole, der havde vagten, iagttog hans høje, imponerende skikkelse, medens han gik op og ned ad dækket for at få appetit til frokosten. Straks efter kom mr. Hankey op.

"God morgen, Poole. Hvad var det for et spektakel i deres lukaf i aftes?"

"Jeg ved ikke af noget spektakel," sagde mr. Poole kort.

"Jeg blev forstyrret ved lyden af stemmer."

"Det vil De ofte få at høre til søs, sir," svarede Poole og så til vejrs for at finde en grund til at udstede en ordre.

Mr. Hankey gik hen til mr. Trollope. I det samme ringedes der med frokostklokken, og snart efter var selskabet samlet i kahytten omkring bordet, der bugnede af gode retter. Konversationen gik meget livlig; enkelte havde hørt spektakel og støj om natten, og dette blev nu drøftet. Da alle var færdige,

rejste kaptajnen sig og sagde: "Jeg må forlange, at ingen forlader denne kahyt, før jeg har givet Dem alle en meddelelse!"

Derpå fulgte en dyb stilhed. Alle stirrede forbavset på kaptajnen, enkelte kastede stjålne blikke på hinanden; kaptajn Trollope snoede sit overskæg og så ganske uanfægtet ud.

"Jeg håber ikke, at det vil vække nogen uro, hvad jeg her vil meddele Dem," begyndte den gamle mand; "dette fartøj har en våbenkiste om bord, der indeholder våben, som vi her agter kan bruge i tilfælde af, at der opstår fortrædeligheder forude eller en eller anden vanskelighed, som jeg ikke her vil give navn," – her kastede han et blik på Trollope – "kisten havde sin plads i 2, styrmands lukaf; låsen er blevet sprængt og hele indholdet røvet."

"I hvilken hensigt?" spurgte mr. Dent.

"Det ved vi ikke, sir. Men hvad vi med sikkerhed ved, er at tyven er her om bord."

"Og i hvilken ende af skibet tror De, kaptajn Benson?" spurgte kaptajn Trollope i en kold og hoven tone.

"Det skal vi nok finde ud af, sir," svarede skipperen med en foragtelig mine.

"Er vi da i nogen fare, kære kaptajn?" spurgte mrs. Holroyd.

"Ikke på nogen måde, madame."

"Mistænker De nogen?" udbrød mr. Masters i en tone, der næsten grænsede til det uforskammede.

"De siger, at låsen er brudt op; så må man da have hørt støj; er der nogen, der har hørt noget?" udbrød mr. Storr, idet han så op og ned langs bordet.

"Det blev gjort, medens alle var på dækket i aftes og betragtede ilden," sagde kaptajnen.

"Det er vel ikke udført af nogen, der har gået i søvne?" sagde mr. Caldwell på sin ubehagelige måde.

"Mr. Burn taler og synger i søvne," udbrød mr. Davenire, "men jeg ved ikke af, at han også går i søvne. Gør De, Burn?"

"Det ville jo være skrækkeligt," bemærkede mrs. Peacock.

"Jeg går undertiden i søvne, men dette har jeg ikke gjort," sagde mr. Shannon.

"Det gør mig nu ondt at måtte sige Dem, mine herrer og damer," afbrød kaptajnen ham, "at af hensyn til de menneskeliv og de ejendele, der er betroet til min omsorg, vil ethvert lukaf blive nøje undersøgt."

"Også damernes?" spurgte mr. Weston sagte.

"Jeg sagde ethvert lukaf, sir," tordnede kaptajnen.

"De må med fornøjelse begynde med mit," sagde kaptajn Trollope spottende.

"Hvad mig angår," sagde mr. Cavendish med et smil, "så er jeg villig til at lade mit lukaf undersøge. Men ville det ikke være bedre, hvis man begyndte at søge i folkelukafet efter disse sager, som vel ikke er over 50-60 guineas værd?"

"Jeg beklager meget, at De skulle blive bragt i en sådan ubehagelighed om bord i dette skib," sagde kaptajnen, "men vi er nødt til at finde ud af, hvem tyven er. Jeg håber ikke, at nogen af de tilstedeværende herrer kan have noget imod, at man undersøger deres kahytter?"

"Søg bare væk, begynd blot straks!" lød det fra flere sider. Derpå rejste kaptajnen sig, tog sin hat og gik op på dækket, fulgt af styrmanden. Passagererne blev siddende og talte sammen en stund, og der faldt flere vittigheder på kaptajn Bensons bekostning,

Så rejste man sig, og de fleste gik på dækket. Folkene havde også fået meddelelse af en af styrmændene og stod nu i en klynge og ventede på, hvad der ville ske. Kaptajn Benson gik op og ned ad hyttedækket, og hans tanker fik næsten ord, medens han ræsonnerede således: "Hvis nogle af disse fyre har plyndret våbenkisten og uddelt våbnene mellem sig selv indbyrdes, så vil de sikkert kaste dem over bord gennem deres kahytsvinduer, før eftersøgningen begynder. Derfor vil jeg ikke haste med det, for det ønsker jeg netop, de vil gøre. Det er bedre, at disse ting bliver kastet ud af vinduet, end at de bliver gemt. Hvis de er skjult, så er det i følge en hemmelig plan, og denne plan –."

Begge styrmændene var på dækket. Der blev slået 4 glas. Mr. Storr kom op med sin kone under armen. Miss Mansel kom ligeledes op, og kort efter gik Caldwell, Johnson og Hankey op på hytten. Da kaptajnen så dem, kaldte han på mr. Matthews. "Vil De så begynde på eftersøgningen og tage mr. Poole med Dem."

Kaptajn Trollope tilbød atter sin assistance, som kaptajnen modtog temmelig køligt, hvorpå kaptajn Trollope bemærkede, at det var aldeles utænkeligt, at dette tyveri eller denne spøg, hvad det nu var, kunne være udøvet af nogen agter.

"Det skal vi nok finde ud af inden længe, sir," svarede skipperen i en afvisende tone, vendte ham ryggen og gik agterud til rattet. Derpå fulgte et optrin, som sjældent forekommer midt ude i åben sø.

8. Eftersøgningen

Begge styrmændene forlod hytten sammen; de passagerer, som da var på dækket, fulgte efter dem, og gamle Benson blev alene tilbage. Matroserne, der havde samlet sig på kabyssen, talte ivrigt sammen. Kaptajn Benson håbede, mere end han troede, at han havde ret til at lade passagerernes lukafer undersøge. Måske kunne han få ubehageligheder ved sin ankomst til England – få en retssag på halsen, der kunne berøve ham hans kommando. Var det også rigtigt at gøre sagen særlig mistænkelig ved at befale at undersøge kahytterne før folkelukafet? Der var i denne morgenstund nok de kaptajner, der var i bedre humør end kaptajn Benson!

Imidlertid var eftersøgningen begyndt. Ingen af styrmændene syntes om dette hverv. De havde begge fremsat deres undskyldninger på en djærv, sømandsmæssig måde, og de fleste af passagererne forstod deres følelser. Nogle af herrerne forlangte at se våbenkisten. Det blev dem tilladt, og flere trådte ind i mr. Pooles lukaf, hvor denne løftede låget op på kisten, så alle kunne se den. Kaptajn Trollope spurgte derpå meget alvorligt: "Og hvori bestod våbnene?"

"Af geværer, muskedonnere, rytterpistoler og huggerter," sagde Poole, der knap kunne afholde sig fra at smile. En tydelig latter fulgte på denne underretning.

"Net samling!" udbrød kaptajn Trollope og aftørrede de tårer, hans latter havde fremtvunget; "muskedonnere og rytterpistoler, hvad! Jeg kan godt se kaptajn Benson tage sigte: Det forkerte øje er lukket – hans røde ansigt ved enden af

skæftet, ligesom en augustmåne lige efter en byge – fingeren på aftrækkeren og så – bum!"

Atter en tordnende latter!

"Hvis vi nu begyndte at søge her," sagde mr. Davenire og betragtede et billede af Pooles moder, medens Caldwell stak sit sorte fjæs hen imod et krucifiks.

Overstyrmanden holdt ikke af denne passagerernes indblanding i sagen, men han havde hørt, hvad kaptajn Benson havde svaret kaptajn Trollope, og tav derfor. Eftersøgningen begyndte. Alle gemmerne blev efterset, madrassen vendt, man så ind under køjen, bankede på skotterne for måske at opdage hemmelige skjulesteder.

Dernæst blev overstyrmandens lukaf undersøgt, men der fandtes intet, alle ti gentlemen hjalp styrmændene at søge og gjorde naturligvis en forfærdelig støj og kvalm, så det næsten ikke var muligt at komme til.

"Så til det næste!" blev der råbt, og hele hoben med styrmændene midt imellem sig styrtede ind i kahytten.

"Vil De ikke hjælpe os at søge?" råbte mr. Hankey til mr. Storr, der lidt forlegen stod ved enden af kahytsbordet, men denne rystede på hovedet.

"Se, hvor kaptajnen glor på os," bemærkede Shannon med dæmpet røst til Caldwell, og begge lo højt, idet kaptajn Bensons røde, vejrbidte ansigt med dets ærgerlige udtryk viste sig oven for skylightet.

Under spøg og latter blev nu kahytterne undersøgt; madrasserne blev vendt, skuffen trukket ud, en gammel tandbørste blev smidt ud af vinduet. Det var Caldwells, og han

blev højst fornærmet og forbød dem at rode op i hans rejsekuffert.

"Det hele er en temmelig kedelig og flov affære," sagde overstyrmanden, "noget, jeg aldrig tidligere har været med til; jeg tror da heller ikke, at vi finder noget våben i disse kahytter."

Alligevel blev alle kahytter undersøgt, den ene efter den anden; men da man kom til damernes kahytter, blev der en forlegen pause.

"Her kan styrmændene være alene om at søge," sagde kaptajn Trollope og gik hen imod trappen.

"Men vi har endnu ikke undersøgt kaptajnens kahyt," udbrød Hankey.

'"Nej, ved Jupiter, De har ret," sagde Trollope og kom hurtigt tilbage.

"Behag at blive fra min kahyt!" brølede kaptajn Benson nu ned gennem skylightet.

"Kaptajn," sagde Davenire, nærmede sig skylightet og stirrede op efter, "De har fornærmet os 1. klasses passagerer om bord med Deres mistanke. Nu har vi tænkt på at mistænke *Dem* for at have plyndret våbenkisten."

Skipperen stirrede som rasende ned på dem. Han blev næsten stum i sin vrede, men fandt endelig ord til at kalde mr. Matthews op til sig. Da han kom ned igen, sagde han: "Gentlemen, efter kaptajnens ordre er eftersøgningen her forbi. Følg med hen til folkelukafet, mr. Poole."

"Skal vi da ikke undersøge mr. Dents og mr. Storrs kahytter?" udbrød Johnson.

"Det er kaptajnens ønske, at vi ikke går videre med dette komediespil."

"Komediespil?" brummede mr. Caldwell og gik tæt hen til styrmanden, hvis træk straks formørkedes, "det kalder De komediespil, at undersøge min kahyt, som om jeg var en tyv!"

"Det er de herrer, der har lavet komedie ud af sagen; jeg har kun gjort min pligt," sagde styrmanden med fast røst.

"Det er kaptajnens skyld, ikke hans officerers, Caldwell," sagde Trollope.

De fulgtes alle op på dækket. Det var nu tæt ved middag, og kaptajnen forlangte sin sekstant. Forude syntes skibet forladt. Folkene spiste deres middagsmad. Da kaptajnen havde taget højden, blev der slået 8 glas, og i dette øjeblik kom begge styrmændene op af lukafet. Man flokkedes om dem for at høre deres rapport.

"Nå, sir," sagde kaptajn Benson.

"Vi har ikke fundet noget, der ligner de ting, som er blevet savnet," sagde mr. Matthews.

"Jeg har heller aldrig troet, at våbnene var forude," sagde den lille kaptajn, blussende af ærgrelse.

"Kaptajn Benson," udbrød kaptajn Trollope og gik tæt hen til ham, medens begge styrmændene med det samme stillede sig på begge sider af ham, "det, De der sagde, var sikkert ikke rigtig vel betænkt, efter hvad der nu er sket. Men lad det også gå; men jeg og disse gentlemen her venter nu, at De vil gøre os en eklatant undskyldning for den mistanke, De har ladet falde på os."

"Så det mener De!" skreg kaptajnen og gjorde et skridt tilbage; "det er mig, der er øverstbefalende her om bord. Skibet er blevet plyndret, våbnene er borte! Hvor er de? Vil De behage at sige mig det? Jeg skulle mene, at De som passager burde

interessere Dem for dette skibs sikkerhed, og jeg antager" – her hævede han røsten næsten til et brøl – "at De, så vel som jeg selv og de øvrige passagerer, højligt må nære ønske om at få at vide, hvem tyven er, så vi kan forstå meningen. Gøre undskyldning! – før ville jeg bore fartøjet i sænk!"

"Hør, gentlemen, hvorfor vil De således ophidse kaptajnen?" udbrød mr. Peacock.

"Hvis De ikke gør os en undskyldning," sagde kaptajn Trollope, "skal De høre nærmere fra os, når vi kommer i havn."

"Og hvis De fortsætter med at opføre Dem på denne måde, sir," råbte kaptajn Benson og stirrede Trollope ind i ansigtet, "så vil jeg lægge Dem i jern for mytteri. – De skal få at vide, hvad jeg som dette skibs kaptajn formår at gøre, jeg – –" og her bandede han en drøj ed.

Kaptajn Trollope blev blussende rød og kunne først ikke få et ord frem; de andre bed sig i læberne og vendte sig om; Caldwell trådte sagte et par skridt nærmere til kaptajnen; folkene forude lyttede opmærksomt til og nærmede sig langsomt; det var ikke til at misforstå deres hensigter. Måske det var dette, der nu fik kaptajn Trollope til pludselig at gå over i læ, hvor han blev stående og lænede sig over rælingen, medens han kastede blikket ud over havet.

Skipperen stod et øjeblik og betragtede ham, vendte sig derpå til mr. Matthews og sagde: "Tørn folkene til, sir, og lad mr. Poole tage vagten heroppe." Derpå gik han ned.

Beretninger om mytteri blandt mandskabet danner henved de to tredjedele af sølitteraturen. Men hvem har nogensinde hørt noget, om, at 1. klasses passagerer har gjort oprør? Dette tyveri af skibets våben, denne uforskammede opførsel af de ti

passagerer så ganske ud som indledningen til mytteri, til et eller andet blodigt drama.

Efter at styrmanden havde tørnet folkene til, gik han ned i kahytten. Kaptajnen, der sad i sin kahyt, begyndte straks: "Forude fandt De naturligvis intet, sir. Jeg kan godt se på folkenes holdning, at dem kan man stole på. Det er nogen her agter, der har begået dette røveri, ja måske er der flere derom; men hvad har De gjort ved disse våben? Hvorfor har De stjålet dem?"

"Da vi både har kuglerne og krudtet, så er disse våben jo ganske unyttige for dem, sir."

"Hvem er denne kaptajn Trollope? Hvem er disse ti passagerer? Det er jo en hel sammensværgelse, sir. De har ondt i sinde – men hvad er det, de pønser på?"

"Jeg vil nærmest antage, sir," sagde den lidt langsomme, men fornuftige styrmand, idet han betragtede kaptajnens ophidsede træk, "at De snart vil forstå, at det hele ikke er andet end en spøg, temmelig tarvelig og simpel, men noget, som udøveren heraf vil komme til at undgælde slemt for, når vi engang får sagen opklaret. Mr. Poole har fortalt mig, at den mand, der hedder Hankey, under sit besøg her på skibet rettede spørgsmål til ham angående våbenkisten og brast i høj latter, da mr. Poole viste ham den og dens indhold."

"Hvad ret har 2. styrmand til at vise en eventuel besøger våbenkisten og fortælle ham noget om den; var han fuld?"

"Det står for mig, sir, som mr. Hankey var den, der morede sig mest derved."

"Ja, hvem ved? Man undersøgte vel også hans kahyt?"

"Der er ingen af disse ti herrer, der er dumme nok til at ville gemme et par hundrede pund gammelt jern eller stål i sin kahyt, når stewarderne render ud og ind, og når man ved, at sagerne er stjålet."

"Kan man også stole på 2. styrmand? Lad mig blot få den mindste grund til at mistænke ham, så er han straks færdig; så skal han komme under lås og lukke den øvrige del af rejsen."

Styrmanden svarede alvorligt: "Nej, sir, De vil finde, at han er både ærlig og pålidelig."

"De husker da på, hvilken last vi fører hjem, ikke sandt?"

"Ja, det gør jeg, sir."

"Giv folkene at forstå, at vi har mistanke til de ti passagerer, og bed dem selv passe lidt på dem."

De talte endnu nogle minutter sammen, hvorpå styrmanden forlod kahytten.

Den samme trykkede stemning, der havde hersket ved bordet, holdt sig også på dækket. Passagererne talte med hinanden med dæmpet røst eller holdt sig for sig selv.

Om eftermiddagen, lidt før 8 glas, bredte en svag dis sig over himlen, solen mistede sin skarpe form og havde antaget dobbelt så store dimensioner som før. Over skibets sejl havde bredt sig en mat messingfarve, de slog efterhånden lidt tungt ind mod masterne i den tiltagende dønning nede fra syd. Barometret vedblev at falde; der var flere tegn på at et uvejr nærmede sig. Solen gik blodrød ned, og natten faldt hurtigt ind med en let luftning fra øst, der efterhånden blev til en stærk storm.

I morgendæmringen lagde vinden sig dog lidt, men der blæste alligevel en halv storm. For passagererne var situationen

ikke videre behagelig; de fleste af damerne og flere herrer var søsyge. Ved frokostbordet sås kun de ti gentlemen og kaptajn Benson; den sidste præsiderede for enden af bordet. Der havde ikke været ild i kabyssen, og herrerne drak øl og vin til deres frokost, som også viste sig at være lidt tarveligere end sædvanlig.

"Det blæser hårdt, sir," sagde mr. Masters høfligt, "men der er dog vel ingen fare?"

Kaptajnen betragtede ham et øjeblik uden at svare, derpå sagde han: "Har De før været til søs?"

"Ja, en kort tid; men jeg har dog aldrig oplevet en sådan storm."

"Gentlemen," sagde den gamle kaptajn nu med fast røst, "De er alle så heldige at besidde gode sømandsben. Der er ikke mange landfolk, der her kan sidde og spise ved dette bord så roligt og uanfægtet uden at lade sig genere af skibets rullen og sætten."

Kaptajn Trollope stirrede stift på ham uden at sige noget. "Der er flere af de herrer," sagde mr. Burn, "der, så vidt jeg har bemærket, har prøvet de farer, hvortil De har viet Deres liv, kaptajn. I disse tider oplever man jo en del."

"Det mener jeg også, sir," svarede kaptajnen med et mistænksomt blik og vedblev at tygge sin mad.

"Jeg antager dog ikke, kaptajn," sagde mr. Caldwell med et skummelt smil, "at De misunder mig min ret til at sidde ved dette bord i denne storm, fordi jeg nu engang har et par sømandsben at stå på."

"På ingen måde, på ingen måde, sir," svarede kaptajnen og tyggede af munden; "jeg er altid glad ved at se mine passagerer

samlede ved bordet; jeg ville blot ønske, at vi også havde damerne her."

De ti gentlemen spiste og drak nu en stund i tavshed, hjalp hinanden med de forskellige fade, opførte sig alle på en dannet, høflig måde, hvorover gamle Benson i grunden højlig forundrede sig.

Pludselig rejste kaptajn Trollope sig op og vendte sig med høj røst til kaptajn Benson: "De har nu haft tid til at tænke Dem om, sir, og måske De nu vil indse, at De vil gøre denne rejse behageligere for os alle ved at fremkomme med en undskyldning for den fornærmelse, De begik mod os ved at lade Deres styrmand undersøge vore kahytter?"

Skipperen sprang op og stirrede på ham, hans læber bevægede sig, men der kom ingen lyd fra ham, men endelig løftede han sin arm og slog et par knips med fingeren i retning af kaptajn Trollope. I denne stilling blev han stående et par øjeblikke, alle stirrede forbavsede på ham; derpå forlangte han sin hat, trak den godt ned over ørerne, knipsede atter efter kaptajn Trollope og ilede så op på dækket. En tordnende latter ledsagede denne hans bortgang; og ingen lo højere end kaptajn Trollope selv.

9. Afluret

Queen kæmpede i 6 dage med stormen. Den blæste lige i næsen af dens kurs og drev fartøjet mange sømil i retning af nord-nordvest. Dets skrog tog ingen skade, det trak intet vand, kun til vejrs så det lidt vejrbidt ud med de slægge tove og de våde sejl. Ellers gik alting temmelig roligt.

Om aftenen på den 5. dag lagde vinden sig en smule. Den følgende dag kom varm og stille uden en eneste sky på himlen. Dønningen havde lagt sig mærkværdig hurtigt. Sejlene var blevet tørre, dækket var hvidt og rent, alle de druknede og døde høns var hevet over bord. Forude var mandskabets tøj hængt til tørre. Damerne viste sig igen på dækket, skønt de fleste så lidt blege ud efter de 5 dages indespærring. Skibet var vel en del ude af sin kurs, men det havde ikke lidt den mindste skade i stormen og viste sig nu rigtig i hele sin skinnende, hvide sejldugspragt fra dæk til fløjknap. Om aftenen stod månen sent op og ville ikke vise sig før efter midnat; stjernerne skinnede klart. Ved 4 glas var der endnu mange passagerer på hytten; styrmanden var til køjs, men kaptajnen gik op og ned ad dækket med Dent og Storr. 2. styrmand havde vagten, og forude sås en enkelt skikkelse på udkig. To mænd, mr. Caldwell og mr. Weston, kom ud af kahytten fra deres grog og stillede sig med deres pibe i munden tæt ved stormasten.

"Jeg ville ønske," sagde Weston, "at det var i nat, det skulle gå løs; de fleste af os er forbandet kede af at vente."

"Vejret var jo ikke til det," sagde Caldwell; "for resten ved Hankey godt, hvor guldet er stuvet hen, det er rigtigt, som

Trollope mener, at der må blive et par mand her om bord til at passe på skibet, mens vi andre går i land for at se, hvor vi skal grave guldet ned."

"Men så kan de jo sejle bort med det."

"Det må vi sikre os imod, men det er der ingen fare for; kender De ikke søfolk?"

"Den historie med våbenkisten er kommet dem svært på tværs," sagde Weston, "gamle Benson forstår det åbenbart ikke. Hankey sagde mig, at disse muskedonnere lavede et helvedes spektakel, da han hev dem ud gennem koøjet. Gud ved, hvorfor de har givet skibet sådanne oldsager med; vi kunne for resten godt have ladet dem beholde dem; det var ikke noget at være bange for, de havde såmænd ingen skade gjort."

"Alligevel er det bedst, de er borte," brummede Caldwell.

"Mon Trollope ikke vil bestemme sig til i morgen nat?"

"Måske, hvis natten bliver som denne. For resten er jeg ikke sikker på, at Halloran Island er det mest passende sted, jeg ville have foretrukket at gå mere østligt. Det er Saunders, der har bestemt det, han er jo inde i sagen, lader det til; men hvem ved, hvad tanker en sådan slyngel ligger og ruger med!"

"Åh, lige meget! Nu er det jo også for sent; den ene ø er jo lige så god som den anden, når den blot er ubeboet og ikke bliver besøgt."

"Besøgt! Og der er endogså haveanlæg der, hvis Saunders da ikke er lige så stor en løgnhals som Masters. Det er netop et sted, som hvalfangerne anløber for at få vand og kokosnødder. Og så gå hen og nedgrave guld for 300.000 pund, med den risiko, at Saunders bliver snydt i sin aftale med briggen. Hys!"

Stewarden kom i dette øjeblik hen imod dem på sin vej forud og stirrede på dem, dog tilsyneladende uden at kende dem i mørket.

"Jeg tror, at denne hjulbenede fyr har færten af os," sagde Weston sagte.

"Og hvad så?"

"Jeg ville blot ønske, at denne forbandede historie var godt forbi," udbrød Weston, "jeg tror, at hele skibet har mistanke til os. Det hele kan blive opdaget på et øjeblik. Benson vil sikkert gribe enhver lejlighed, nu da han har fået skrækken i blodet; denne historie med våbenkisten har særlig gjort ham ængstelig,"

"Men her er vi ti handlekraftige mænd, som alle er enige om at udføre dette stykke arbejde. Vi er folk nok til at kunne æde det hele fartøj, om det skulle være. Hvordan skal de få bugt med os?"

"Åh, for Fanden. De ved jo dog, at man ingen brug kan gøre af skydevåben, når man er lukket inde."

"Vi er for mange; syv af os kunne have manøvreret dette fartøj, og vi beholder to af matroserne; der bliver alligevel en tiendedel af 300.000 til hver – –." Her blev han afbrudt ved, at en hånd blev lagt på hans arm. "Torden og lynild!" hviskede Weston, i en skrækslagen tone, "man har hørt hvert ord, vi har talt!"

Caldwell blev stående stiv som en støtte. Et øjeblik efter gled skyggen af en kvindelig skikkelse ud fra den anden side af masten og forsvandt i retning af kahytten.

"Hvem var det?" udbrød Caldwell med hæs røst.

"Jeg så ikke hendes ansigt," svarede Weston. Caldwell sneg sig hurtigt efter hende. Døren ind til kahytten var lige tæt ved; lamperne derinde brændte klart, damen kastede blikket tilbage, idet hun gik ind ad døren, og Caldwell så, at det var miss Margaret Mansel. Han gik derpå roligt hen til trappen op til hytten; herfra kunne han se ind i kahytten. Han så miss Mansel gå hen til bordet og støtte sin hånd imod det; hun åndede tungt og så meget bleg ud. Weston forblev i skyggen af stormasten. Det var umuligt at tage fejl af pigens uro og skræk; Caldwell ved blev at iagttage hende. Hvad ville hun gøre? Ville hun gå til kaptajnen og betro ham sin hemmelighed? Hans fingre åbnede og lukkede sig på en krampagtig måde; allehånde mørke planer arbejdede i hans hjerne, medens han holdt sit blik fæstet på hende. Hun stod et minut eller to ved bordet; derpå gik hun ind i sin kahyt.

Caldwell kom hurtigt tilbage til Weston.

"Vi må passe på hende," sagde han, "blot hun var af vejen. Og hvad ville de andre tænke om os, sådanne idioter vi dog er! Og hvad skal vi gøre nu? Har hun blot hørt os i fem minutter, så ved hun alt. Hvor stod hun?"

"Lige på den anden side af masten. Medens du så op på stjernerne, hørte jeg noget røre sig, og jeg så hende da sidde der. Hun sad der vel for at finde kølighed ved sejlets bevægelse."

"Sov hun?"

"Fanden nej! Det så det da ikke ud til, da hun straks stod op og gik sin vej."

"Hold et øje med hendes kammerdør," sagde Caldwell, "jeg vil gå hen og tale med Trollope. Vi må væbne os. I øjeblikket ved

hun ikke, hvad hun skal gøre; men når hun er kommet lidt til sig selv, går hun straks til kaptajnen og siger ham det."

Han talte vel med dæmpet røst, men alligevel var der noget vildt i hans stemme; han gik hurtigt hen til trappen og op på hytten. Her fik han øje på Trollope, der lænede sig mod rækværket lidt foran mesanvantet. En af styrmændene gik frem og tilbage oppe til luvart. Et halvt dusin skikkelser sås spredt rundt omkring på hytten.

"Vor hemmelighed er røbet," sagde Caldwell sagte med en hæs pusten; "miss Mansel ved nu, at vi er ti, og vi har i sinde at bemægtige os dette fartøj i morgen nat."

Trollope rejste sig i sin fulde højde.

"Det er min og Westons fejl," vedblev Caldwell; "vi snakkede som et par gamle kællinger dernede i mørket ved stormasten og troede os ganske ene. Hvem i Djævelens navn skulle have tænkt, at miss Mansel sad på den anden side af masten."

Trollope stod som forstenet uden at mæle et ord. "Hvor er hun nu?"

"I sin kahyt."

"Asener, som I er!"

"Ja, jeg indser det lige så godt som De; hvis der nogen sinde gemtes en djævel i hjertet på et menneske, så er det her i mit bryst. Det kan ikke hjælpe nu at skælde ud, men sig, hvad vi skal gøre!"

Styrmanden, der viste sig at være mr. Matthews, kom nu tværs over dækket og kastede et undersøgende blik på de to, idet han gik forbi dem.

"De siger, at hun er i sin kahyt," udbrød Trollope, "om et øjeblik kommer hun frem med, hvad hun har hørt, eller måske

hun venter, til kaptajnen går ned."

"Der er kun én ting at gøre, og det må gøres straks. Vi må væbne os og tage skibet i besiddelse i nat."

I dette øjeblik kom Davenire hen imod dem fra rattet. "Hvad er der i vejen?" spurgte han.

"Hvordan ved De, at der er noget i vejen?" brummede Caldwell.

"Det kan jeg se på jeres miner og stilling. Nå?"

"Hvor er hendes kahyt? Er hun derinde?" spurgte Trollope og så ned gennem skylightet.

"Miss Mansel kender vor hemmelighed," sagde Caldwell; "jeg vil fortælle Dem det hele."

Den kæmpestærke Davenire greb ham i armene efter at have hørt fortællingen og udbrød: "Jeg kunne have lyst til at kvæle jer begge to. Har pigen allerede talt med kaptajnen?"

"Hvis vi gør et sådant postyr, er det bedst, vi går andet sted hen; Matthews har et godt øje til os, og kaptajnen er endnu på dækket. Lad os gå forud."

Mr. Cavendish og mr. Hankey kom nu også til. "Nej, det går ikke," sagde Trollope hurtigt; "lad os gå ned på dækket. Hvis pigebarnet fortæller, hvad hun har hørt, så må De og Weston nægte alt, Caldwell. Sig, hun er hysterisk, at hun har drømt; at hun er redet af en nattemare!"

De gik alle forud, medens Weston, der havde passet på miss Mansels kahytsdør, efter Trollopes opfordring gik agterud for at lade sig se der.

"Jeg vil sige jer noget," sagde Davenire, "hvis dette fartøj ikke bliver taget i nat, så er spillet tabt."

"Det vil ikke blive taget i nat, og jeg skal sige Dem hvorfor," svarede Trollope roligt; "Burn og Masters har drukket sig så fulde som alliker; miss Holroyd er syg, hendes moder urolig for hende, og lægen går frem og tilbage hele natten igennem. Det halve skibs mandskab er på dækket; hvorledes vil De bære dem ad med at få dem under lugerne uden mytteri, som jeg for min person har meget imod?"

"De vil også være det i morgen og i overmorgen," sagde Davenire; "og hvordan skal vi så indrette det? Tror De måske, at vi kan bemægtige os skibet ganske stille og roligt, som, om det lå i dok uden en mand om bord?"

"Jeg mener, at jeg er den, der er leder af denne affære," sagde Trollope heftigt; "hvis alle vil være ledere, så tager Fanden ved det hele, og der vil intet komme ud af det."

"Men hemmeligheden er røbet, mand!" udbrød Davenire, "hele skibet ved det."

"I nat er der intet at gøre," sagde Trollope i en bestemt tone.

Davenire fo'r heftigt op og lod, som han ville gå sin vej, men i dette øjeblik kom Caldwell hen til dem. "Hun har endnu ikke forladt sin kahyt, og de andre er gået til køjs."

"Hvad er klokken?" sagde Hankey. Den var lidt over 11.

"Vi må da hellere tørne ind," sagde Trollope; "jeg skal blive oppe til midnat, og hvis jeg ser, at hun ikke forlader sin kahyt, så venter hun nok til i morgen."

Han gik derpå ind i kahytten og lyttede et øjeblik ved miss Mansels dør, medens hån drak et glas vand. Da han kom tilbage til halvdækket, var Davenire og Caldwell borte.

10. Søvngængeren

Kl. 12 var det mr. Pooles tur at overtage vagten. Alt var roligt på dækket. Udkigsmanden satte sig på kranbjælken og fik sig en lille lur; i så godt vejr kunne der vel ikke komme noget i sigte. Men da klokken netop slog 1, hørtes der en uhyggelig klagelyd ude fra havet, tilsyneladende ret forude. Den lignede nærmest en sjakals hyl. "Hvad er det?" udbrød Poole, og da skriget gentoges, råbte han atter: "Hvad er det?"

Udkigsmanden sprang op og ilede hen i boven for bedre at se forefter, og hele vagten kom på benene og løb op på bakken. Atter hørtes denne ildevarslende lyd; mr. Poole løb også forud, så der ingen var på dækket uden rorgængeren agter. Lyden hørtes af og til.

"Jeg vil være et bæst, hvis den ikke kommer oppe fra," sagde en matros.

"Men hvad i Helvede er det?" udbrød nu Tom og pegede forefter. Alles øjne vendte sig nu i den retning, han pegede, og til alles forbavselse sås en skikkelse – om levende eller et spøgelse – siddende ude på enden af jagerbommen! Alle stirrede på ham i dyb, skrækslagen tavshed.

"På bakken ohøj!" blev der nu prajet ude fra jagerbommen; "kan nogen af jer sige mig, hvordan i Helvede jeg er kommet her ud!"

"Det er jo en af passagererne," mumlede 2. styrmand; "hallo, sir, hvad gør De derude? Ind med Dem! Nu har De vækket hele skibets besætning med Deres fordømte narrestreger!"

"Narrestreger!" svarede stemmen tilbage, "hvem er den nar, der har spillet mig den streg? Hvem har sat mig herud? Hvis jeg taber mit hold, er jeg dødsens!"

"Er han fuld?" spurgte styrmanden.

"Gal, fuldstændig gal," brummede Tom.

"Vi må have ham ind, ellers falder han vel over bord. Spring et par af jer derud og hjælp ham!"

Men som han talte, kastede skikkelsen derude sit ene ben over bommen og gled ind mod bakken på en måde, der tydede på, at han ingen hjælp behøvede. Ved sprydet standsede han og så sig roligt om, som om han ville beundre skibets skønhed.

"Ind med Dem, sir!" brølede styrmanden, og endelig stod fyren på bakken. Det var mr. Shannon. Han bar kun et par vide pyjamas og natskjorte, og var barhovedet og barfodet.

"Hvad er Deres mening med dette, sir?" sagde styrmanden alvorligt.

"Jeg antager, at De alle kan se, at jeg har gået i søvne."

"Og også talt i søvne," sagde en matros, "i hvilket kristeligt land hører sådanne hyl hjemme, som De udstødte?"

"De må ikke lade folkene være uforskammede mod mig, mr. Poole," sagde Shannon.

"Kaptajnen skal nok få meningen med dette postyr ud af Dem i morgen," sagde mr. Poole.

"Hvad bryder jeg mig om kaptajnen?" svarede mr. Shannon og lagde armene over kors; "hvis han var skibets læge så vel som dets kaptajn, kunne han måske kurere mig for min sygdom. Men må jeg spørge, holdes der udkig om natten om bord i dette fartøj? Hvordan er det da gået til, at ingen af besætningen har hindret en mand fra at gå over bord i søvne?"

"Jeg havde udkig," hørtes en barsk røst, "men jeg har ikke set nogen, der ligner Dem, komme forud."

"Nå, lige meget, sir," sagde mr. Poole, "enten De nu har gået i søvne eller ikke, så skal kaptajnen nok få det at vide, og det bliver så en sag mellem Dem og ham."

I det samme prajede kaptajn Bensons røst oppe fra hyttens forkant: "Hvor er den vagthavende? Hvem er den mand i den hvide dragt dernede? Hvordan kan det være, at der ingen vagthavende er her?"

Den ulykkelige, unge styrmand gik op ad trappen, fulgt af mr. Shannon, og vendte sig straks til kaptajnen. "Det er mr. Shannon, sir. Vi fandt ham ridende ude på enden af jagerbommen. Han sad der og sang med en klagende røst, hvorfor jeg løb forud, da han ikke ville svare folkene, og de knap vidste, hvor lyden kom fra."

Kaptajnen svarede heftigt: "Skibet er sat under Deres kommando, sir, og De har ingen ret til at forlade dækket. Og De siger, at mr. Shannon sad ude på enden af jagerbommen?"

Med en lydelig, mistænksom snøften nærmede han sig nu mr. Shannon, der høfligt sagde: "Nu er jeg fuldstændig i orden igen, kaptajn, og håber, at jeg ikke har skaffet 2. styrmand nogen ubehageligheder; det er ikke hans fejl, jeg gik i søvne. Har de aldrig haft passagerer, der har gået i søvne? Det er slemt, meget slemt; jeg kunne være faldet over bord!"

Da han endelig tav, brød det løs fra den gamle skipper: "Nå, så De tror, at De kan bilde mig ind, at De gik fra Deres køje ud på jagerbommen med lukkede øjne?"

"Med åbne øjne, med åbne øjne, sir," udbrød mr. Shannon let henkastet; "søvngængere går gerne med åbne øjne, men de ser

intet."

"Hent doktoren, sir!" sagde Benson til mr. Poole.

"Hvorfor dog vække doktoren? Tror De mig da ikke? Hvad i Himlens navn skulle få mig til at gå ud på enden af Deres jagerbom og risikere mit liv der, hvis det ikke var en medfødt svaghed?"

Skipperen trådte et skridt tilbage. Var mennesket fra forstanden? Han var her alene med ham – selv var han kun en lille mand, og den anden en høj, svær karl – han ventede i tavshed på, at styrmanden skulle komme tilbage med lægen.

Da lægen kom, lo han ad det hele, og rådede blot mr. Shannon til at gå til køjs, hvorpå denne forsvandt ned ad kahytstrappen. I kahytten bankede han let på mr. Davenires dør og gik derind.

Det havde været mr. Burns kahyt. Mark Davenire sad oprejst i den eneste køje, der var. Hans svære ben hang ud over sengekanten, og hele hans vældige korpus syntes at fylde denne. Davenires øjne lyste med en stærk glans i hans blege ansigt, og idet mr. Shannon trådte ind, lagde han en flaske bort.

"Lån mig den et øjeblik, hvis der er noget i den," hviskede Shannon.

"Der," sagde Davenire og pegede hen ved siden af sig, han ville ikke vise Shannon, hvorledes hans hånd rystede. Den anden greb flasken og tog et par dybe drag. "Nu har jeg gjort mit," sagde han; "jeg fik dem alle forud. Hvorledes gik det så?"

"Oh, min Gud," mumlede Davenire. "De mener dog vel ikke – –?"

"Nej, nej, hemmeligheden er endnu vor. Jeg har ligget og lyttet til hendes kalden på mig igennem koøjet der."

Shannon gyste og sagde i en slags ligegyldig tone, ligesom for at stive sig af: "Blev det udført i stilhed?"

"Caldwell er en blodhund!" lød svaret, "hvad han tager sig for i den retning, bliver altid udført i stilhed."

Shannon gik tæt hen til køjen og sagde med sine læber tæt til Davenires øre. "Nu må vi ikke opsætte det mere! Hvis Trollope ikke vil være med, så må vi andre gå til værket. Der er kommet mord ind i denne affære, vi håbede dog, at det skulle gå fra hånden uden det."

"Den stakkels pige!" stønnede Davenire og rystede over hele kroppen.

"Hvis vi kommer med deri, så er galgen os vis," vedblev Shannon.

"I morgen nat!" sagde Davenire; "men stik nu af og tørn ind."

Den næste morgen oprandt klar og rolig. Overstyrmanden havde vagten. Folkene spulede i øjeblikket dæk. Den første af passagererne, der kom op, var mr. Storr. Den lille mand hilste på styrmanden og betroede ham, at han havde tilbragt en meget urolig nat; der havde været uro og støj flere steder, som havde berøvet ham og hans kone deres nattero. Ved frokostbordet stod tre stole tomme. Den ene var mr. Davenires.

"Hvor er han?" spurgte den gamle kaptajn mr. Trollope.

"Johnson siger, at han ikke er rigtig vel."

"Da har han dog ikke sendt bud efter mig," sagde lægen.

Der blev talt en del om mr. Shannons gåen i søvne, og selv udbredte han sig meget derom. Hvis nogen havde tænkt over det, ville han med det samme have lagt mærke til, at mr.

Caldwell ikke spiste, men kun så at sige legede med den mad, han havde for sig. Mr. Masters betragtede ham skarpt flere gange. Hans øjne var blodskudte og glansløse, på hans mørke kinder lå et let, blegrødt anstrøg, næsten som om han sad bagved grønt glas. Hans sorte hår og skæg var uredt, hans mine mørk og skummel. Undertiden kastede han et blik hen på Trollope eller Shannon, sjældent på nogen anden. Han drak meget øl, men lod blot, som han spiste. Masters, der sad ved siden af Burn, hviskede til denne: "Se engang på Caldwell. Han har en mine, som en maler fra Helvede vil give dem, der er sikre på at komme derned. Hvad pokker fejler der ham?"

"Jeg antager," kom det sagte fra Burn, "at han ryster for det øjeblik, da miss Mansel vil komme frem og åbenbare vor hemmelighed!"

"Har du hørt noget?"

I dette øjeblik var det, at kaptajn Benson udbrød: "Er miss Mansel ikke rask; hvorfor er hun ikke kommet ind til frokost?"

"Jeg ved ikke af, at hun er syg," sagde doktoren.

"Har hun bedt om at få sin frokost bragt ind?"

"Nej, sir," sagde stewarden, "hun sov, da jeg bankede for en time siden."

Der var intet mærkeligt i, at en passager ønskede at sove lidt længere. Mrs. Holroyd rejste sig kort efter og spurgte, om hun ikke skulle se, hvorledes miss Mansel havde det, for hvilket kaptajnen takkede hende.

Kort efter havde de fleste passagerer rejst sig fra bordet og var i færd med at gå op, da et skrig fra mrs. Holroyd fik dem alle til at standse. Mr. Caldwell vendte sit mørke, uhyggelige fjæs om mod hende, men blev siddende. Mr. Masters sprang op.

"Her er ingen miss Mansel!" udbrød mrs. Holroyd, ligbleg i ansigtet.

"Hvad behager?" sagde kaptajnen, "er miss Mansel ikke i sin kahyt?" Han gik derhen, fulgt af flere andre, og man så, at frøkenen havde været i seng, men måtte være stået hurtigt op. Der blev almindelig forfærdelse.

"Hvornår så du sidste gang miss Mansel?" spurgte kaptajn Benson stewarden.

"I aftes kl. 10, sir."

Der blev spurgt mrs. Storr, om hun troede, den unge pige var påklædt, da hun forsvandt. Mrs. Storr så sig om i hendes kahyt og fik ud af det, at hun måtte have været iført dagligkjole og et uldent underskørt.

"Så må hun være her på skibet," sagde kaptajnen og gav sagte stewarderne ordre til at se efter hende. De kom dog hurtigt tilbage uden at have fundet mindste spor af hende.

"Hvad gjorde den mand der i nat ude på min jagerbom?" udbrød kaptajnen nu.

"Ja, der er noget hemmelighedsfuldt ved det hele," sagde mr. Dent; "og hvorfor var mr. Davenire ikke til frokost?"

"Han siger, at han føler sig ilde på, grund af heden, men vil komme til stede til middag," sagde doktoren; "disse fyre drikker lidt rigeligt, har jeg lagt mærke til."

"Bare vi havde dem vel ude af fartøjet," sagde kaptajnen, "Men hvor er dog miss Mansel?" Han gik ind i kahytten og så sig om med en forvildet mine, aldrig havde han haft en sådan rejse; der var endnu langt til Kap Horn og så endda 70-80 dages sejlads derfra og hjem. Han gik videre op på dækket, hvor styrmanden gik ham i møde og meddelte, at den unge dame ikke var til at

finde. Kaptajnen kaldte da på mr. Poole og spurgte, om det var ham, der havde haft hundevagten.

"Ja, sir."

"Så De noget til miss Mansel på Deres vagt?"

"Nej, sir."

"Nej – og hvorfor det, sir?" tordnede gamle Benson; "fordi hun naturligvis var kommet op på dækket, medens De var forude i stedet for agterude, hvor Deres plads er. Hvem havde roret dengang?"

"Johnson, sir."

"Send alle de folk agterud, der har haft roret fra midnat til 6 glas på morgenvagten."

Alt om bord var kommet i bevægelse, matroserne løb agterud for at høre nyt, og alle de ti – selv mr. Davenire – kom op på hytten; alle talte i munden på hinanden; skikkelser gik og kom, og i al den hurlumhej hørtes kaptajn Bensons dybe røst, der gav en eller anden ordre.

11. Benson holder råd

For øjeblikket var der ingen, der tænkte på andet end miss Mansels mærkelige forsvinden. Passagererne glemte at drøfte mr. Shannons midnatlige spadseretur ud på enden af jagerbommen; fra dem alle lød: Hvor er dog miss Mansel? Har hun druknet sig? Har nogen kastet hende over bord? Og hvem har det dog været?

Hun havde været meget afholdt, var en net, behagelig, elskværdig, ung pige. Man tænkte på de sidste ord, der var hørt fra hendes mund, om man deraf kunne udlede en løsning af gåden. Matroserne, der havde haft roret om natten, kom nu agter og blev forhørt af kaptajn Benson. De havde hverken set eller hørt noget. Udkigsmanden forude var blevet lidt mere påpasselig efter at have hørt mr. Shannons forfærdelige hyl og skrig, men havde heller ikke set eller hørt noget.

"Hvad er Deres mening?" sagde mr. Burn til Caldwell, der stod alene for sig selv og så ud over havet.

"Om hvad?" spurgte denne og skævede til den anden.

"Om miss Mansels forsvinden."

"Det er heldigt for os, siger jeg."

"Trollope mener, at den stakkels, unge pige er blevet så angst for at skulle bære på denne hemmelighed, at hun hverken vidste ud eller ind. Det tyngede så stærkt på hende, at hun er sprunget over bord for at undgå – ja, lad os sige *Dem*, Caldwell, for det blik, De nu f.eks. har, kunne drive en kækkere sjæl end denne unge kvinde i døden."

"Hvis hun ikke er her om bord, har hun begået selvmord," sagde Caldwell, og sagtnede sin røst til en hæs grynten, "men hvorfor hun har gjort det, det ved kun englene, men det er godt, som det er, for ellers ville vi måske alle være under lås og lukke i denne morgenstund og hele planen røget i lyset!"

"Ja, det hele er forbandet heldigt," sagde Burn og lænede sig tilbage mod rækværket, "og det heldigste er, at hun er forsvundet med vor hemmelighed, som hun ellers let kunne have betroet til en eller anden af damerne."

Kort efter kaldte kaptajn Benson doktoren og begge styrmændene til sig nede i kahytten: "Jeg ønsker at rådslå med Dem," begyndte han, "jeg ved ikke, hvad der er i vejen med mig, men det er mærkeligt, at jeg, der har været til søs al min tid, skal mangle beslutningsevne på – på denne tid af dagen. Denne unge dames hemmelighedsfulde forsvinden tynger svært på mig. Hvis man kunne tænke sig, at hun var myrdet –," her standsede han og stirrede på mr. Matthews.

"Det tror jeg ikke, kaptajn," sagde doktoren; "hvad grund skulle nogen her om bord have til at myrde hende?"

"Ja, der har vi det," stønnede kaptajnen, "der sker ganske mærkelige ting om bord på dette fartøj, og aldrig kan man finde grunde til det. Hvorfor blev våbenkisten plyndret? Hvor faldt det denne gentleman ind at forskrække hele skibet ved at agere bavian derude på, jagerbommen? Hvis den unge pige har begået selvmord, hvorfor gjorde hun det da? Og hvis hun er blevet myrdet, da i hvilken hensigt?"

"Jeg er enig med doktoren, sir," sagde mr. Matthews, hvis skikkelige træk bar præg af dyb ængstelse; "kan hun således være blevet myrdet, uden at man har hørt støj? Og hvorledes er

mordet udført? Med en kniv eller ved kvælning, det er der intet tegn til."

"Det der undrer mig mest," sagde doktoren, "er, at ingen af vagten har set manden gå ud på bommen. Han er jo sømand og kan være kommet derud ved at gå op i rigningen og derfra ved hjælp af et stag fire sig ud på sprydet. Det kunne vel lade sig gøre, ikke?"

"Jo, af en adræt sømand, sir," svarede styrmanden, "skønt det jo ville være en lang rejse, selv for en, der var vågen. Men for en søvngænger at glide ned ad fore-røjl-stag – nej!" Her rystede han bestemt på hovedet.

"Jeg mistror hver eneste af de ti passagerer," sagde kaptajnen; "men jeg ved blot ikke, hvad jeg skal stille op med dem. Jeg kan intet bevise. Jeg kan ikke gøre et skridt, uden at jeg bagefter må svare dertil. Der bliver ti retssager ud af det, og jeg hader at have med retten at gøre. Jeg har arbejdet hårdt i min tid og er nu blevet gammel, men jeg vil ikke være til nar eller blive ruineret i bund og grund af – af – –." Her gik den gamle fyr helt fra det og blev så rød i hovedet, så man skulle tro, at det måtte sprænges.

"De har 11 mand forude, kaptajn," sagde doktoren, "her agter er vi 6 mand, men med mr. Storr og mr. Dent 8 mand, det er 19 mod 10, det måtte dog vel kunne gå."

"Men De ved ikke, sir, at om bord i et skib kan man ikke altid regne med denne forskel i antal, hvis komplottet er fiffigt anlagt, og skurkene kender deres håndtering."

"Hvad er De da bange for, sir," spurgte den langsomt tænkende styrmand.

"Jo, dette er et kostbart fartøj, og jeg frygter, at disse mænd allerede har deres plan færdig," udbrød kaptajnen og sprang op og gav sig til at gå rask frem og tilbage.

"De mener altså, kaptajn, at disse ti mænd har til hensigt at bemægtige sig skibet?" sagde doktoren.

"For Guds skyld, sig det ikke højt, sir!" hviskede kaptajnen hæst, "det er netop sagen, og dette job med våbenkisten er kun én part af det, og fyren ude på jagerbommen en anden. Jeg kan måske også få den unge dames forsvinden til at passe ind i det – –, dog ikke et ord derom; jeg kan måske tage fejl, men –."

"Undskyld, sir," sagde styrmanden, "må jeg sige et ord?"

"Derfor er De her, sir."

"Hvis De er bange – –," begyndte styrmanden.

"Bange?" skreg gamle Benson, og hans hvide hår ligesom rejste sig på hovedet af ham, og hele hans lille person blev adskillige tommer højere.

"Hvis der er den mindste grund til at antage," vedblev styrmanden, "at disse ti gentlemen har indskibet sig i dette fartøj i forbryderiske hensigter, så bør de sættes fast, før de får tid til at udføre deres hensigt."

"Nå, De råder mig altså til på mistanke at arrestere disse gentlemen, at holde dem indespærret i tre-fire måneder på en blot og bar mistanke, og så siden ganske roligt tage følgerne?"

Efter at styrmanden et øjeblik havde tygget lidt på dette, udbrød han: "Jeg er efter Deres opfordring kommet herned for at afgive min mening, og denne mening er, at det er Deres pligt at skærme skib, ladning og fremfor alt passagerernes og mandskabets liv mod overfald."

"Ved at holde disse mænd fanget, til vi kommer til England?"

"Ja, sir."

"Og det blot på en svag mistanke?" skreg den lille mand, og fo'r op mod styrmanden, som han ville æde ham.

"Ja, sir."

"Og så få hele mit liv og mine udsigter ruineret for bestandig," skreg kaptajnen igen; "og hvor er beviserne? Gø mig den tjeneste at komme frem med dem!"

"Men hvad skal vi så gøre?" spurgte doktoren utålmodigt.

"Jeg er nervøs og urolig," svarede kaptajnen, "og jeg ønskede, at I alle skulle vide grunden. Men her er jo vitterligt intet, intet at gøre."

"Så må vi altså vente, sir," sagde den ubøjelige styrmand, "indtil disse mænd en skønne dag har taget skibet i besiddelse?"

"Jeg må tænke lidt mere over sagen, og De kan jo gøre det samme, mine herrer. Det er en forfærdelig vanskelig stilling at være i; jeg har aldrig været i en værre!" Dermed tog han sin sekstant ud af dens kasse og gik på dækket, fulgt af de andre.

12. Sørøveriet

Fire af de ti gentlemen sad og spillede kort i kahytten. Da styrmanden gik forbi dem, sagde kaptajn Trollope: "Skal vi snart have noget vind, styrmand?"

"Der blæser en smuk, lille brise nu," var svaret.

"Er vi ikke på de variable breddegrader?" sagde mr. Johnson.

"Det tror jeg nok, sir," svarede mr. Matthews i en ironisk tone og tilkastede ham et kort sideblik.

Da de var kommet op, sagde doktoren: "disse ti mennesker er ikke noget særlig behageligt selskab."

"Et par af dem synes jeg ikke videre om," sagde styrmanden, "mr. Caldwell tror jeg ville flå sin egen fader for en guinea, og jeg vil vædde på, at mr. Davenires store hoved fortæller hans hovedpude mere, end han holder af, at verden får at vide. Derimod synes Burn, Masters og Weston at være flinke fyre. Hvis der er noget i gære, så er det lavet, før skibet sejlede fra havnen, og så er Trollope hovedmanden."

"Kaptajnen har – mellem Dem og mig – vist sig en hel del pirrelig i den sidste tid, og det er intet godt tegn. Han er en mand nær de 60 og har altid ført et virksomt liv; han har nået den tid, da de fleste mænd må opgive deres håndtering, enten af svaghed eller for alderens skyld. Man bliver hurtigere gammel til søs end på landjorden."

"De har ret, sir."

Vinden var imidlertid gået mere nord og blæste mere frisk; hele oceanet, i den retning solen skinnede, viste små, lysende glimt og hvide skumflager.

Dette dejlige vejr, synet af det blå hav og sejlenes hvide flager formåede dog ikke at bortjage den trykkede stemning, der hvilede over passagererne om bord på *Queen*. Man betragtede ængsteligt kaptajn Benson, medens han tog sin højde. Mrs. Peacock ville nærme sig ham, men med et buk og med et "Undskyld, mrs." gik han lidt bort fra hende.

Alle damerne var meget forfærdet over miss Mansels hemmelighedsfulde forsvinden. Ordet: *Mord!* blev gentagne gange hvisket mellem dem, og flere end et par øjne vendte sig i retning af mr. Davenire og mr. Caldwell, medens disse to mænd gik sammen nede i læ.

Eftermiddagen forløb roligt. Damerne sad og syede eller hæklede under solsejlet. Miss Holroyd var på dækket med de andre. Nogle af herrerne søgte at underholde damerne, men fik kun korte svar, hvorfor de prøvede at få tiden til at gå i deres eget selskab. Månen kom ikke frem før sent på aftenen, men stjernerne skinnede klart, og man kunne tydeligt se horisonten i det fjerne.

Mr. Poole løste mr. Matthews af ved midnat. Omtrent kl. 1 kaldte rorsmanden på ham og sagde, at han var ikke rask og ønskede at blive løst af. Mr. Poole gik derfor hen til forkanten af hytten og prajede bakken. En matros kom agterud og tog roret fra Bill. Denne klagede over mavekolik og havde allerede ved rattet følt store smerter.

"Gå så forud og tørn ind," sagde den godhjertede styrmand, "jeg skal sende dig en snaps brandy, når jeg får lejlighed til det."

Matrosen gik langsomt hen imod den læ nedgangstrappe, hvor han forsvandt, men han havde knap været borte et minut, før Poole, der var forblevet henne ved rattet, så et hoved og et

par skuldre over kanten af hyttedækket, og Bill, skønt han lod til stadig at føle store smerter, kom atter tilbage, idet han vinkede med hånden. Styrmanden gik ham i møde.

"Ved De hvad," stønnede matrosen med hæs røst, "kahytten er fuld af folk."

"Hvad!" svarede styrmanden og kastede et hurtigt blik hen mod skylightet.

"Der er også nogle på halvdækket, og de er alle bevæbnede."

Mr. Poole sprang hen til trappen og så ned. Der opdagede han seks mænd, der stod tæt sammen og øjensynlig ventede på noget. Man kunne ikke skelne deres ansigter, men han kendte nogle af dem på deres skikkelser og råbte derfor: "Hør engang, mr. Davenire, hvad bestiller I dernede på denne tid af natten?"

En stemme dernede fra svarede dæmpet: "Nu er det på tide!" og i det samme så man den svære mr. Davenire ile op ad trappen. En kold gysen gik gennem hjertet på den unge styrmand, da han så en revolver rettet imod sig, en revolver af gammel konstruktion, men alligevel et frygteligt våben i hånden på en mand som mr. Davenire.

"Vær rolig, og jeg skal ikke gøre Dem noget," udbrød denne og greb fat i Poole.

"Hjælp, mord! De tager skibet!" råbte nu styrmanden, og hans råb fandt et ekko over hele skibet.

"Spring forud og luk for lukafet!" tordnede Davenire, og hurtig som et lyn fo'r de andre fem af sted, to om bagbord og tre styrbord, i retning af forenden.

"Hjælp, de tager skibet!" råbte styrmanden atter og fo'r ind på Davenire. Efter nogen kamp greb denne ham i struben og trak

ham, uden at han kunne gøre modstand, hen i retning af kahytstrappen.

Matrosen var gået agterud til rorsmanden og stod og vred sig i smerte ved siden af denne.

"Tag rattet, Bill," sagde fyren og slap knagerne.

"Tilbage! Hvis du går et skridt videre, sender jeg dig en kugle gennem din pandeskal!" skreg Davenire uden at slippe sit tag i styrmanden. Matrosen trak sig et skridt tilbage, den ladte revolver indjog ham skræk.

"Gå ned og forhold dig roligt!" Dermed hev Davenire styrmanden på hovedet ned ad trappen og råbte til de andre, at de skulle tage imod ham dernede.

Dørene ind til kappen lod han stå åben. Bill havde ikke taget roret, skibet var derfor drejet i vinden, dens kølvand beskrev en stor bue, og i løbet af et minut ville det have bak sejl, sejlene ville slå, spirene måske knække. Men Davenire sprang hen til rattet, og med drejning af nogle knager fik han atter skibet på kurs.

Imidlertid var den matros, som han havde sigtet på med sin revolver, styrtet ned af hytten, og Bill var med sine koliksmerter kravlet ned langs dækket i læ, så Davenire et øjeblik efter var alene deroppe. Han lagde revolveren på røstværket bag ved sig, så han let kunne nå den, og styrede nu skibet. Således stod det altså til agter i dette øjeblik – en kæmpe ene mand ved roret, lys skinnede fra kahytstrappen og dernede en svag lyd af kvindeskrig. Forude var alting blevet afgjort i en fart, bagbords vagt lå og sov nede, og 3-4 matroser af styrbords vagt lå og døsede på dækket.

"Hvad er alt dette?" råbte en af dem og sprang op.

"Ned med jer, gutter!" brølede mr. Hankey til dem, og denne stærke, kraftige mand greb en af matroserne i armen. Hans kammerater trak af med de andre, og et øjeblik efter var de alle nede, slåen sat for kappen og alle 11 matroser, iberegnet ham med kolikken og kokken, var nu indesluttede som fanger nede i deres eget lukaf.

"Hvad i Fandens navn har de gjort ved os?" lød der en røst fra kanten af en hængekøje. Tom sprang hen til lugen og forsøgte at skyde den fra. "Jeg vil sige jer noget, kammerater, jeg vil være et bæst, om disse ti forbandede passagerer ikke har bemægtiget sig skibet."

Bill beklagede sig, nu fik han ikke den brandy, styrmanden havde lovet ham. En af de andre havde lidt i en kiste, det fik han, hans mave blev gnedet, og han følte sig snart bedre.

"Havde jeg kunnet forudse dette," sagde kokken, "så havde jeg bedt doktoren om lidt arsenik, og så skulle jeg have lavet en budding til disse ti gentlemen, som de kunne have haft godt af længe. Denne historie kan måske koste os hele vor hyre og vore klæder. De vil naturligvis sætte os i land på en eller anden øde ø, hvor der hverken er kokosnødder eller vand, og hvor vi alle skal forsmægte, uden at nogen nogensinde får det at vide."

"Hør, I dernede!" lød nu en røst oppe fra dækket, "kan I høre mig?"

"Hvad vil I os?" svarede en af de opbragte matroser og greb et kosteskaft.

"Vi er ti mand," lød det igen fra oven, "og hver mand, har en 6-løbet revolver hos sig. Vi vil ikke gøre jer noget, men hvis I prøver på at bryde ud, så er den første, der viser sit hoved over lugen, en død mand, forstår I mig?"

Der hørtes en almindelig brummen som svar, men alle var enige om, at de måtte falde til føje, for pistolerne havde de en vis respekt for.

I kahytten var der blevet stilhed, efter at 2. styrmands skrig var blevet hørt. Men derpå hørtes Davenires råb til hans staldbrødre, og nu var det endelig kaptajn Trollope og de tre andre, som fuldførte arbejdet i denne ende af skibet. Men arbejdet går let, når de, der udfører det, er raske, modige mænd, når hver mand er væbnet, og når de, som bliver overfaldet, ligger i deres trygge søvn. Enhver mand i dette komplot vidste på en prik, hvor han skulle være, og hvad han var sat til at udføre. Trollope ilede med revolveren i hånden hen til kaptajnens kahyt; Burn og Masters sprang hen til Dents og Storrs kahytter, medens mr. Weston, rød i hovedet af tjenstlig iver, gik hen til mr. Matthews dør.

Denne var vågnet ved at høre mr. Pooles lydelige råb tæt over sit hoved; han kunne ikke skelne ordene, men han hørte på røsten, at det gjaldt noget vigtigt – liv eller død måske. Han var allerede oppe, da mr. Weston fo'r ind ad døren. "Gør Dem ingen ulejlighed, mr. Matthews," udbrød han og stak ham sin revolver mellem øjnene, "vi er herrer på skibet, folkene er nede under lugerne – De må hellere tage den med ro. Dette er ikke nær så galt som skibbrud."

Han standsede ved at høre en stærk støj i en kahyt lige overfor. Man hørte et legeme blive stødt hårdt om mod skottet og et råb fra Davenire. Styrmanden udbrød med brudt stemme: "Du gode Gud, vil I myrde os?"

"Jeg er ikke kommet her for at holde faddersladder med Dem," sagde Weston; "kom ikke her og snak om mord. De er en

prægtig fyr, vi holder alle meget af Dem. Men jeg beder Dem for Deres egen skyld, gør ingen kvalm her, det vil være værst for Dem selv."

Weston gik derpå ud uden at sige mere og lukkede og låsede døren efter sig.

"Jeg er bange for, at Davenire har dræbt 2. styrmand," sagde Masters, da Weston kom hen til ham; "han er alt for hidsig og fremfusende, han kastede den stakkels djævel ned på hovedet."

"Hvor er han?" sagde Weston. Masters nikkede i retning af Caldwells kahyt.

"Er han lukket inde?"

"Ja."

"Ingen medlidenhedsfraser! Hvor er Burn?"

Den fede fyr kom ud af en kahyt i samme øjeblik, og man hørte en kvinde skrige derinde.

"Er vi færdige her?" spurgte Weston.

"Oh," sagde Burn, "det hele er kun en lukke- og låseaffære," og hermed gav han sig til at rasle med nogle nøgler i sin lomme. I dette øjeblik hørtes Davenires røst oppe fra roret.

"Spring op og hør, hvad han vil, Burn," sagde Weston; i det samme kom kaptajn Trollope langsomt ud af kaptajn Bensons kahyt.

Der brændte altid en lampe om natten i *Queens* kahyt. Da Trollope rejste sig, sprang Masters hen og skruede den op, så den lyste klart. Nu hørtes fodtrin ovenfor; et par af dem, der havde indelukket folkene, kom nu agterud, og man så dem stirre ned gennem skylightet. Mr. Storr begyndte at banke på sin dør og råbte, om man ikke ville lukke op, da hans kone var

meget angst og bange og ønskede at se doktoren. Han fik intet svar.

"Hvorledes går det med kaptajnen?" spurgte Weston.

"Jeg er bange for, at han er død," sagde Trollope med en ligegyldig mine.

"Død for Deres hånd?" udbrød Weston og skævede i det samme til skaftet af den pistol, Trollope havde i sin sidelomme.

Davenires svære skikkelse fyldte nu næsten nedgangen til kahytten. "Hvordan går det så dernede?" udbrød han.

"Styrmanden har det godt nok," svarede Weston; "de andre er det ikke værd at tale om. Kaptajnen er død?"

"Ja, I kan selv komme og se."

Trollope gik tilbage til kaptajnens kahyt, og Davenire, Weston og Masters fulgte ham. Her brændte også en lille lampe, ligesom i styrmandens lukaf. Det var et stort, rummeligt lukaf, det bedste i hele skibet; på et bord lå en del nautiske instrumenter, og på væggene hang flere malerier, på gulvtæppet lå den gamle mand udstrakt på ryggen – tilsyneladende død og stiv! Hans hat, der rimeligvis havde fulgt ham hele jorden rundt, sad endnu, trykket flad på hans hvide hoved. Han var iført et par underbenklæder og en jakke, som han knap rigtig havde fået trukket på.

Davenire og Masters gik tæt til og betragtede de gamle træk; de var opsvulmede som en drukkenbolts, blikket var rettet opad.

"Jeg rørte ham ikke," udbrød Trollope, ligesom for at svare på de tavse spørgsmål, han så, der blev rettet til ham.

"Apoplektisk tilfælde," foreslog Davenire, idet han følte Bensons puls; "han er så død som en sild!" tilføjede han, idet

han rettede sig i vejret.

Masters tog den gamle hat af og sagde: "Lad os få ham op i hans køje."

"Jeg skal fortælle jer, hvad der skete," sagde Trollope; "jeg skyndte mig altså hen til hans kahyt og fandt ham med benene ude af køjen. Jeg vidste ikke, at han havde våben hos sig. Han var blevet vækket ved støjen på dækket og var i færd med at stå op. Da han så mig, skreg han straks: "Hvad er meningen med dette? Hvad vil De her? Ud af min kahyt, din skurk! Hvor er mr. Matthews? Hvad, hvad – –," og så sprang han ud af køjen og løb efter sin hat, som han satte på hovedet, og begyndte så at trække sin jakke på. Hvilket ansigt han skar ad mig! Jeg har aldrig hørt en sådan røst, aldrig set en ansigtsfarve som hans! "Vi har bemægtiget os skibet," sagde jeg og lod ham se, at jeg var bevæbnet, "og har altså blot gjort, hvad De har ventet, vi ville gøre; vi vil behandle jer alle godt, kaptajn Benson" – således ville jeg være blevet ved, hvis ikke et blik på ham havde standset mig; han tog sig pludselig til struben og faldt om, som han var skudt, alt imedens han trak vejret hårdt med en snorkende lyd. Det hele varede ikke længe. Jeg løftede hans hoved i vejret, men da jeg så, at han var død eller nær ved det, lagde jeg ham atter ned på hans hat; ja, således gik det til."

Davenire gik hen og betragtede liget. "Ja, ja, kaptajn Benson vil aldrig mere kommandere et fartøj!"

13. Den vidunderlige frelse

I de samme farvande som barken *Queen* sejlede på samme tid også en gammel, bredbovet, sortmalet brig. Det var tæt ved daggry. Den viste sig i al sin gammeldags udstaffering, eftersom dagen blev klarere, og solen kom frem. Det var ingen skønhed, men den var ligeså god at falde i med som nogen tredækket orlogsfregat, og de samme tanker havde også dens styrmand, mr. Hardy, mens han stod ved styrbords ræling og kastede blikket ud over det vide ocean, der nu mere og mere viste sig i sin ensomhed helt udover den fjerne horisont.

Mr. Hardy var en tæt, lavstammet, lille mand med et par skælmske, blå øjne. Han havde en født skuespillers træk, var tør, alvorlig, skelede lidt og var meget solbrændt; særlig næsen var ligesom overtrukket med en hud, der, når solen skinnede på den, ganske lignede metal. Han var klædt i en tyk, falmet monkeyjacket, vide benklæder og sko med store rosetter. En rigtig søbjørn!

Ikke så snart var det blevet lyst, før mandskabet blev tørnet til spuling og gallionspumpen mandet. Briggen havde to både, der hang i davider, og agten for kabyssen stod en smuk hvalbåd.

Medens nu mr. Hardy stod og så til vejrs, om fore røjl ikke trængte til at brases en smule, kom skibets kaptajn, kommandør Boldock af den kongelige marine, op ad kahytstrappen. Det var en mand med et stort, rødt ansigt, midt i hvilket skinnede et par godlidende, små, grå øjne. Hans hoveds proportioner svarede ikke til de enkelte ansigtsdele; hans mund, hans næse, hans øren osv. var alt for små i forhold

til det vældige hoved. Hans venner var bange for, at han havde vand i hovedet; de ildesindede kaldte det whisky og vand. Man kunne godt se, at han holdt af et lille stænk, og man kunne næsten sværge på, at han nu til morgen havde bragt det med nede fra kahytten, da der, i det øjeblik han stak næsen op af kahytstrappen, bredte sig en svag duft af rom over dækket, der dog af den friske brise hurtigt blev drevet bort i læ. Han hilste på mr. Hardy og havde en gemytlig snak med ham om forskellige ting, for de var som to venner overfor hinanden.

"Hvad er det, vi har derude, sir?" udbrød pludselig mr. Hardy og pegede derpå ud over hækken til luvart, hvor vandet flød som et blåt silketæppe i morgendæmringen.

Kommandøren gik hen til rælingen og gav sig ligeledes til at stirre i den angivne retning – han fik straks øje på genstanden. "Lån mig kikkerten, mr. Hardy," stønnede han, og da han havde fået det lange instrument behørigt stillet og støttet mod rælingen, stirrede han længe igennem det uden at sige noget.

Endelig brød det løs: "Ved alt, hvad der flyder, mr. Hardy, det er liget af en kvinde, en hvid kvinde! Og hun synes at være kneblet – hvad kan det ellers være, hun har over munden? Hendes hår flyder ud fra hendes hoved som blæk fra en anstukken blæksprutte. Men se nu selv."

Medens nu mr. Hardy så gennem kikkerten, lod kaptajn Boldock rorsmanden lægge roret ned, så genstanden blev bragt ret forud.

"Nå, er det så ikke en kvinde, mr. Hardy, er hun ikke hvid? Ser hun ud til at være levende?"

"Hun ånder tilsyneladende – men det kan være bevægelsen i havet," svarede mr. Hardy og vedblev at holde øjet fast til

kikkerten.

"Lad folkene holde op med at spule; stå klar til at bakke storemærssejl og få styrbords båd i vandet."

Briggen gled langsomt frem, og alle folkene trængte sig sammen for at se over siden. Det var et mærkeligt syn at møde her i åben sø hundreder af mile fra land.

"Det må være et lig," sagde mr. Hardy; "et menneske må være død for således at kunne flyde."

Nogle minutter efter blev briggens mærssejl bakket og en af bådene gjort klar til at fires i vandet. Kaptajn Boldock og mr. Hardy så ud over siden. Det flydende legeme var en ung kvinde.

Båden blev firet i vandet, og et øjeblik efter havde de trukket den af vand drivende skikkelse op i den. Hun blev lagt ned på agterpligten, og mr. Hardy skar straks knebelen bort med sin kniv. Hun var en smuk, ung kvinde, men lignede med sin blegblå farve fuldstændig et lig; hun var klædt i en halv natdragt, hendes fødder var nøgne – små, nydelige fødder, tænkte mr. Hardy ved sig selv – muligvis var skoene gledet af, da hun var kastet over bord.

"Det ser stærkt ud til," sagde mr. Hardy til kommandøren, der så til oppe fra briggens ræling, "at der har været spillet en eller anden skurkestreg her."

"Lad os få hende om bord, rask!" udbrød hans foresatte, idet han i det samme kastede et undersøgende blik ud over havet.

Matroserne tog falderebet ud, og med ærbødig forsigtighed løftede et par af dem den tilsyneladende livløse kvinde op og bar hende ned i den lille kahyt.

Kahytten i *Wellesley* passede godt til hele fartøjet; den var mørk og skummel, lig et bagværelse i et gammeldags londoner-

kaffehus. Nede under rattet lå to små lukafer; den unge kvinde blev bragt ind i det ene, det andet var kommandørens.

"Det lader til, at dette tyder på mord," sagde denne.

"Undskyld, Deres Velbårenhed," sagde en af matroserne, "men dette legeme har ikke ligget længe i vandet."

"Hvordan ved du det?" sagde kommandøren og tørrede sveden af sit røde ansigt.

"Jeg slutter af hendes hudfarve, sir."

"Tror du da måske, at der er liv i hende, Adams?"

"Ja, sir."

"Hvad er der da at gøre? Hvis du kender noget til behandling af druknede, så tag fat og gør dit bedste. Jeg ville nødig have, at hun skulle dø, hvis vi kunne frelse hendes liv."

"Hun må aftørres og svøbes ind i tørre tæpper," sagde mr. Hardy, der nu kom ned, "så må vi prøve med kunstigt åndedræt. Hvad mener du, Adams?"

"Således skal det være, sir. Og måske en skefuld rom i hendes mund heller ingen skade ville gøre?"

Det hele kunne synes at være forgæves arbejde, men de gik til det med god vilje, tørrede hende godt af og begyndte at rulle hende frem og tilbage.

"Det kan måske tage et par timer," sagde mr. Hardy, medens sveden løb i strømme ned ad hans ansigt.

"Bliv bare ved," sagde Boldock, der var svært interesseret, "jeg ville ønske, at jeg selv kunne tage fat. Når skæbnen således har sendt os denne dame på vor vej, må det være for at vi atter skal bringe liv i hende."

"Hun er ikke død," sagde Adams.

"Jeg tror, du har ret," sagde Hardy.

"Hvis hun kommer til live, så er det kneblen, der har frelst hendes liv, sir," sagde Adams, "den har forebygget at der er kommet vand i hendes mund."

"Alligevel er det underligt at tænke sig, at et levende menneske således kan ligge og flyde!"

"Hun ser aldeles levende ud," sagde kommandøren.

"Ja, jeg vil sværge på, at hun ikke har ligget mere end 4-5 timer i vandet," sagde Adams.

Kaptajnen gik op i kahytskappen og beordrede en mand til vejrs for om muligt at opdage et andet fartøj. Men der var intet at se, den lille brig var den eneste genstand i en omkreds af mange sømil. "Hvor pokker er hun dog kommet fra?" tænkte kommandøren; "hvor længe har hun ligget i vandet? Og hvorfor er hun kneblet?" Han gik flere gange frem og tilbage på det lille halvdæk hensunket i dybe tanker. Men nu stak en duft af stegt skinke ham i næsen, og kort efter kom stewarden ud af den lille kahyt med hans frokost.

Nede i kahytten var der meget varmt, der kom ikke megen luft ned gennem det lille skylight, og vinduerne havde en diameter som en lille underkop. Kommandøren fandt luften en smule trykkende, da han kom ned, ikke for temperaturens skyld, som han jo var vant til, mere på grund af den tilsyneladende døde skikkelse i lukafet. Selv sømænd har deres ildebefindende. Han så først ind i kahytten, hvor skikkelsen af den unge kvinde lå. De to mænd stod bøjede over hende i en lyttende stilling. En lyd som af et svagt, stille suk nåede nu Boldocks øren. Du gode Himmel! Var det en af briggens bevægelser i den svage dønning, eller hvad var det?

Nu vendte mr. Hardy sig om og hviskede hæst:

"Hun ånder!"

Det gik langsomt med hendes tilbagevenden til livet, og skinken var for længe siden blevet kold i kahytten, før hun lå der, vel endnu bevidstløs, men nu roligt åndende. Kommandøren mente nu at forstå, hvorledes det kom sig, at hun var i live.

"Hun har aldrig været rigtig druknet, mr. Hardy," sagde han.

"Det synes så, sir," sagde mr. Hardy og trak vejret lidt dybt.

"Denne knebel er anlagt med djævelsk snedighed og omtanke," sagde Boldock, "se, hvor knuden lige passer ind i munden. Og hvad er den lavet af? Er det ikke to lommetørklæder, der er bundet sammen? Og her har vi et navn, et navn; hvad står der?"

De stak alle hovederne sammen – navnet stod tydeligt nok – Dick Caldwell!

"Vi vil tørre denne knebel og gemme den godt," sagde Boldock; "den kan måske engang hjælpe til at få den mand hængt, som, efter hvad jeg kan se, er for stor en slyngel til at leve i en verden, hvor der er søfolk til."

Kaptajn Boldock gik nærmere og betragtede hende nøjere. Blodet var begyndt svagt at farve de blege læber, men de havde endnu noget af den blå ligfarve. Øjnene stod halvt åbne, og den sovende syntes ligesom at se ud under de lange øjenhår. Det lange, våde hår lå spredt ud over panden og tæppet.

"Så vist, som jeg står her," udbrød Boldock og vendte sig til de to mænd, med tilfredshed strålende i det store, blussende ansigt, "ville jeg nødig have undværet at have haft en hånd med i dette stykke redningsarbejde!"

14. Miss Mansels historie

Klokken 3 samme eftermiddag gik kaptajn Boldock alene op og ned ad dækket. Briggen gled sagte hen over det rolige hav. Mr. Hardys firskårne skikkelse viste sig lidt efter i kahytskappen. "Nå, hvordan går det?" spurgte kommandøren.

"Hun har både spist sin suppe og drukket sit glas sherry," sagde styrmanden, "og jeg tror, hun klarer sig."

"Og hun er ved fuld bevidsthed?"

"Ja vel, sir."

"Gudskelov. Og hvorledes taler hun?"

"Fuldstændig som en dame."

"Og har De udspurgt hende, mr. Hardy?"

"Nej, det ville jeg overlade til Dem, sir."

"Er hun rask nok til at kunne føre en samtale?"

"Ja, man kan jo forsøge, sir, naturligvis er hun endnu noget svag."

"Så tror jeg, at jeg vil gå ned og se til hende," sagde Boldock, og begav sig ned ad trappen, dog ikke uden en vis beklemthed. Han var endnu ungkarl, havde tilbragt den største del af sit liv på havet, kendte kun lidet til kvinder og den måde, de skal tages på, og var derfor lidt forlegen i deres selskab. Han gik hen til det lukaf, hvor miss Mansel lå, kastede et blik derind, og mødte et par store, mørke øjne. Den unge pige var nu så vidt bragt til sig selv, at hendes bleghed næsten var forsvundet, og hun så atter rask ud. Hun var indsvøbt i tæpper, så man kun så hendes hoved, der hvilede på hovedpuden. Håret, der endnu ikke var tørt, lå i lange, uredte lokker omkring hende.

Mr. Boldock bukkede og sagde: "Jeg er dette fartøjs kaptajn, mrs., mit navn er Boldock – kommandør Boldock af den kongelige marine; jeg har tilladt mig at se ind til Dem, for at høre, hvorledes De har det."

"Jo, jeg har det meget bedre, og tænker, at jeg i morgen vil være fuldstændig rask," svarede hun.

"Det glæder mig, at De er englænderinde. Det er et helt mirakel, at De er blevet frelst!"

"Det er en fuldstændig drøm for mig," sagde hun med svag røst.

"Kan De erindre, hvorledes det gik til, at De kom til at drive om på havet med en knebel i munden?"

"Ja, jeg husker godt det hele – det var forfærdeligt, ubarmhjertigt, afskyeligt – vil De høre det hele, sir?"

"Hvis De blot kan tåle at tale," sagde kommandøren.

"Vil De ikke først sige mig, hvilket skib dette er, og hvor vi befinder os?"

"De er om bord i opmålingsbriggen *Wellesley*, hjemmehørende i Sydney og tilhørende regeringen der. Vi er ude på opmålingsekspedition og skal nærmere bestemme den geografiske beliggenhed af nogle rev, hvorpå allerede flere skibe er strandet. Vi er kun en 14 dages sejlads fra Sydney."

Hun takkede ham for oplysningen og sagde: "Mit navn er Margaret Mansel; jeg er guvernante og rejste for 2 år siden ud til Australien for at tjene mit brød, men var uheldig og sejlede atter for en uges tid siden hjemefter på et fartøj ved navn *Queen*."

"Det er en bark, og kaptajnens navn er Benson; jeg kender den."

"Mellem passagererne," vedblev miss Mansel, "var der ti herrer. De dannede største parten af de mandlige passagerer i 1. kahyt. Der var noget hemmelighedsfuldt ved dem, og jeg havde hele tiden anset dem for meget fordægtige, men hvad de havde til hensigt, forstod jeg ikke. Kaptajnen havde også mistanke til dem, men kunne heller ikke komme til bunds i sagen. En af dem var en særlig ubehagelig fyr at se til; hans navn var Dick Caldwell!"

"Hm!" brummede kaptajnen.

"En anden var mr. Davenire, en sværtbygget mand af et ildevarslende ydre. En herre ved navn kaptajn Trollope var vistnok hovedmanden for det hele komplot; de var meget forsigtige i deres opførsel, lod fra først af som de ikke kendte hinanden, og talte ved bordet kun om ligegyldige ting. Men en nat blev våbenkisten stjålet."

"Oho!" sagde kommandøren, spærrede øjnene vidt op og gav et lydeligt snøft med næsen.

"Kaptajnen lod alle kahytter undersøge, men våbnene blev ikke fundet, og det hele endte i spøg og latter, da de ti herrer gjorde grin med hele undersøgelsen."

Her sagde kommandøren: "Undskyld et øjeblik, miss!" fjernede sig og kom snart tilbage med en flaske madeira og to glas. Han fyldte det ene og præsenterede det for miss Mansel, men da hun, som sagt, sad indsvøbt i tæpper måtte han, skønt han selv rødmede derved, lægge armen om hende og rejse hende lidt i vejret, så hun kunne drikke af glasset. Vinen gav hende nye kræfter, Boldock satte sig atter ned efter selv at have taget et lille glas, og miss Mansel fortsatte: "Jeg tror, det var forrige aften, omtrent ved kl. 10, da jeg gik ned på dækket for at

finde lidt kølighed under storsejlet, og satte mig ved foden af masten; kort efter hørte jeg stemmer på den anden side af denne og kendte straks på røsten mr. Weston og mr. Caldwell. De talte temmelig højt, og jeg erfarede således, at de havde stjålet våbnene og hevet dem over bord, at de havde i sinde at stjæle en sum af 300.000 pund, som *Queen* havde i sin last i form af guldbarrer, og at det var derfor, de alle ti var kommet der om bord."

Kommandør Boldock fløjtede forstående og trommede med fingrene på sine knæ.

"Straks efter at jeg havde hørt dette," vedblev miss Mansel, "rejste jeg mig og gik ind i kahytten. Jeg var bange for, at de to slyngler havde set mig, og vidste derfor ikke rigtig, om jeg straks skulle gå til kaptajn Benson og fortælle ham det hele. Jeg var også bange for mit liv, nu da de havde set mig, og gik ubeslutsom ind i mit lukaf for nærmere at overtænke sagen. Jeg ved ikke, om jeg handlede rigtigt; hvad mener De, kaptajn Boldock?"

"De burde være gået lige til kaptajnen," svarede han; "det havde været hans pligt at beskytte Dem, og hvorfor skulle han ikke have troet Dem på Deres ord?"

"Jeg ved ikke, hvad klokken kan have været," vedblev hun, idet hun blev lidt blegere, "da jeg blev vækket ved at nogen bankede på min lukafdør. Jeg råbte straks: "Hvem der? Hvad vil De?" Så svarede en stemme: "Det er mig, Trickle, stewarden. Kaptajnen ville gerne tale med Dem i sin kahyt, miss." Jeg tænkte straks på den samtale, jeg havde hørt, og glemte rent, at kaptajn Benson umuligt kunne vide, at jeg var medvider i hemmeligheden. Jeg sprang derfor hurtigt ud af min køje, kastede nogle

klædningsstykker om mig og åbnede døren, men i samme øjeblik blev jeg grebet i struben og kneblet. Jeg mistede straks bevidstheden og ved ikke af mig selv, før jeg vågnede op om bord på dette skib."

"Det er noget af det mærkeligste, der er hændt til søs i min tid!" sagde kaptajn Boldock; "jeg vil nu sende Deres tøj hen for at tørres i kabyssen og vil se, om vi kan få lavet noget mere til Dem; vi har tøj nok om bord, og et par tøfler kan en af matroserne lave."

15. Styrmandens båd

Der blev hele natten holdt skarpt udkig om bord i på briggen. Boldock var af den mening, at *Queen* ikke kunne være mere end 30-40 mil forud for *Wellesley*.

Han antog, at den måtte være omtrent ret forude, da miss Mansel var drevet lige ned på briggen. Både han og mr. Hardy var ligeledes af den mening, at når de ti mænd bemægtigede sig barken, så ville det ikke gå aldeles stille af; der ville blive støj og spektakel, *Queen* ville løbe til vinden med sejlene bak, kaptajn og styrmand måske blive skudt ned, og det ville vare nogen tid, inden der igen kom fart på skibet. Men ved daggry var der dog intet at se; vejret var klart, og det blæste en frisk, lille brise.

"Vi har vel håndvåben nok, mr. Stubbins?" sagde kommandøren til bådsmanden, der havde løst mr. Hardy af ved 8 glas.

"De indfødte vil vist mene, vi har tilstrækkeligt, sir," svarede Stubbins med et smil.

Noget efter friskede det mere op, alle sejl var tilsat, endog læsejl, men farten blev dog ikke over 6 knob. Efterhånden skrallede vinden, men kursen kunne endnu holdes. Dog, hvad hjalp denne fart, når det gjaldt om at indhente en hurtigsejler som *Queen*, der gjorde 12 knob for hver af briggens 6.

Klokken 11 om formiddagen førte kommandøren med stor omhu og forsigtighed den unge dame op pas dækket og lod hende tage plads i en gammel havestol, som mr. Hardy havde bragt derop. Hun så lidt bleg og mat ud, men smilede dog mildt, da hun kom op i det klare solskin. Hendes hår var sat

smukt op under den runde, hvide sejldugshue, og hun så meget tiltalende ud.

"Hvis vi blot," bemærkede Boldock, "kunne komme på, hvad øen hed, hvor skibene skulle samles, kunne vi måske træffe selve *Queen*, og da kan De få al Deres ejendom tilbage."

"Hvis disse ti mænd tager skibet, hvad vil de da gøre med passagererne?" sagde pigen.

I dette øjeblik hørtes der et råb oppe fra fore-stænge-salingen: "Sejler!"

"Hvor har du den?" brølede mr. Hardy og løb forud.

"Tværs i læ," blev der svaret.

"Jeg ser den nu," udbrød Boldock.

Han tog den store kikkert ned fra dens knager, støttede den mod rælingen og stirrede længe ned over bagbords bov.

"Det er intet skib, men en båd med et latinersejl. Måske det er en af *Queen*s både. Hvis dette er tilfældet, har de ti mænd taget den; men hvor er den da?"

Han gav kikkerten til mr. Hardy, og miss Mansel rejste sig også for at se i den. Briggens ror var nu skiftet til styrbord, storsejlet halet op, røjler og bramsejl opgivet, og skibet gled nu af sted i retning af båden, hvis besætning man kunne se bestod af flere mænd, hvoraf en bestandig viftede med noget hvidt, der var bundet på en åre.

Briggen løb nu i vinden, båden kom langs siden, sejlet blev firet ned, og en ende blev grebet og gjort fast.

"Det er mr. Matthews!" råbte pludselig miss Mansel, "de andre er fem mand af skibets besætning!"

"Så har de ti mænd allerede stjålet skibet," sagde Boldock.

Matroserne fra båden sprang nu hurtigt op i storrøstet og klatrede over rælingen, medens mr. Matthews blev stående dernede og prajede: "Vil De have båden, sir?"

"Ja, det er jo en god båd, vi vil hejse den her om bord."

"Der er proviant nok i den," vedblev mr. Matthews. "Lad os bare få den; men kom nu om bord, sir."

Medens mr. Matthews klatrede om bord, betragtede de fem matroser med forbavselse miss Mansel og ville knap tro deres egne øjne, men endelig blev de dog overbevist, og en af dem, Tom, råbte til styrmanden: "Der har vi miss Mansel, sir!"

Styrmanden blev stående som forstenet; men miss Mansel nærmede sig ham langsomt og sagde: "Ja, det er virkelig mig; mr. Matthews – ingen anden!"

"Nå, det må jeg sige – det havde jeg ikke ventet!" udbrød han med store øjne, gik tæt hen til hende og greb hendes hånd, "det er jo næsten et mirakel!"

"Det gør mig ondt for Dem, sir," sagde nu Boldock; "måske De vil fortælle mig, om *Queen* er blevet taget?" "Jeg beklager at skulle sige det, sir, De har sendt os alle i drift nu til morgen, sir. Men hvorledes er De dog kommet her om bord, miss Mansel?"

"De kneblede og kastede mig i vandet – jeg tror, det var mr. Davenire og mr. Caldwell."

"De skurke, de slyngler!" udbrød mr. Matthews og så ud over havet med et hævngnistrende blik.

"Hvor længe siger De, at De har været i drift?" sagde kommandøren.

"Siden kl. 5 i morges."

"Hvor er de andre?" spurgte miss Mansel.

"Jeg ved det ikke. Vi var 4 både. Poole, der var nede i læ, firede sit skøde af og stod væk, og de andre fulgte efter, da de vel troede, at han havde en sejler i sigte. De kan dog ikke være langt borte."

Boldock lod en mand gå til vejrs med kikkerten for om muligt at opdage noget.

"Tog kaptajn Benson sig af damerne?" spurgte miss Mansel.

"Kaptajn Benson er død," sagde mr. Matthews alvorligt, "Han var meget blodrig; jeg kendte ham; han var en god sømand," sagde Boldock.

Der var blevet anbragt takler på rånokkerne; provianten blev hejset ud af båden, der derefter selv blev løftet om bord i taklerne og placeret midtskibs.

"Og hvad ville slynglerne så gøre med *Queen*, mr. Matthews?" spurgte miss Mansel.

"Det aner jeg ikke. I det øjeblik, den sidste båd forlod skibet, skærpede de sejl med en vis adræthed og stod væk i retning af syd-sydøst."

"Så er den næppe ude af sigte," sagde kommandøren.

"Det er et hurtigsejlende fartøj, sir," sagde mr. Matthews og rystede sørgmodigt på hovedet; "men det hele var kaptajn Bensons fejl, han havde al grund til at mistænke disse ti mænd. Hans våbenkiste var stjålet, og denne hylen ude på jagerbommen var også et godt tegn på, at der var noget i gære. Hvorfor satte han dem ikke alle fast? Enhver matros, enhver passager ville have stået ved hans side, hvis de havde indgivet klage ved skibets ankomst. Jeg har selv mistet alt ved denne forbandede historie; det får jeg vel aldrig igen."

"Jeg heller ikke," sagde miss Mansel.

"Mr. Matthews, vil De ikke komme med ned og drikke et glas vin og få lidt hvile," sagde den venlige kommandør nu og gik i forvejen. Her skænkede han to glas fin Jamaica rom, de to gentlemen klinkede, og styrmanden takkede for den hjertelige måde, hvorpå Boldock havde modtaget ham og hans folk.

"Hvorledes kom det sig, at De, da kaptajnen var død, ikke fik kommandoen i damernes båd, sir?" spurgte nu kaptajn Boldock.

"Slynglerne jagede os i en fart ned i bådene. Jeg var den sidste, der forlod skibet, og jeg fandt kun fem matroser i båden. De andre var da allerede en mil borte."

"Røvernes mening er at styre skibet til en ø, men miss Mansel har glemt navnet på den. De siger, at de styrede en sydlig kurs?" Han tog atter et kort frem, og de studerede det nøje begge to.

16. Vagterne

Idet den krængede let over for den friske brise, gled *Queen* med skærpede sejl syd efter; langt agterude så man det fjerne sejl af en af bådene; de andre var allerede ude af sigte. Klokken var 5 om morgenen.

Det lå klart for dagen, at de ti mænd havde arrangeret det hele længe forud, for sejlene stod smukt halede, og ved rattet havde mr. Walter Shannon taget plads og styrede med lethed og elegance, så man så, at det arbejde var han øvet i. På luv side af hytten gik kaptajn Trollope frem og tilbage, ligesom tidligere kaptajn Benson havde gjort, dog manglede han det sømandsmæssige "tag", som den anden havde haft. I kahytsdøren stod mr. Johnson og lænede sig til dørkarmen, medens han talte roligt og fornøjeligt med mr. Hankey og mr. Burn, han havde kastet frakke og vest, smøget skjorteærmerne op til albuerne og havde i det hele taget overtaget bestillingen som kok og var nu i færd med forberedelserne til frokosten.

Mr. Davenires svære skikkelse sås inde under det udfaldende hyttedæk; her stod han og talte med den smukke mr. Masters. De kastede af og til et blik til vejrs, og deres samtale gjaldt øjensynlig sejlenes stilling og ræernes skærpning. På bakken sås mr. Caldwell og mr. Cavendish, der af og til kastede et blik ud mod den fjerne sejler. Mr. Weston kom kort efter op fra folkelukafet og råbte til Caldwell: "Jeg tror næsten, at de fyre der nede vil gøre vrøvl," hvorpå han gik agterud til Trollope. Et øjeblik efter kom matrosen "Danske Harry" hurtigt op af lukafet og bagefter ham den langsomme William. Caldwell og hans

kammerat standsede deres gang, da de så de to matroser. Harry betragtede dem et øjeblik og kastede så blikket agterefter, som om han ikke rigtigt vidste, hvorhen han skulle vende sig; men endelig brølede han i en rasende tone: "Hvorfor holder man mig og William her om bord? Det ville jeg nok spørge, de to herrer om!"

"Bare fordi vi har brug for jer," svarede Caldwell med et mørkt blik.

"Ja, det er godt nok," udbrød. Harry, "det er nu Deres mening. Men jeg er en respektabel matros, og det er William her også, så De må ikke tro, at vi finder os i at blive lavet om til et par fordømte sørøvere, der har udsigt til at blive hængt, når vi falder ind med en orlogsmand, og det blot, fordi I har brug for os!"

"Hvad er der i vejen?" brummede kaptajn Trollope, idet han gik lidt nærmere.

"Det er denne lille fyr her, der gør mudder," sagde Caldwell.

"Der er mere end en, der er også to," råbte William i det samme med hånden for munden, "vi vil have at vide, hvad I holder os tilbage her om bord for?"

"Ved den hellige Peter, det er et ord!" råbte den lille Dansker og følte efter sin skedekniv, medens han kastede et rasende blik på Caldwell.

"Kom her agterud," skreg Trollope; "jeg kan ikke høre noget så langt borte!"

"Kom agterud!" skreg Harry, "hvem Fanden er De, der befaler os at komme agterud?"

Alligevel gik de dog derhen.

"Kom herop; hvad er der i vejen med jer?" sagde Trollope.

"Vi er ordentlige matroser," forklarede Harry; "og I vil lave sørøvere af os."

"Hør nu engang, I to fyre," sagde Trollope og kastede et giftigt blik på Harry, "hvis I nu roligt tørner til og hjælper os med at manøvrere dette fartøj, så skal I få en belønning, der vil blive langt større end hele besætningens, når I bliver afmønstrede. Men gør I derimod for meget vrøvl, så skal jeg sende jer en kugle gennem jeres dumme hjerner og hive jeres skabede kadavere over bord, forstår I?"

I det samme kom Davenire og Masters op på hytten.

"I tvinger os tvært imod al lov og ret," sagde mr. Davenire og gik tæt hen til ham; "forud med dig, eller jeg knækker hvert ben i din krop, din nar!"

Harry trak sig et par skridt tilbage, men William sagde: "Hvis vi nu tørner til, vil De så give os et skriftligt bevis fra hovedmanden for dette komplot, at vi er blevet tvungne mod vor vilje til at være med til alt dette?"

"Hvad er det, I er bange for?"

"For orlogsmændene," skreg Harry.

"Her er ingen orlogsmænd," sagde Trollope, "desuden er vi alle ude af dette fartøj i løbet af 14 dage, byttet delt, og enhver mand kan så gå, hvorhen han vil – det håber jeg i det mindste."

"Ja, hvis det er således, så er jeg med," sagde Danskeren, "frem med dette papir, så er sagen i orden."

"Det skal I få," sagde Trollope efter et minuts betænkning; "men gå så forud og forhold jer rolige. Vi skulle gerne have det lidt gemytligt her om bord, klager og gnaveri hører ikke hjemme her, gutter!"

Den lille Dansker lod endnu vred; William viste et spottende smil, men begge gik dog forefter og satte sig på spillet i alvorlig samtale.

"Jeg har egentlig aldrig forstået, hvorfor de beholder disse to fyre, Trollope," sagde Masters.

"Gud ved, hvor ofte det er blevet drøftet," udbrød Davenire,

"Ikke tilstrækkeligt til, at jeg har forstået det," sagde Masters, "I har altid holdt mig og Burn lidt udenfor det hele. I har hemmeligheder, som vi ikke kender."

"Ja, det har vi," sagde Davenire spottende, "og det er måske heldigst for Dem, Masters."

"Hør engang, Masters," sagde Trollope og kastede et sideblik til den unge mand, hvis kinder nu glødede af vrede; "jeg troede, at De forstod, at hvis brigantinen ikke er ved øen, når vi kommer, så må vi ankre op. Der er flere ting, der kan opholde os. Så kan vi måske træffe et eller andet fartøj, men vi er just ikke således farne, at vi har lyst til at besvare spørgsmål. Måske må vi føre guldet i land. Enhver af os går naturligvis i land tilligemed det. Vi kender jo hinanden, ikke sandt? Den ene tror ikke den anden længere, end han ser ham."

"Ha, ha!" lo Weston og Davenire.

"Men der må dog være nogen om bord, mens vi er i land, og derfor har vi holdt disse to mænd tilbage."

Davenire, Hankey og Weston gik derpå ned i kahytten. Den gamle kaptajn lå endnu, som de havde forladt ham, og i et hjørne lå hans høje hat og tæt ved hans galocher. De stod et øjeblik og betragtede hans blege ansigt, hans hvide hår, hans stive arme.

Davenire og Weston lagde ham i hans hængekøje, surrede den om ham og bar liget op på halvdækket, hvor de lagde det ned et øjeblik.

"Hvad har I der?" råbte Caldwell henne fra bakken.

"Et bud til gamle Neptun; vil De være postbud?" svarede Davenire; "men giv os en hånd, et par af jer."

"Så over med ham!" og legemet gled over bord; men ved en forglemmelse havde de undladt at lægge en vægt ved liget, hvorfor det et øjeblik efter atter skød op af vandet og drev agterud i kølvandet. Stakkels gamle kaptajn Bensons sidste kryds var altså ikke færdigt endnu!

17. Guldet

Skibet var faldet 3 streger af, medens den styrbords vagt holdt frokost. Da bagbords vagt kom på dækket, gav Trollope straks ordre til at gå over stag. Shannon påtog sig at kommandere den rundt. Trollope halede sammen med de andre. Det blæste en fin brise. Enhver havde sin post ved vendingen, de havde aftalt det længe i forvejen. Det er altid et travlt øjeblik, når der skal vendes; alt skal ske med præcision, men aldrig er et fartøj gået smukkere over stag end nu under mr. Shannons kommando.

"Forbandet godt klaret, Shannon!" udbrød Trollope og tørrede sveden af sit ansigt.

"Det er et dejligt, lille fartøj," sagde Shannon med et tilfreds smil; "det har meget af en væddeløbshest i sig. Se, hvor det kniber op i vinden og skærer gennem vandet med en hvislen som lyden af en damppibe."

"Nå, nå, ingen poetiske udgydelser, Shannon," afbrød Caldwell ham; "De har gjort det godt, spoler nu ikke effekten bagefter. Men lad os nu få lugen op, Trollope."

Hankey sprang først ned ad hytten, og de andre fulgte efter. Trollope og Davenire tøvede et øjeblik; da hørte de et lydeligt råb henne fra rattet. "Er I i færd med at bakse guldet op?" råbte Burn, der stod til rors: "Så må jeg bede om at være med."

"Vi er nok til det stykke arbejde," udbrød Davenire i en foragtelig tone.

"Kan en af jer komme hen og løse af ved roret?" råbte Trollope til de to matroser, der var beskæftiget med at kvejle enderne op.

Alle "de ti" samlede sig nu om storlugen. Det var et forventningsfuldt øjeblik. Presenningen blev taget bort og lugerne taget af, alle stirrede ned i lasten med forventningsfulde blikke. Ulden lå højt dernede, dog ikke tæt op til lugen, hvor der lå en række vandfade.

"Hvad var det, Poole sagde?" udbrød Burn.

"At det var nærved," sagde Hankey og sprang ned på uldballerne. Johnson, Weston og Masters fulgte efter ham.

"Hjælp mig at få disse vandfade bort," sagde Hankey, "her må det være."

Davenire sprang nu også ned; fadene blev rullet til side, og man havde nu kunnet se stormasten, havde der ikke været et skot af friske, nye planker, der var fæstnet til et art gulv. Hankey lagde sig ned og kravlede ind i mørket. Lidt efter kom der et råb fra ham: "Det er all right, kammerater! Netop som Poole har forklaret det; det er intet skot, men et stort aflukke, og der er heller ingen dør. Vi må bryde det hele op. Lad os få fat i nogle økser, nu rask!"

Han var kravlet ca. 12 fod inde i mørket; dækket over ham tillod ikke at gå oprejst. Der kom nu forskelligt værktøj, og Davenire kravlede ind for at hjælpe Hankey.

"Så lad os kile på," råbte Hankey, og straks efter lød der slag på slag, hug på hug. Plankerne var tykke og beslået med jernklamper i hjørnet af sammenføjningen, og der lå jernskinner tværs over hele aflukket. Rundt omkring dem havde de de store uldballer.

Selv om det havde været selve skibsbunden, ville den ikke længe kunne have modstået de svære hug, som de to kraftige mænd rettede mod plankerne. Endelig havde de fået et godt hul

hugget, og ved at kigge derind opdagede de en række store kasser, der var stablet oven på hinanden og omgivet af jernkæder.

"Det lader til, at der er nok af dem," stønnede Hankey; "lad nu de andre komme ned og glæde sig ved synet, jeg må op og have mig noget at drikke."

Han kravlede nu op, fulgt af Davenire, og de andre skyndte sig ned. Glæden var overvældende. I disse kister og kasser lå der en formue for dem alle; nu behøvede de ikke mere som tidligere at tage hvad slags arbejde der kunne tilbydes. Trollope krøb atter frem, og Davenire, der stod oven for lugen, spurgte. "Nå, er det så rigtigt?"

"Kasserne ser lige så stærke ud som selve guldet," svarede Trollope, "kæderne lader til at være fæstet i gulvet."

"De må files over," råbte Hankey, løb hurtigt hen i lukafet, gennemsøgte tømmermandens kiste og kom snart igen med to svære file, som han kastede hen til Trollope; der lod dem gå videre. Medens filene nu fuldendte arbejdet, spurgte Davenire, hvor mange kasser der var.

"Atten," mumlede Hankey, "men vi må have dem ud og få dem vejet; Gud ved, hvordan man skal få et sådant læs i land."

Den første kasse kom op. Den var kun lille, men dens vægt var lige så overbevisende, som om man så selve indholdet. En efter en blev nu langet op; alt foregik i tavshed. Da den sidste kasse endelig var oppe, samlede de ti sig om dem og undersøgte dem nøjere. Nysgerrighed, ængstelse og spænding lyste ud af deres træk; alene Trollope stod kold og reserveret, alt skulle dog gå for sig på den måde, han alene havde bestemt. Caldwell kastede flere skulende blikke til ham. Weston og Johnson

stirrede rasende på ham i deres længsel efter snarest muligt at fryde deres øjne ved synet af skatten.

"Hvorfor ikke åbne dem her?" råbte Burn. Alligevel havde de alle respekt for Trollope, og efter hans befaling blev da alle kasser ført agterud og sat i rad langs med skylightet.

Danskeren iagttog det hele fra rattet med to af had og forbavselse gnistrende øjne. Hvad kunne der dog være i disse kasser? Var det for deres skyld, disse røvere havde taget skibet? Han havde jo kun været simpel matros og vidste naturligvis ikke, hvoraf skibets last bestod. William så tavs til forude. Hankey hentede nu en hammer og mejsel, og kaptajn Trollope bad ham så åbne den første kasse. Alle stod og så til med opspilede øjne. Hankey var hurtig til sit arbejde, låget blev hævet – og der lå det gule metal udbredt for alles blikke. Det var guldbarrer af forskellig form og størrelse.

"Se engang den store klump der!" sagde Masters og smækkede med læberne, "hvor mange mord kunne man ikke lade udføre for den, Caldwell!"

"Fanden med dig og dine moralprækener!" svarede Caldwell og sendte sit skulende blik mod ham.

Kasserne blev nu efter endt undersøgelse en for en båret ned i den kahyt, som mr. Storr havde haft, døren blev låset, og kaptajn Trollope sagde, idet han svingede nøglen på sin finger: "Nå, kammerater, nu tror jeg at have lavet det så godt som muligt for jer. Skulle der ske noget, så kan alt dette guld fjernes i en fart. Var det blevet i lasten, hvad så?"

"Du har alligevel altid ret, Trollope," udbrød Hankey og trak noget uld bort af sit skæg; "men hvis nu en nøgle til de andre kahytter kan passe?"

Nogle af mændene studsede og kastede ængstelige blikke rundt i kahytten.

"Prøv det!" brummede Davenire. Nøglerne blev prøvet, men den ene var ikke som den anden; der blev atter åndet frit.

"Den lille fyr ved roret ser ud til at være træt," sagde Burn, "giv mig nøglen, så skal jeg løse ham af."

Trollope smilede og sagde med et blik på kahytsuret: "Det er Deres frivagt."

"Bagbords vagt har igen tørn," sagde Caldwell, "derfor giv mig nøglen, jeg skal tage roret."

Han fik den også, stak den i lommen og gik bort.

"Så alle mand til arbejdet," blev der råbt. Trollope gik på dækket, men de andre gav sig til under rungende latter og tordnende vittigheder at dække bord. Glæden var smittende.

18. Duellen

Det var et lystigt selskab, der den dag satte sig ved middagsbordet om bord på *Queen*. De var 8 i alt. Kaptajn Trollope holdt på at ville blive på dækket; Caldwell stod til rors.

Før de satte sig, bragte Burn og Weston brød, kød, flere delikatesser og endelig et par flasker champagne hen til de to matroser forude, disse sad og var i alt andet end godt humør, men deres miner opklaredes, da de så, hvad der blev bragt dem, medens Burn tilføjede: "Her er noget, der hedder guf, gutter; se nu lidt muntre ud og glem ikke at drikke vor skål!"

I kahytten satte Davenire sig i Trollopes stol. Det lod ikke til, at det bedrøvede nogen, at Caldwell vedblev at styre. Den eneste, der ikke ret var ved humør, var mr. Masters. Der var lidt bevægelse i skibet, dog ikke så meget, at det generede, og barken satte sine fulde sejl.

"Sam," sagde Hankey til Masters, efter at nogle flasker var tømt og stemningen var blevet livlig, "jeg tror stadig, at du har efterladt dig en smuk kone ude i "*the bush*"."

"Ja, måske benene af en hustru," sagde Peter Johnson. Der blev drukket megen vin, der blev sunget og holdt taler, og da Hankey stod op på en stol for at tale, tog fartøjet i det samme en gir, og han faldt ned på bordet, midt imellem fade og glas, hvoraf mange knustes.

Den lille Dansker blev kaldt agterud for at klare op, og kom op med en hel pøsfuld glas- og porcelænsskår.

De fleste drak videre, men Masters gik op på dækket, hvor Davenire, rød i hovedet af den megen vin, han havde drukket,

spadserede frem og tilbage. William var til rors, ellers var der ikke en sjæl på dækket; nede i kahytten lød der sang på sang, særlig koret i en af dem skulle man tro måtte live op på Masters dårlige humør. Det lød således:

Men op kun med humøret, Sam!
Hurra for dig og mig.
Der er piger nok i byen her,
der går og venter dig.

Pludselig kom Davenire, idet han brød ud i en kort latter, måske fremkaldt ved sangen dernede fra, tværs over dækket og nærmede sig Masters, der stod nede i læ og holdt sig ved et stag. "Det synes ikke, at vort fund i dag har oplivet dig meget, Sam," sagde han, "fyrene dernede ville gerne synge dig lidt humør til. Hvorfor vil du plage dig selv og andre med tanken på disse damer i bådene?"

"Hvad mener du dermed?"

Den anden grinede.

"Der må være sket noget," sagde Masters langsomt, "som Burn og jeg intet må vide noget om. Jeg står på min ret som en af vort forbund. Hvad er det for en hemmelighed?"

Davenire var for stor en kæmpekarl til, at Masters kunne indlade sig med ham, og Davenire vidste det, hvorfor han stirrede på Masters med et stille, spotsk smil.

"Angår det miss Mansel?" spurgte Masters.

"Har du måske nogen ret til på denne måde at udfritte mig?" sagde Davenire med et mørkt glimt i øjet; "hvad der er sket, er også sket til din fordel – så du kan gå omkring med en rolig samvittighed og have den tilfredsstillelse, at du kan tage din del

af byttet uden at finde en rustplet på den. Er det dig måske ikke nok?" Han hævede sin kæmpeskikkelse i vejret, som om han ville stille sig i angrebsstilling.

"Var det Caldwell, der gjorde det?"

"Gå og spørg ham ad, din – –," og dermed vendte han sig om, stak næsen i vejret, og gik op til luvart og derfra hen til rattet.

Masters iagttog ham et øjeblik, derpå gik han hen til skylightet og kastede et blik på selskabet dernede. Han var meget bleg, men det lod ikke til at være af frygt. Den første, hans blik faldt på, var Dick Caldwell. Denne sang netop af fuld hals, men da han så, at Masters så ned på ham, stødte han til Weston, hvorpå de begge, uden at holde op med at synge, så op på ham med et smil. Masters gik nu hen imod kahytstrappen.

"Se at få nogle af disse gutter op," råbte Davenire til ham henne fra rattet; "ellers vil de til sidst blive drukne – og ligge dernede uden at kunne røre sig. Sig dem, at vinden frisker; man kan ikke tage en flaske champagne med op for at gøre røjlen fast!"

Masters svarede ham ikke og gik ned i kahytten. Trollope var i begreb med at rejse sig og råbte nu: "Der kommer Sampson med et ansigt, der er ligeså gemytligt som et dødningehoved!"

"Hvad vil du mig, siden du stirrer således på mig?" sagde Caldwell og så på Masters, der gik hen imod ham, derpå sagde han temmelig højt til Weston: "Er han blevet gal?"

"Jeg forstod det således, at da vi indlod os på dette eventyr," sagde Masters, "var det under den betingelse, at der ikke blev udgydt blod. Caldwell, du har myrdet pigen! Burn, jeg har fået det ud af Davenire; der har vi hemmeligheden; alle de andre

kender den. Den fordømte skurk der har myrdet den stakkels, hjælpeløse pige!"

Uden at sige et ord sprang Caldwell op og rettede et slag mod Masters; hans næveslag ramte ham på siden af hovedet og kastede ham over mod skottet.

"Nå, nå, ikke noget af den slags; vi er alle gentlemen; ikke slås i denne fornøjelige time," råbte Trollope, da han så Masters kaste sin frakke; "der er blevet drukket for meget; sov nu på det, gå til køjs, Masters. De kan ikke måle dem med den mand, han er en ren djævel, når han bliver rasende. Gå hellere ind og læg dem."

De øvrige sprang også op og søgte at stille sig imellem dem.

"Her er vi ikke på landevejen, Dick!" råbte Cavendish.

"Gå bort, Masters, og køl dig af ved gallionspumpen!" udbrød Shannon.

"Er han ikke en smule for nøjeregnende af en fyr at være, der glemte sin kniv i en bagers lig i Ballarat og ikke huskede at hente den igen?" brølede Davenire ned gennem skylightet.

"Han var forelsket i pigen," sagde Burn og stødte Caldwell bort; "på den måde skal du ikke opføre dig, Dick! Han er ikke din ligemand i en sådan kamp. Men han vil give dig oprejsning – ikke sandt, Sam – vi er alle mænd af ære –"

"Jeg vil slås med ham – på næverne – med håndspage – med pistoler – jeg vil dræbe dette vilde uhyre med ethvert våben, han vil nævne!" skreg masters, hvis ene øre blødte.

Denne pludselig så tragiske slutning på det animerede gilde gjorde de fleste af dem ædru.

"Hør, Trollope," udbrød Caldwell og stødte ordene frem; "jeg vil ikke dræbe denne hvalp med mine hænder; jeg vil give ham

en chance; jeg vil skyde ham ned, vil jeg!"

"Vi var to om dette stykke arbejde," brølede Davenire ned gennem skylightet, "jeg var den anden, Sampson!"

"Det skal du svare mig til, din slagter, når jeg er færdig med ham her," svarede Masters og truede med næven ad Caldwell.

"Det må da vel blive, som du vil, Caldwell," sagde Trollope og så med et medlidende smil på Masters.

"Masters, tørn hellere ind, og sov på det," råbte Shannon.

Uden at svare gik Masters nu lige hen til sin kahyt og lukkede døren efter sig. Shannon lo, da han mente, at den unge fyr ville følge hans råd. Nogle af de andre stirrede lidt forbavsede på hinanden. Caldwell blev stående ved bordet, kastede så blikket op til Davenire; og udbrød: "Hvad kommer denne hvalp her og skælder mig ud for? Det var jo gjort for det almene bedste – også for hans. Hvad var denne pige for ham? Eller måske er denne hylende idiot blevet ked af livet?"

I det samme kom Masters ud fra sin kahyt; måske havde han hørt de sidste ord; i hånden holdt han en seksløbet revolver, hvis munding var rettet ned mod dækket. Han sagde i en kort tone til Caldwell: "Jeg er klar, når og hvor det behager Dem!"

"Godt, hvis De vil, det skal foregå straks – Trollope, vil De ordne sagen, medens jeg går og lader?"

"I kan afgøre det med det samme ude på dækket," sagde Trollope, "men hvorfor vil De nu straks til at skyde løs, Masters? Jeg indrømmer, at det der skete, var uhyggeligt nødværge, men det måtte gøres; ikke enhver ville have en sådan byrde på sin samvittighed; men jeg ville dog ikke skyde på den velvillige hånd, som hjalp os ud af denne klemme."

"Men det vil jeg," sagde Masters roligt, "og lykkes det mig ikke med ham, så gælder det ham deroppe."

Nogle øjeblikke efter kom Caldwell tilbage med en revolver af samme slags som Masters'.

"Hvor skal det gå for sig?" spurgte han.

"Ude på dækket – 12 skridt – signal: Et lommetørklæde, der falder på dækket."

"Det er synd og skam," sagde Burn og så sig omkring i det klare solskin, "at to af os giver sig til at skyde løs på hinanden, nu da vi har nået at få udrettet, hvad vi ville."

Trollope trak en linje over dækket med kridt og målte 12 skridt af; de øvrige stillede sig op rundt omkring ved rælingen. Eftermiddagssolen lyste hen over barkens låring; og den af de kæmpende, der havde den i øjnene, var dette til stor skade; dog, før der kunne gøres indsigelse imod det, råbte William henne fra rattet: "Er I to herrer i færd med at fyre jeres pistoler af?"

"Ja," svarede Trollope, "er du bange for knaldet?"

"Så må en anden tage roret," vedblev William, "jeg er ikke mønstret for at stå til skive!"

Der blev let højt, da det blev opdaget, at William stod i fare for at blive skudt af den, som kom til at fyre agterud. Kamppladsen blev derfor udmålt nærmere hytten.

"Hvor mange skud?" spurgte Burn, der stod ved Masters side.

"Så mange, at det kan lykkes mig at dræbe denne nar," sagde Caldwell og stivede sig øjensynlig op.

"Er I klar?" råbte Trollope og stod klar med sit lommetørklæde.

"Klar!" råbte begge.

Så faldt lommetørklædet, og i samme øjeblik lød der to skud. Masters gjorde et spring tilbage, skød endnu en kugle lige ned i dækket, men lod så sin revolver falde. Han gjorde en bevægelse med hånden mod hjertet og faldt ned lige på sit ansigt.

Caldwell stor foroverbøjet; men uskadt.

"Er han død?" spurgte Davenire ængsteligt. Burn vendte ham sagte om, han udstødte et par gisp, men udåndede et øjeblik efter.

"Du ramte ham godt," sagde Trollope og knælede ved den dødes side. Der var et hul i frakken lige over hjertet!

Da Trollope samme eftermiddag kom op på dækket, sagde han til Caldwell, at han skulle give nøglen til skatkammeret til Harry, da den skulle følge rorsmanden. Caldwell gik også hen og ville give Harry den, men denne råbte: "Jeg vil ikke have noget at gøre med nøgler eller sådant stads; hvem er lukket inde i det rum, som denne nøgle hører til? Er det en død mand? Jeg vil ikke have noget med det at gøre!"

"Tag nøglen, din forbandede, lille dutchman, før jeg stopper den ned i din hals!" skreg Caldwell rasende og stak nøglen med magt indenfor Harrys skjorte.

"De har ingen ret til at give mig den. Hvad kommer den nøgle mig ved? Den lugter af blod, og jeg bliver så hængt for mord, så vel som for røveri," og hermed trak han atter nøglen frem af brystet og hev den i sin skræk og forfjamskelse over bord.

"Den uforskammede, lille slyngel," sagde Trollope og skævede til Harry, men vendt til de andre tilføjede han: "men da det nu er gjort, er det måske bedst således."

"Det er det," sagde Weston, "skønt det er bedst, at vi hænger Harry inden ret længe."

"Denne nøgle var nær ved at skaffe os bryderier," sagde Trollope, "jeg tænker, vi let kan støde døren op. Jeg er egentlig glad derved, skønt jeg vil råde denne røver til at være lidt mere forsigtig."

Han tog derpå Caldwell under armen, og de gik alle et stykke forud. "Barometret er faldet en smule," sagde han, "hvis vinden skulle friske, fører vi alt for mange sejl."

Skibet stampede i dette øjeblik gennem en rullende sø klods til vinden, men endnu kunne det dog bære de sejl, det førte. Shannons sløve blik til vejrs havde kun alt for godt markeret den almindelige tilstand. Den klartseende Trollope – her så man tydeligt, hvor fornuftigt "de ti" havde handlet i at vælge ham til deres fører – talte nu ikke mere om vejret eller om at bjerge sejl; han gik derimod ned i kaptajn Bensons kahyt og fandt, efter nogen søgen, et værk over farvandene i Stillehavet, hvormed han vendte tilbage til dækket og gav sig til at studere det nøjere. Peter Johnson, der var den eneste, der havde sine sanser i behold, gik op og ned ad dækket med Trollope, medens William sad alene forude, betragtede alt omkring sig og rystede på hovedet.

"Hvor langt er vi fra øen?" spurgte Johnson Trollope.

"I middags var vi omtrent 700 mil fra den; men vinden er jo stik imod. Jeg kan for resten ikke ret forstå det med disse rev. Der står her, at de ligger lige i kursen mod øen, når man nærmer sig den fra nord."

"Der vil ikke blive andet for," sagde Trollope lidt efter, "end at krydse frem og tilbage, til brigantinen kommer i sigte, om vi så skal tilbringe en hel måned her om bord. Vi skal have fat i brigantinen; får vi den ikke, har vi dog storbåden; men forstår

du, hvordan "vi ni" skal klare os med 300.000 pund i guld imellem os?"

"Elleve," sagde Johnson.

"Hvem er de andre to?"

"Harry der og fyren henne på bakken."

"Åh, de kan bringe skibet hjem," sagde Trollope; "nej, vi er kun ni, Peter. 280.000 pund i guldklumper. Kan storbåden bære det foruden proviant og drikke, og hvor langt? Nej, den går ikke! Enten må vi have fat i brigantinen, eller hvis den ikke er der, så må vi vente; skulle den blive helt borte, må vi bringe proviant og alt i land, hvad vi kan bruge til at indrette os et hjem der på øen. Nogle af os må blive og passe på byttet, medens andre sejler bort i storbåden for at finde et andet fartøj i stedet for *Rival*."

Kl. 6 vågnede alle de sovende, med undtagelse af Burn, og befandt sig nu ganske vel. I luften lå der et løfte om en rolig solnedgang. Himlen var klar op over mastetoppene; solguldet var lidt svagt i vest, ligesom tilsløret af en fin dis. Vinden havde lagt sig, men endnu gled barken af sted med et par streger i sejlene. Vandets lyd langs siden havde en doven klang, et sikkert tegn på stille.

"Lad os tage de små sejl fra den og beslå storsejlet, før det bliver mørkt," sagde Trollope, og de gik alle rask til arbejdet, som de hurtig fik endt.

"Er Masters død?" spurgte Caldwell senere, med en tyk, hæs røst. "Vil De gå ned og se ad, jeg kan ikke tåle at se ham."

"Hvorfor skal jeg da?" svarede Shannon gnavent. Medens han var nede, forsvandt solen, men dens nedgang var ikke så pragtfuld, som den kunne være; kun en svag, gullig lysning i vest betegnede stedet, hvor den var forsvundet. Det blev helt

stille. Mærssejlene slog døde mod masterne, og dønningen kom med lange, matte bevægelser op fra horisonten.

"Han er død som en sten," sagde Shannon nu, idet han kom frem i kahytstrappen; "det må være rigtig behageligt for dig at høre, Caldwell, at han er så smuk i døden. Alle hans synder er som bortviskede af hans træk, og han ligner en god moders uskyldige barn."

Kl. 8 var det blikstille og tåget. Havet var fuldt af fosfor, der lyste alle vegne omkring skibet. Masters lig blev indsyet i sejldug og båret op på dækket; det blev sagte firet over bord og forsvandt med et plask i det fosforlyse hav, efterladende en lang, lysende stribe, idet det gled nogle favne ned.

19. Øens navn

Opmålingsbriggen *Wellesley* lå en aften kl. 7 med bagbords halse og gled langsomt frem tæt til vinden. Der var ikke megen luft, men der stod en del sø. Kommandør Boldock kom op ad kahytstrappen og så sig om. Mr. Hardy og mr. Matthews gik med hinanden frem og tilbage på halvdækket. Forude røg matroserne deres pibe; miss Mansel sad nede i kahytten og syede.

"Hvad mener d'herrer. om vejret," sagde Boldock; "Barometret er lige som et kvindesind, enten det hæver sig eller, falder, så ved man, at noget skal ske, men ikke hvad det er."

"Det er sandt," sagde mr. Hardy.

Medens samtalen gled videre, blev det mørkere og mørkere; flere lag skyer fortættede den dis, der svævede over mastetoppene. Briggen stod sydvest efter, men da det blev mørkt, døde vinden hen, vandet lignede olie og begyndte at lysne med fosforagtig glans. Kommandør Boldock og mr. Matthews havde forladt dækket, før vandet begyndte at lyse og himlen blev formørket, og sad ved deres aftensmad sammen med miss Mansel, da mr. Hardy kom halvvejs ned ad trappen og sagde, at der havde lagt sig en tæt tåge over havet.

"Tag dem af sejlene fra hende, som De synes," sagde den velvillige kaptajn.

Miss Mansel var endnu en del bleg, og der hvilede, når hun tav, et udtryk af ængstelse over hendes træk. På hendes hvide hals sås endnu mærker, der vistnok stammede fra Caldwells

fingres tryk. Hun så tiltalende ud, hendes hår var tørt og smukt opsat, og kommandør Boldocks blik søgte ofte hendes.

Bordet var smukt opdækket, med en ren, hvid dug, og vinen funklede i de blanke karafler. Under samtalen bemærkede miss Mansel: "Jeg ville blot ønske, at jeg kunne huske navnet på denne ø; jeg har det undertiden lige på læberne."

"Det viser, at De har dem i tankerne, det er et godt tegn," sagde mr. Matthews; "hvem var navigatør af de ti?"

"Jeg tror, det var kaptajn Trollope."

Oppe på dækket var der ravende mørkt med stærk tåge, skønt vandet lyste om skibet. Boldock og mr. Matthews blev deroppe, medens mr. Hardy gik ned at spise. Den sidste af disse havde tilbudt at gå vagt om vagt med mr. Hardy for dog at give en lille erstatning for den gæstfrihed og den velvilje, der blev vist ham og hans folk. Dog, denne nat skulle han sove for at hvile efter sine anstrengelser.

Boldock havde stoppet og tændt sin store pibe, og da Hardy kom op, så han ham stå og betragte miss Mansel gennem skylightet. Mr. Hardy betragtede ham et øjeblik i tavshed, gik derpå hen til nathuset, hvor han hostede let. Denne hoste fik kommandøren til at gå fra skylightet hen til rælingen, hvor han blev stående og røg med stor iver. Hardy nærmede sig ham.

"Hør engang," begyndte kommandøren, "har Deres tanker aldrig gået i retning af giftermål?"

Styrmanden lo.

"Dette spørgsmål," vedblev Boldock med sin dybeste røst, "vækker i almindelighed latter, særlig mellem midaldrende ungkarle, men jeg ved for resten ikke hvorfor. Giftermål er noget af det alvorligste for et menneske, og hvad betyder det vel

andet end den stakkels menneskeheds lidenskaber, kampe, sorger, forhåbninger, død og længsel efter det evige?"

"Man ler undertiden på et fejlt sted, sir," svarede mr. Hardy alvorligt; "jeg har før leet i kirken, sir, men da var jeg også en ubetænksom, ung fyr."

"Det må alligevel være dejligt at have en net kone."

"En net kone?" sagde mr. Hardy.

"Ja, en net kone, en dame, der kunne indrette det behageligt for en mand. En mand nærer altid ønske om at have et hyggeligt hjem; jeg føler altid manglen af et sådant, når jeg er i land, og længes derefter hele den tid, jeg er til søs. Jeg holder ikke af logihuse. Der er en ligegyldighed og en uopmærksomhed for, hvad man ønsker og trænger til."

"Jeg har ingen videre fidus til ægteskabet," sagde styrmanden; "hvedebrødsdagene bliver gerne regnet for den bedste del af sagen, men så kommer familien, og snart kan man regne ud, hvor længe et ægtepar har været gift, når man udmåler den afstand, den ene går bagved den anden, når de er ude at spadsere."

"Ethvert menneske ønsker at have et hjem," sagde kommandøren.

"Det forekommer mig, sir, at et menneske ønsker at få langt mere, end han nogensinde kan få. Der er intet, som jeg selv hellere ville have, men det er for bekosteligt, sir."

Boldock udstødte et dybt suk. Oppe til vejrs slog et af sejlene, og en blokskive peb.

"Jeg er i alle tilfælde snart ked af søen, Hardy, og har tænkt på snart at opgive den."

"Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre det samme," sagde Hardy.

Boldock bankede nu sin pibe ud og gik ned for at få sig et glas grog, idet han beklagede, at mr. Matthews var tørnet ind, for han holdt meget af selskab. Han sad og drak efterhånden tre glas, men det havde ingen videre virkning på ham. Han tænkte på at ville gå op og ryge endnu en pibe på dækket, da miss Mansels dør pludselig åbnedes, og den unge pige kom ud.

"Jeg har dog ikke forstyrret Dem, miss?" sagde Boldock.

"Nej, men jeg har drømt, kaptajn Boldock; jeg har drømt – navnet på øen har jeg hørt i drømme; jeg vågnede, ved at jeg udtalte det."

"Kom da hurtigt med det, ellers glemmer De det igen!"

"Det er Halloran Island – Halloran – Halloran Island!" råbte hun og gik nærmere hen til ham; "fortæl mig nu ikke, at De ikke kender den, for det er der, De vil finde skibet og alt det, de har taget fra mig!"

Kommandøren sad et øjeblik som forstenet. Han knyttede næven, og idet han lod den falde tungt på bordet, udbrød han: "At tænke sig, at jeg ikke skulle have nævnt den mellem de mange andre! Halloran Island! Og denne ø ligger ikke mere end en dags sejlads fra de rev, som jeg skal undersøge!"

"Mærkværdigt! Er det langt borte?"

"Omtrent 700 mil. De kan se det her på kortet."

"Her er vi i dag," sagde han, efter at have hentet kortet og peget på stedet, "og her er øen; den har været alt for nær, derfor har jeg overset den."

"Ja, det må være øen."

"Det er en ø, der passer for dem," sagde Boldock, og vinkede i det samme ad Hardy, der så ned; "den er ubeboet og ude af det

almindelige farvand for skibene. Mod nord er den beskyttet af nogle rev, som man ikke rigtig er kendt med."

"Halloran Island?" sagde nu Hardy, "og den ligger lige på vor kurs!"

"Der al rimelighed for, at disse slyngler vil sætte skibet på land på et af disse rev," vedblev kommandøren, "når de har ført guldet over i brigantinen. Vi må styre løs på Halloran Island; måske vi da finder skibet der."

"Oh, jeg er vis på, at vi finder det der," sagde miss Mansel.

20. Den amerikanske kaptajn

Ved daggry lå briggen endnu omgivet af tæt tåge, men da solen stod op, lysnede det i tågen, og mr. Hardy antog, at den ikke var langt fra at drive bort. Det blæste en let vind. Tågen førtes af den hen mellem masterne og gennem rigningen i hvide dampstriber, vandets rislen lød som klangen af stålklinger; man så skummet tæt ved, men det forsvandt i tågen, som under en mur.

Kort efter kom Boldock op. "Der er dog lidt vind," sagde han, og snøftede op imod den, "og så er den tilmed gunstig." Han gik hen til kompashuset, så efter kursen og lænede sig så over siden for at bedømme hurtigheden. I dette øjeblik hørtes et kanonskud. Kommandøren fo'r op og gav sig til at stirre i den omgivende blanke tåge, gik derpå over til mr. Hardy og sagde: "Hørte De det?"

Lyden af et nyt skud hørtes igen, vel fjernt, men dog tydeligt og ikke til at tage fejl af.

"Men du hellige Moses!" udbrød kommandøren. "Hvem kan dog ligge her og knalde løs i denne tåge! Hvad fyrer de for? Der er igen et skud! Det lyder næsten som en kamp. Måske et skib, der er gået i land? Men hvilket land er her i nærheden, som et skib kan strande på?"

"Mon nogen skulle have fået færten af *Queen*, og –"

"Åh, man kan jo ikke se en skibslængde fra sig; hvem tror De, der vil skyde ind i denne tåge, blot for den mulighed, at der ligger en fjende gemt derinde?"

"Solen, sir!" udbrød Hardy.

"Endnu et skud," råbte Boldock.

Medens styrmanden talte, brød en solstråle hul i det drivende, lyse tågedække og kastede sit genskin på skylightet og messinggenstandene, og i løbet af få minutter fejedes til lyden af de fjerne artillerisalver de sidste rester af tågen forbi briggen, og man så det klare, blå hav, oplyst af den nylig opståede sol.

"Men hvad – hvad er dog det – en kamp?" udbrød Hardy på ny, med en stemme, der rystede af bevægelse.

Kommandøren stod og så ud som forstenet. Han havde aldrig tænkt sig, at han i dette Herrens år og i disse farvande skulle blive øjenvidne til det optrin, han nu fik øje på. Ikke over 1½ mil borte, forude, lå to fartøjer og beskød hinanden med små kanoner. Den ene var en sort bark med svære, sortmalede toppe og brede mærssejl. Den anden havde et flag vajende under sin mesangaffel og så ud som en orlogsmand. Den anden var en net brig, også sortmalet, med stærkt hældende master og skarp i boven. Den viste intet flag. De sloges rask, idet gamle *Wellesley* gled ud af tågen, og briggen søgte stadig at komme til luvart af barken, medens denne langsomt brasede sine ræer for at komme sin modstander i forkøbet.

"Min kikkert, Hardy!" råbte kommandøren og gav sig til at stirre over mod de to skibe.

Det flag, der vajede fra barkens gaffelnokke, var det mexicanske; briggen var temmelig sikkert en yankee. Boldocks hjerte bankede med feberhast, da han fik de to fartøjer trukket nærmere til sig i kikkerten. De røde glimt fra skuddene fo'r ud fra begge sider, tætte, hvide røgskyer drev hen mellem masterne og lå hen langs vandet ligesom efternølere fra den

tåge, der var i begreb med at svinde bort i den blå horisont mod nord. Forude på bakken var briggens mandskab nu også samlet og betragtede skuespillet, og det var et mandskab, som man nok turde regne med, når det gjaldt at hjælpe det ene eller de andet af de to skibe. Boldock vedblev at stirre, indtil han så, hvordan kuglerne strøg hen over vandet. Nu kom mr. Matthews og miss Mansel op.

"Hvad er dog det?" udbrød den unge dame.

"Det er en kamp mellem en mexicansk orlogsmand og vistnok et amerikansk smuglerskib, jeg ved det ikke rigtig," svarede Boldock.

"Sikkert nok en yankee, sir," sagde Matthews, "4 kanoner på hver side, og mexicaneren har 5 og dernæst to store haubitser på låringen; den synes at være fuld af folk."

"Disse to fartøjer må have banket løs på hinanden, medens tågen tættede sig om dem og skjulte dem. Den er jo lige lettet, og det kan ikke være rimeligt, at begge disse skibe straks har været beredte til angreb. Briggen bliver manøvreret godt. Se engang."

Medens han talte og lo, sank barkens mesanstang pludselig ned, og med den faldt også dens flag, der gled ned, som var det en lysstrøm fra oven.

"Godt sigtet!" skreg kommandøren og klappede i hænderne; "det var ret, du lille! Jeg hader disse spaniere. Når en armé af spaniere flygter, så efterlader de hele valpladsen overstrøet med guitarer. Det var dog for to århundreder siden. Men se nu, hvor rask briggen lufter op for boven af barken for at mase den med sine agterkanoner."

"Spanieren surrer sit flag i mesanvantet," sagde mr. Hardy.

Man kunne nu med blottet øje se en skikkelse stige op i vantet og gøre flaget fast, dog så det her mere ud som et nødsignal end som et sejrsflag. Skibene var nu omtrent mil borte, og Boldock bakkede sit mærssejl for at se udfaldet af kampen.

"Mexicanerne," sagde mr. Matthews, "plejer at have et par skibe i de californiske farvande for at passe på smuglerskibe. Der smugles en del i retning af at skyde søoddere. Der forlanges tilladelse til at dræbe dem, og der lægges en stor bøde på hvert skind. Hvad nu denne bark imidlertid gør her nede, forstår jeg ikke, med mindre den er kommet rundt om Kap Horn på sin vej mod nord."

Skibene vedblev at fyre på hinanden i nogen tid, uden noget videre resultat. Barkens kanoner blev ikke godt rettede, hvorimod briggens kugler ofte ramte deres mål, så de hvide splinter fløj fra barkens sider. En god del af rigningen hang allerede løs omkring masterne, og det varede heller ikke længe, før dens store-mærssejl med et bump faldt ned på æselshovedet, og bramsejlet fulgte det.

"Hurra!" skreg kommandøren og klappede i hænderne, som om han var i et teater; forude grinede matroserne ad ham; "der er deres mærsefald skudt over. Hvad gør de nu? Det var ret, du lille. Det må være en yankee, hvem andre kunne klare sig, som om det havde været John Bull selv! Jeg har den dybeste respekt for dem som sømænd!"

Han havde næppe udtalt sin ros, før man så barken brase sine ræer firkant og langsomt glide bort fra skuepladsen, medens dens modstander sendte den en sidste afskedshilsen og med det samme hejste det amerikanske flag under gaflen. Den

brasede derpå også sine ræer og stod med fulde sejl hen i retning af *Wellesley*.

"Lad os hejse vort flag, mr. Hardy," sagde kommandøren ivrigt.

"Måske han gør dem den villighed at tage mine folk om bord, sir," sagde mr. Matthews.

"Nej, det er ikke værd, jeg vil nok beholde dem, til vi ser, om *Queen* befinder sig ved Halloran Island. Vil De måske ikke have folk til at besætte den?"

"Jo, det ville jeg gerne – men jeg tænkte mest på Deres proviantkammer."

"Det vil vi fylde med, hvad der findes i *Queen*; hvis ikke, så er her nok til alle," svarede Boldock, "men der har vi yankee'en. Se, hvor rask den glider gennem vandet!"

Briggen afgav også et usædvanlig smukt syn. Dens sejl var skinnende hvide og stod godt. Dog fandtes der flere steder huller, forårsaget af mexicanerens kugler, hvorigennem man så den blå himmel. Det så ud til, at den var bygget for sejlads, med sine høje, hængende master, brede ræer, lange hejs i sine mærssejl og lige flugt af rælingen. Den kom nær på prajehold og bakkede da sit foremærssejl. Den lod ikke til at have lidt nogen videre skade i kampen, men man kunne se, at det vand, der flød ud af spygatterne, var farvet rødt af blod. Dens besætning bestod for største delen af hvide, skæggede folk, med store, bredskyggede hatte og halvstøvler. Deres ansigter og hænder var sværtede af krudtdampen. På det korte halvdæk agter stod en mand i en blå jakke med et bind om hovedet og en stor stråhat over dette. Hans lange skæg nåede ham næsten til bæltestedet.

"Brig ohøj!" råbte Boldock, idet han steg op på rælingen og holdt sig ved bagstag, "jeg antager, De er amerikaner, sir, og jeg ønsker Dem til lykke på grund af den smukke måde, hvorpå De besejrede Deres modstander."

"Ja, pokker havde ham!" svarede den anden med en let næselyd; "hvorfor kunne han ikke lade mig i fred? Jeg er en fredens mand – en handelsmand! Det var ham, der begyndte – Fanden fare i ham!"

"Vil De ikke komme om bord, sir?" råbte Boldock, "og gøre mig den fornøjelse at spise frokost med mig?" Manden derovre løftede på hatten som tegn på, at han indvilligede. Et kvarter efter kom der en båd fra amerikaneren, og manden med bindet om hovedet steg om bord. Han havde vasket sig ren og taget en anden jakke på og så nu meget respektabel ud. Kaptajn Boldock tog imod ham ved falderebet.

"Hvilket skib er dette, sir?" sagde manden, idet han kastede et skarpt undersøgende blik hen langs dækket og på de mange folk i boven. Kommandøren fortalte ham det.

Den amerikanske skipper var en meget smuk mand, med en lang, lige næse, klare, grå øjne og en statelig figur. Kommandøren hilste ham og sagde, at han håbede, at hans sår ikke var farligt. Han svarede, at han var blevet såret i panden af en splint, men det drejede sig kun om en smule hæfteplaster.

"Har De nogen dræbte om bord?"

"En stakkels fyr blev næsten revet halvt over, to mand skudt på stedet, men ingen såret, hvis man ikke vil kalde skrammen her på panden for et sår," svarede manden med en let snøvlen, der stod i skarp modsætning til hans militæriske ydre.

"De er altså kaptajn om bord?"

"Ja, jeg er øverstbefalende, og mit navn er Congreve."

Derpå præsenterede Boldock ham for miss Mansel og mr. Matthews, hvorpå alle fire konverserede hinanden, til frokosten var færdig.

Den amerikanske kaptajn var svært optaget af den foregående kamp og talte ikke om andet end mexicaneren, hvis skipper sikkert nu var blevet bange ved at se de to brigger i behagelig konversation med hinanden, for barken forsvandt mere og mere i nordlig retning, med alle sejl tilsatte, endog læsejl.

"Jeg pebrede den dygtig til i går, før tågen faldt ind," sagde yankee'en, der vedblev med dyb interesse at betragte miss Mansel, som om det kun var hende, han henvendte sig til – Boldock tilkastede ham af og til et skarpt blik. "han gjorde mig nu forresten ingen skade," vedblev kaptajnen; "vi ophørte at skyde, da tågen faldt ind, men hele natten vidste vi dog, hvor han var. Det var højst interessant, miss, ret noget for ikke at falde i søvn. Den lå kun et dusin skibslængder fra os. Jeg havde undertiden lyst til at fyre, men vidste aldrig den rigtige retning. Derfor forholdt vi os tavse, for jeg er en fredens mand – at slås, det er ikke noget for mig – jeg gør ingen forretning i blod."

"Måske i oddere, sir?" foreslog mr. Matthews.

"Jeg er smugler," svarede yankee'en alvorligt med et sideblik til mr. Matthews. Han gav dem derpå med sand dramatisk effekt en beskrivelse af sin stilling om natten. Miss Mansel kom til at tænke på nogle af "de ti", medens hun lyttede til hans ord.

Da frokosten nu var færdig, gik miss Mansel, Boldock og yankee'en ned, hvorimod mr. Matthews bad om at måtte blive på dækket. Yankee'en tog sin hat af og så sig nysgerrigt

omkring, men stadig vendte hans blik tilbage til miss Mansel. Kommandøren sad for enden af bordet, hvorfra hans gemytlige, røde ansigt skinnede som en lampe hen over det dækkede bord. Der kunne ikke findes en bedre vært end denne hæderlige sømand, og på kort tid indtog kaptajn Congreve et måltid, der tilsyneladende smagte ham udmærket.

"Jeg forsikrer," sagde han og bukkede for miss Mansel, idet han pegede på sit bind, "at jeg ikke vidste, at der var en dame om bord, da jeg modtog kaptajnens indbydelse. Dengang havde jeg endnu ikke set Dem, miss!"

"Det undrer mig, at De i det hele formåede at se noget," sagde miss Mansel.

"Kommer De fra den anden side af Kap Horn?" spurgte kommandøren.

"Vi er ballastet og er på vej til øerne."

Dette blev udtalt med et slags eftertryk, og Boldock forandrede straks emnet for samtalen.

"De har vel ikke truffet en smuk bark i de sidste 24 timer?" spurgte han derpå.

"Ikke andre barker end den, De så, jeg lå på siden af," svarede yankee'en.

"Heller ingen både?"

"Ikke spor. Med forlov, vil De ikke give mig et stykke skinke til, miss?"

Bordet var meget lille, og yankee'en kunne godt have hjulpet sig selv, men han ville helst have, at hun skulle give ham det. Hun rakte ham et stykke; Boldock trak vejret en smule raskere, men hans træk beholdt dog deres velvillige udtryk.

"Undskyld, miss," sagde den amerikanske kaptajn, "men De er da ikke denne gentlemans søster?"

"Nej," svarede hun rødmende, "vil De eller skal jeg, kaptajn Boldock, forklare, hvorledes jeg er kommet her om bord?"

"Behøves der virkelig nogen forklaring, miss Mansel?" sagde Boldock.

"Måske der er tale om skibsforlis?" spurgte yankee'en.

"Meget værre," sagde pigen, og da hun forstod, at Boldock ingen lyst havde, fortalte hun selv sin historie. Kaptajn Congreve lyttede med dyb interesse, lagde kniv og gaffel og lænede sig over bordet, for at ingen stavelse skulle undslippe ham. Hans blik hvilede med beundring på hende. Boldock iagttog ham i tavshed.

"Well," sagde han, da miss Mansel var færdig med sin beretning; "jeg har hørt mange forunderlige ender blive spundet i mine dage, men aldrig – aldrig en lignende. At flyde i flere timer – taget op af denne *Wellesley* – skibet stjålet af ti mand – for Helvede, kaptajn," råbte han med en heftighed, der gjorde miss Mansel ganske bange, "det er vel ude af min vej, men for at hævne denne unge dame vil det være mig en glæde at ledsage dette fartøj på dets jagt efter *Queen*, og når vi har fundet den, da at klynge enhver af de ti slyngler op under rånokken – ganske som den unge dame befaler og ønsker det!"

Kommandøren bukkede stift og sagde: "Vi har fartøjet fuldt af folk, og jeg tror nok, vi selv kan klare det, sir; ellers skal De have tak."

"Hvor vil De hundestejler føre deres tyvekoster hen?"

Pigen vekslede et øjeblik med Boldock og så ligegyldigt op mod skylightet, medens denne svarede: "Hvis De kan sige mig

det, vil jeg være Dem meget forbunden."

"Vil De beskrive mig barkens udseende?" sagde yankee'en.

Boldock sagde ham det.

"Hvis jeg falder ind med den, skal jeg borde den," sagde amerikaneren, "og finder jeg de ti mænd i den, så hænger jeg dem."

"Retten vil vist være fornøjet, hvis De blot lægger dem i jern og bringer skibet til Sydney," sagde kommandøren. Yankee'en drak derpå med et mørkt, skummelt blik det halve af sin kaffekops indhold, og idet han lænede sig tilbage, begyndte han at tale med sig selv, idet han af og til kastede blikket hen på miss Mansel og Boldock. Endelig udbrød han: "Måske jeg kan have det held at falde ind med den. De styrer sikkert ikke denne vej; de vil finde dem oppe mod nord eller vest. Og de er omtrent 24 timer forud? Det er forbandet kedeligt, nu da dette ligger for, at jeg mistede en udmærket navigatør."

"Hvorledes skete det?" sagde kommandøren og trommede på bordet; han var færdig med sin frokost og havde ikke spist ret meget.

"Ja, lad mig se," sagde yankee'en og strøg sit lange skæg; "det var sidste fredag morgen, da skibet var under fulde sejl for en smuk brise fra øst. Klokken halv otte opdagede vi noget på luv bov. Det var et fartøj, som der var noget i vejen med. Jeg tog kikkerten og så, at det var en lille brigantine, hvis mesanstang var brækket, og på hvis fore-røjl-top der vajede et engelsk nødflag. Jeg luffede op og styrede ned på den, prajede den og så, at det var brigantinen *Rival*, så og så mange dage ude fra Sydney."

Kommandøren betragtede ham stift, miss Mansel havde ikke øjnene fra hans læber. Yankee'en syntes meget tilfreds med den interesse, han øjensynlig havde vakt, og vedblev: "Der var tre mand der om bord; den ene prajede mig fra bakken og bad mig med en ynkelig stemme at hjælpe dem, da de nu havde drevet om på havet i flere dage og ikke vidste, hvor de var. Jeg sendte min styrmand og nogle mand der om bord for at høre, hvad der var i vejen, og da de kom tilbage, fortalte styrmanden, at fartøjet hørte hjemme i Sydney og var bestemt til Chatham Island for at træffe et skib, hvorfra de skulle modtage flere sager, som de så skulle sejle til Valparaiso med. Kaptajnens navn var Saunders."

Miss Mansel sprang op; Boldock greb fat i bordet med begge hænder, og blodet steg ham voldsomt til hovedet. Yankee-kaptajnen havde nu bemærket den virkning, hans beretning vakte, og standsede et øjeblik, medens han stirrede fra den ene til den anden. Derpå sagde han til Boldock: "Kender De noget til denne brigantine?"

"Nej, sir," svarede Boldock.

"Hvad var der i vejen med den?" spurgte miss Mansel.

"Det syntes," svarede yankee'en, "som dens skipper, et par dage før vi traf den, havde stået tæt ved rattet og talt med rorsmanden og var faldet om. De løftede ham op og bragte ham ned, men vidste ikke, hvad der var i vejen, blot at han havde tabt mælet, og at han ingen følelse havde i den venstre side."

"Hm!" brummede Boldock og nikkede uvilkårligt med hovedet.

"Jeg gik om bord for at se til ham. Han kunne ikke tale og kun dårligt se, men fik dog kradset en bøn ned til mig på et stykke

papir, om at jeg ville sende en mand om bord til ham, der ville føre skibet til Sydney, så han kunne dø der og blive begravet ved siden af sit barn. Jeg kunne ikke undvære min styrmand, men heldigvis havde jeg i lukafet en mand, der havde faret som 2. styrmand med et kystfartøj. Han forstod at tage en højde og regne bestikket ud. Jeg satte ham så om bord i brigantinen med nogle få bekvemmeligheder for den syge, og så skiltes vi."

Miss Mansel, der havde vekslet forundrede blikke med kommandøren, forlod nu sin plads, og idet hun hilste amerikaneren med en let hovedbevægelse, gik hun ind i sin kahyt.

"Jeg håber ikke," sagde amerikaneren, "at jeg har sagt noget, der kunne såre denne dames følelser."

"Alle sørgelige hændelser til søs," svarede kommandøren alvorligt, men yderst høfligt, "gør altid deres virkning på damer. Jeg, der dog har været til søs hele mit liv, har aldrig hørt en lignende fortælling som Deres nu, men føler mig rystet ved at høre den. Et lille fartøj, som driver hjælpeløst omkring – tre mand, der ikke ved, hvad der kan ske med dem – og skipperen døende eller halvdød i sin kahyt! En sådan fortælling kan let bevæge en ung kvindes følsomme hjerte."

Yankee'en iagttog ham nøje, medens han afleverede dette klageudbrud. "Undskyld, sir, men vil De ikke være så god at sige mig, hvor længe miss Mansel har været sammen med Dem om bord i denne brig?"

Kommandøren sagde ham det.

"Måske kan De meddele mig, om hun har slægtninge, enten i Australien eller England? Hører hun hjemme i England eller kolonierne?"

"Hun er en fuldkommen fremmed for mig, sir," svarede Boldock meget stift.

"Nærer De måske særlig interesse for hende?"

"Hun er passager her om bord og står under min beskyttelse."

"Jeg håber ikke, at De tager det ilde op, hvad jeg nu vil sige," begyndte yankee'en og kastede et blik i retning af miss Mansels kahyt; "jeg er ganske charmeret i denne unge dame, det er virkelig sandt; jeg har aldrig set sådanne øjne. Tror De, at hun ville være villig til at sejle bort med mig?"

Kommandøren, der hidtil roligt havde siddet på sin plads, sprang nu pludselig op og vendte sig, rød i ansigtet som en storm ved solnedgang, til amerikaneren.

"Åh, åh!" sagde denne hurtigt; "lad der endelig ikke opstå nogen misforståelse mellem os; hvad jeg mener, er en forbindelse for hele livet. Som kommandør i denne brig står det sikkert i Deres magt at gøre en mand og en kvinde til rette ægtefolk ved at udtale vielsesformularen over dem."

"Jeg ønsker ikke at diskutere videre om denne sag," sagde Boldock, vendte ryggen til yankee'en og gik op ad trappen. Denne fulgte ham. "De har behandlet mig yderst forekommende," udbrød han, "og jeg håber ikke, at jeg har fornærmet Dem."

"Jeg vil nødig tro, at De har ment noget fornærmeligt dermed, sir; men måske vi nu skilles og går videre på vore respektive rejser?"

Boldock trykkede derpå den andens hånd og gik hen til falderebet, hvor han tog hatten af for yankee'en, der hurtigt roede tilbage til sit skib.

Mexicaneren sås nu kun som en lille, hvid perle på det fjerne, blå hav.

"Mr. Hardy," sagde kommandøren og gik agter efter, "lad os få fart på skibet."

"Ay, ay, sir," svarede mr. Hardy.

"Vil De med ned og have lidt frokost, mr. Matthews?"

"Jeg takker," svarede mr. Matthews.

"De hørte, at jeg roste amerikanerne i morges, mr. Hardy, men nu tager jeg mine ord tilbage; efter min mening er de endnu ikke på civilisationens højdepunkt."

"Jeg har aldrig tænkt på at sætte dem der, sir," sagde mr. Hardy med et smil, "det rette sted for dem er der, hvor der er mest støj. Musikken må ikke gå i spidsen, først kommer pionererne."

"Nå, lige meget," sagde kommandøren og kastede et blik efter den amerikanske brig, der nu langsomt gled bort over *Wellesley*s låring; "vor ven derovre har givet mig en god posefuld nyt, og jeg tror, for at bruge hans ord, at vore ti venner med guldklumperne snart vil sidde i en fæl klemme!"

21. Halloran Island

Det var tiende dagen efter, at skibet var taget. Nede i syd hang svære, hvide skymasser, hvorfra der af og til drev enkelte løsrevne tågeflager hen over det blå hav. Midt i det vidtstrakte ocean gled *Queen* sagte af sted i sydlig retning for en let brise, den var ikke længere det smukke, velholdte fartøj, som den var, da kaptajn Benson kommanderede om bord. De ni gentlemen og de to matroser havde vel fået vraggodset af vejen, men skibet lignede ikke sig selv, nu da fortoppen med dens sejl var borte. Klokken var fire om eftermiddagen, de otte af "de ti" var på dækket; Shannon havde roret, men skønt han særlig burde have sin opmærksomhed henvendt på sin styring, havde han lige så travlt som de øvrige mød at spejde ud over de blå vande forude.

"Foresaling ohøj!" råbte kaptajn Trollope fra dækket, "er der endnu intet tegn til land, Dick?"

Denne skumle herre var placeret deroppe; hans utålmodighed havde drevet ham derop med kaptajn Bensons dobbeltkikkert, og som svar på Trollopes spørgsmål svarede han: "Ja, havde De ventet et minut længere, havde jeg selv meldt det."

"Hvor har De landet?"

"Jeg ville ønske, der havde været en anden der oppe," råbte Shannon henne fra rattet, "hvor længe skal det fæ dog være om at besvare et spørgsmål! Hvorfor kreperede han ikke, da han besvimede, så havde vi været af med ham."

"Foresaling ohøj!" prajede Trollope igen, "hørte De ikke, at jeg spurgte, hvor De havde landet?"

"Hvor kan jeg betegne, på hvilken streg det ligger?" svarede Caldwell; "alt, hvad jeg ved, er, at det er der henne" – her pegede han i en retning, der omtrent var 3 streger på læ bov.

Hankey sprang ned af hytten, ilede forud og sprang op i vantet. Snart var han oppe hos Caldwell.

"Nå, er det så land?" råbte Weston op til dem.

"Ja, der er land nok til at holde sit bryllup på – og både til at bygge en kirke på og til at blive begravet i," svarede Hankey – "Hurra!"

I sin ivrighed slog han hatten af hovedet på Caldwell; denne skældte ud, men hatten faldt ned på dækket. De fleste betragtede dette fald af hatten som et ondt varsel, og Caldwell kom snart temmelig slukøret ned oppe fra, idet han lod Hankey beholde kikkerten. Man spurgte denne, om brigantinen var i sigte.

"Ja, jeg ved ikke," svarede han, "der er en bandsat mængde hvide skyer der nede, som man godt kan antage for et sejl, men sikkert kan jeg ikke sige det."

"Jeg blev alligevel den første, der fik øje på øen," sagde Caldwell og vendte sig med et mørkt udtryk fra de andre og gik hen til rælingen. Hankey var imidlertid kommet ned.

"Hvis der nu ingen brigantine er," sagde Trollope, "så må vi holde os til min plan, og hvorfor? Jo, fordi det er er nødvendigt, som aben sagde, da den åd sin hale til middag! Vi vil trække lod om, hvem der skal i båden, og hvem der skal blive ved kisterne."

"Jeg stemmer imod at begrave guldet og overlade det i nogens varetægt, lige meget hvem det bliver," sagde Weston.

"Guldet vejer sådant noget som 1400 pund," sagde Trollope roligt, "tror du så, Patrick, at den eller de, som bliver tilbage,

medens storbåden søger efter et fartøj i stedet for *Rival*, vil tænke på at bygge en flåde til at føre guldet bort på?"

"Nej, men det har været en meget stor risiko, et meget dristigt eventyr, hvorfor nogle af os endnu må lide. Men ske, hvad der vil, så ligger der en formue for mig i min part, og jeg holder ikke af den tanke, at jeg skal overlade den til en fremmeds bevogtning."

Der var flere, der syntes at være af samme mening. "Men, min kære ven," udbrød Trollope roligt, men bestemt; "du mener dog vel ikke, at du, hvis brigantinen ikke viser sig, vil lade båden der med guldet?"

"Jeg siger blot, at jeg ikke holder af at lade min part af byttet tilbage i en anden mands varetægt," sagde Weston lidt heftigt.

"Båden bliver dybt lastet," sagde Davenire.

"Jeg har set på den, og jeg indestår for, at den let kan bære en last på 6 tons."

"Hvordan skal vi klare os, hvis nogen kommer og vil tale med os," sagde Cavendish; "et fartøj opdager et skibs storbåd fuld af folk; det bærer ned på os af medlidenhed – og hvad så? Der ser de 18 meget mistænkelige kister stuvet ned i bunden af båden – hvad siger I til det? En meget talende ballast, når man betragter den oppe fra et højt skibs ræling!"

"Man kan altid sejle bort; man behøver ikke at tale med nogen, hvis man ikke vil," svarede Weston.

"Vi spilder blot en del ord," sagde Trollope, "og I, som er imod os, har endnu ikke engang nævnt en havn, vi skal styre efter?"

"Det kan De bestemme. Jeg går ind på alt, hvad De foreslår."

"Hvorfor kan vi ikke benytte dette fartøj, hvis brigantinen ikke kommer i sigte," råbte Shannon henne fra rattet.

"Dette fartøj!" udbrød Davenire, "tænker De da ikke på, at der vil rejse sig en højrøstet tale om det, så snart passagererne og mandskabet bliver taget op og får munden på gled?"

"Siden vi nu er ved at gøre forslag, så vil jeg foreslå, at vi allesammen holder vor mund, indtil vi får øen i sigte og ser, om brigantinen er der eller ikke."

Det var et meget fornuftigt forslag, og al videre tale om sagen blev opgivet, hvorimod alle gav sig til at stirre ud over havet. Ankrene var allerede blevet gjort klar for det tilfælde, at man skulle komme i nærheden af rev eller grunde. Kaptajn Trollope gik nu selv til vejrs og tog plads i mærset med sin kikkert. Øen fik han straks øje på som en blå, tåget plet i horisonten, men ellers var der intet at opdage, hverken rev eller skær. Han dømte, at skibet havde en fart af cirka 5 knob, og at øen ikke var over 20 mil borte. Det ville blive umuligt at nå den ved dagen, hvorfor han besluttede at sejle 12-14 mil længere frem og så dreje skibet til, indtil dagen brød frem. Alligevel blev han deroppe en stund for at undersøge horisonten til alle sider, hvor sejlene ikke dækkede udsigten, men han opdagede ingen sejler, kun enkelte fantasibilleder, som skyerne foregøglede ham. Øen viste sig efterhånden tydeligere; den var nu kun 14 mil borte, syntes at være dækket med skov og omtrent 2 mil lang. Den var kun lav, og langs hele dens kyst sås den hvide brænding; nogle af mændene mente, at det var en koralø. Men hvor var dog brigantinen?

Aftenen var mørk og uden måne, og havet bølgede og skummede under den støtte, vestlige kuling, da de drejede barken til i en afstand af omtrent 8 mil fra øen. De gjorde storsejlet og store-bramsejl fast og lod den ligge for begge

mærssejl og fokken ophalet i sine gårdinger. Der blev ingen lanterner hængt ud, og der blev holdt godt udkig. Det var netop en nat, hvor en sejler pludselig kunne vise sig – over havet lå en let dis!

Den gryende dag fandt alle ni gentlemen på dækket, William ved roret og Harry på bakken, hvor han stirrede ud efter øen. Shannon havde fået ræerne braset og fået fart på skibet. Der blæste stadig en frisk vind fra vest, og havet i retning af øen var så klart som randen af et glas. Alle kikkerter kom i brug, men ikke en eneste genstand sås helt ud til den fjerne horisont.

"Hvad nytte mon det er, at han går til vejrs med samt sit nederdrægtige, skulende fjæs?" sagde Shannon til Hankey, da de stod og betragtede Caldwell, der langsomt entrede op i fokkevantet. "Der er intet at se og intet at håbe på, her er ingen *Rival* at opdage, og der vil snart blive mudder her, for der er ingen af os, der kan bestemme, hvad der så skal gøres." Hankey trak i sit skæg uden at svare og så over mod øen. Landet fortonede sig smukt grønt og dækket med skov; man så et par små indløb eller bugter, men intet fartøj var at opdage, og øen syntes at være ganske mennesketom. Der stod en svær brænding om øen, og søen brød sig med stor voldsomhed mod den vestlige side; for det hvide havskum sprøjtede lige så højt op om øens højeste punkt og faldt tilbage med en tordenlignende lyd, der hørtes langt borte. William var blevet sendt ud på sprydet for at holde udkig efter rev eller grundet vand, da han så godt. De øvrige stod klar ved braserne, når skibet rundede om øen, stille og alvorlige med et spændt udtryk i ansigtet. Shannon betragtede øen nøje, da de var tværs af den vestlige pynt.

De fik nu vinden på låringen; farten sagtnedes, alles øjne var vendt imod øen. Midt for øen sås en lille naturlig havn, hvor brigantinen kunne have fundet en ankerplads, hvis den havde været her, men den var her ikke.

"Denne hund, Saunders, har narret os, det er det hele!" sagde Weston.

"Han må være forlist i stormen," sagde Hankey; "og så meget des bedre, ikke sandt, Trollope? Det er blot denne hædersmand," tilføjede han med et udfordrende smil til Caldwell, "der vil have fuldkommen rådighed over det rov, vi alle risikerer liv og frihed for."

Dick Caldwell skulede til ham.

"Hvad mener I så, der skal gøres?" sagde Peter Johnson.

Trollope så med mørkt blik over mod øen. "Jeg havde håbet at finde den her," sagde han; "den burde have været her. Den var et godt søskib, og Saunders er en lige så god navigatør som jeg. Men her ser I den nøgne virkelighed," her viste han med en teatralsk bevægelse med hånden over mod øen, "og nu kender I min mening om sagen."

22. Opankret

Således stod alt hin mindeværdige morgen, da barken *Queen* rundede Halloran Island i sin søgen efter brigantinen *Rival*. Skibet gled sagte af sted med næsten firkant brasede ræer; den østlige himmel strålede i morgenlyset ret over boven, og vandets glans farvede de små skumpletter foran stævnen røde; tværs om bagbord havde de øen Halloran i omtrent 20 mils afstand, synlig i hele sin udstrækning – en smuk, grøn plet, men som sagt uden spor af liv at opdage. Oppe på hytten var "de ni" forsamlede – en ophidset, ivrigt talende klynge, hvis miner tydede på, at alles tanker var opfyldt af noget vigtigt, noget afgørende. Selv Caldwells mine var spændt.

"Jeg siger blot," sagde Davenire, "at denne ø snart glider agterud og vi hurtig vil tabe den af sigte, hvis vi står ret længe her og væver op og ned ad stolperne. Jeg stemmer for, at vi straks drejer skibet til."

"Ikke endnu," sagde Trollope, idet blodet steg ham til hovedet, og han talte med en vis anstrengelse for at bekæmpe sin vrede; "jeg har bragt jer her til øen, og jeg mener, at jeg endnu er jeres kaptajn!"

"Enten må der kun være én mand til at bestemme, hvorledes alt skal være, hvad nogle af os ikke synes om, eller også må vi stemme om det," sagde Weston.

"Jeg holder på at dreje skibet straks," sagde Davenire på sin fremfusende måde, "medens øen endnu er i sigte; siden kan vi så tale om, hvad der mere skal gøres."

"Stem så da derom," sagde Trollope i en kold tone. Tre holdt med Davenire, resten med Trollope. Den første vendte sig om med en misfornøjet mine, lænede sig over rælingen og stirrede over mod øen, der gled bort over låringen.

"Men hør nu engang," sagde Caldwell med sin hæse røst og bøjede hovedet, medens han dog skævede op til Trollope, "hvis nu *Rival* skulle komme til stede, medens storbåden er borte, hvad skulle da forhindre de fyre, der bliver her tilbage for at bevogte guldet, fra at gå om bord og stikke af med hele byttet?"

"Der må dog være lidt tillid imellem os," svarede Trollope roligt, men i en ironisk tone, "ellers vil hele dette eventyr uhjælpeligt ende i fængslet."

"Jeg skal nu fortælle jer noget, gentlemen," sagde Weston, "jeg har ikke for en øre tillid til nogen som helst af jer og mindst af alt til mig selv!"

"Jeg talte om at krydse en uge," sagde Trollope, "men vi må forlænge dette kryds, til vi er aldeles sikre på, at brigantinen ikke kommer."

De fleste rystede på hovedet.

"Det står nu næsten klart for mig," sagde kaptajn Trollope, og kastede et blik fuldt af foragt og ærgrelse på Davenire, "at da min plan nu ikke mere skal respekteres, så er det næste og tillige det eneste, der er tilbage, det, at hver mand tager sin part og handler ganske uafhængigt af de andre."

"De mener altså, at hver mand skal gå sin vej med et par hundrede pund guld på nakken?" sagde Weston.

"Det er jer, som fremtvinger dette alternativ, eller endnu værre, det hele foretagendes fald," råbte Trollope og så rasende på ham.

"Prøv nu ikke på at kommandere over mig, Trollope," udbrød Weston, bleg af vrede; "jeg har ikke lyst til at spilde tiden med at sejle omkring her og så lade mit guld bringe i land under andres opsyn. Jeg stemmer for at stuve kasserne ned i storbåden der, proviantere den godt og hurtigst muligt styre bort i retning af den nærmeste civiliserede kyst."

Trollope vendte sig tavs bort fra dem og gik ned i kahytten. Hans rolige bortgang syntes at gøre nogle af dem forlegne. Cavendish hviskede til Weston: "Hvor har du det nærmeste civiliserede land? Storbåden er ikke brigantinen, man kan ikke nå en havn i en sådan båd uden at vække langt større opmærksomhed, end der er nødvendig."

"Denne båd kan ikke flyde med alle disse kasser, os selv og rigelig proviant og drikkevarer," sagde Davenire og gik hen til det forreste rækværk om hytten, hvor han blev stående og betragtede båden med hænderne i lommen.

Et øjeblik efter steg de alle ned i kahytten og gav sig i lag med frokosten, men stemningen var trykket, og af og til hørtes et truende ord, så fra en, og så fra en anden. Harry stod til rors; William kom agterud med sin bakke for at få sin frokost. Davenire kastede en halv skinke, en anden et par håndfulde beskøjter i hans bakke. Trollope rakte ham et par flasker øl og sagde, at han kunne spise sin frokost sammen med Harry oppe på hytten ved rattet. Under måltidet nede blev der talt frem og tilbage om sagen, men der blev intet resultat nået; brigantinen var her ikke, og uden den var det umuligt at bestemme sig. Efter at de havde spist, blev piberne tændt, og de gik alle op. Davenire satte sig på skylightet, og efter at have kastet et nyt blik ind mod øen, sagde han til Trollope: "Skal vi ikke se at få

båden over siden, så nogle af os kan gå i land og se, hvordan der ser ud der inde?"

"Hvorfor ikke?" svarede Trollope; "det er jeg godt enig med dig i."

"Vent et øjeblik," sagde Shannon, der sad på dækket og bakkede stærkt på en kort, sort pibe, "hvem skal blive tilbage her, når båden går i land?"

"Det kan vi tale om, medens vi gør os klar til at ro der ind," sagde Davenire.

"Ja, men du svarer ikke på mit spørgsmål ved at brase din mærserå," sagde Shannon lidt irriteret; "jeg for min del forlader ikke skibet her, med mindre alle mand følger med."

"Så lad os da alle gå i land," udbrød Davenire og dampede stærkere.

"Hvem skal så passe på skibet?"

"De to matroser."

"Med alle sejl tilsat?" råbte Shannon leende og smed sig om på dækket, stønnende af latter.

"Trollope beholdt de to mand specielt for at passe skibet, når vi andre gik i land," sagde Caldwell og skar sig noget tobak.

"Ja, men med beslåede sejl, røjlræerne til dæks og bramræerne nedfirede," svarede Trollope.

"Nu er det jo vindstille," sagde Hankey.

Deres hjælpeløshed, som særligt viste sig ved den enes mangel på tiltro til den anden, havde i grunden en så komisk side, at flere af dem godt indså det, og en lydelig latter fulgte på Hankeys ord. I virkeligheden blev hele deres forhold ganske godt karakteriseret ved at sammenlignes med skibets stilling, som det lå her og drev på det vide, ensomme ocean, uden anden

bevægelse, end hvad dønningens langsomme hæven og sænken bevirkede.

"Nej," kom det i en drævende tone fra Burn; "jeg har tænkt over sagen, og der er ikke andet, der tiltaler mig end Trollopes plan."

"I vil dog alligevel komme til at slutte jer til den," sagde Trollope, der knap kunne styre sin vrede, "når vi dog ikke mere har nogen tiltro til hverandre, så mener jeg, at jo før vi løber dette fartøj på land der inde, jo bedre, for så kan hver mand blot tage sin part og gå hen i hver sin krog af øen med sin ladte revolver i baglommen og sidde der og sulte ihjel, til der engang viser sig noget, eller vi efter mange års forløb bliver fundet som skeletter."

Disse ord frembragte dog ikke den virkning, som man skulle have ventet af en så kraftig tale, holdt i en indigneret og foragtelig tone og ledsaget af heftige armbevægelser.

På en gang lød Davenires dybe røst: "Hør nu, kammerater! Det er jo aldeles afgjort, at vi ikke har den tillid til hverandre, som Trollope gør sig umage for at vække. Vi burde gå i land på øen, vejret er storartet, men hvis vi efter Trollopes plan holder søen en 14 dages tid, så ville jeg dog nok ønske, at min part af guldet var sikkert i land, beskyttet for al fare og nemt at få fat i igen. Jeg har nu lyst til at se øen, og jeg tvivler ikke på, at alle I andre også har det."

"Alle?" sagde Caldwell.

"Ja."

"Lad os da være enige om det," sagde Caldwell og tilkastede Trollope et skummelt blik.

"Skal vi da overlade skibet til de to matroser?" spurgte Shannon.

Davenire gik tæt hen til de andre og hviskede: "Kan disse to mænd hæve skibets anker?"

"De kan lade ankerkæden gå," sagde Hankey, ligeledes i en sagte tone.

"Vi holder naturligvis øje med skibet," sagde Davenire, "vi har jo storbåden, og vi er ni mand ved årerne. De kan ikke sætte sejl og komme bort så hurtigt, at vi ikke kan komme herud endnu hurtigere. Men det falder dem ikke ind at tænke på sligt, for de ved, hvad der vanker, når vi igen får fat i skibet." Derpå rettede han sig i vejret og udbrød: "Hvis det skal være, som jeg foreslår, så hold jeres hænder i vejret."

De løftede alle deres hænder i vejret med undtagelse af Trollope.

"De vil vel nok gå med os, skønt De ikke er enig med os?" spurgte Caldwell.

"Jeg går med, fordi I ikke vil lade mig blive tilbage," var svaret, "og det er den tak, jeg har!" Og han gik hen til rælingen, som var han var heftigt oprørt, og så ud over havet.

"Lad os brase ræerne, kammerater, og i vor sang takke guderne for, at vi dog endelig blev enige om noget!" råbte Cavendish. Så fik de atter fart på skibet og kursen lagt ind mod øen. Klokken var nu 11 om formiddagen; det var meget varmt, og havet havde den dybe, rene, blå farve, som Stillehavet altid antager, når der over det hvælver sig en så klar, solbeskinnet himmel. Trollope tog ingen del i arbejdet. Han havde grebet en kikkert og lod den vandre hele horisonten rundt flere gange, medens han ind imellem gik alene frem og tilbage på hytten

som skibets velbestaltede kaptajn. Barken gled rask gennem vandet. Nu, da der var blevet en slags foreløbig enighed mellem besætningen, var der med det samme kommet en ny ånd over dem; de talte muntert med hinanden, de modsagde ikke hinanden, men stod og røg og betragtede øen, alt som de nærmede sig den.

"Sagde du ikke før, Trollope, at vi burde lodde, når vi sejlede ind mod øen?" udbrød Davenire pludselig.

"Du har nu taget kommandoen, ikke sandt?" svarede Trollope og hævede kikkerten til øjet, uden at se til den anden.

"Jeg skal hive loddet," sagde Shannon, hvorpå han gik ud i røstet med en ende om sig. Han svingede loddet med kraftig hånd og gav det en lille opsang, men bund fandt han ikke straks; senere nåede han bund på 17 favne. Således nærmede de sig efterhånden øen. Da de kom ind på 14 favne, var de kun en mil fra land, men nu turde de ikke gå nærmere, hvorfor de gav sig til at give sejlene op. "Lad gå anker!" råbte nu Davenire til William, og få minutter efter faldt ankeret fra kranbjælken, og den svære kæde løb ud af ankerklydset. Der var alligevel meget arbejde at gøre, før de tog fat på at sætte båden ud. Sejlene skulle nemlig beslås, et arbejde, hvori alle deltog med undtagelse af Trollope, som stadig så i kikkerten eller betragtede mændene under deres arbejde til vejrs. Han vidste, at alle disse forskellige råd og indvendinger efterhånden måtte føre til fordærvelse. Dette store røveri, alle ubehagelighederne, ængstelserne, farerne, myrderiet – alt ville løbe ud i sandet! Guldet ville gå til bunds eller blive taget tilbage eller blive efterladt inde på øen, uden at komme nogen til gode!

Klokken var 3 om eftermiddagen, før skibet var i orden og storbåden sat i vandet. De væbnede sig alle. Til båden hørte et stort luggersejl og 6 lange årer. Medens de sad og spiste, før de gik i land, sagde Burn: "Hvis der nu skulle komme noget op og skibet blive prajet, medens vi er i land, hvad skal der da svares?"

"Hvis sådanne idiotiske tanker kan opstå i din hjerne, så er det sørgeligt, at du ikke kan beholde dem der," svarede Davenire; "du må da huske, dit ålehoved, at søen er glat som et spejl, at der intet er i sigte, og at vi kun går i land et par timer. Hvem andre end måske en komet kunne komme her og praje dette skib?"

"Selv om William og den anden skulle pønse på forræderi," sagde Johnson, "så kunne de intet udrette med fartøjet i dette vejr."

"Jeg vil tale et par borgerlige ord med dem, før vi tager bort," sagde Davenire.

"Har I tænkt på at lade skibet ligge for anker her hele natten?" spurgte Trollope.

"Er der noget at frygte?" spurgte Caldwell.

"De fleste af jer kender mere til søen og skibe end jeg," sagde Trollope, "nævn, hvilke farer der er?"

"Der kan være hundrede ting," udbrød Shannon i en let tone; "det kan give sig til at blæse fra syd, en svær, dønning med vindstille kan hurtigt sætte os på land. Vi kan alle drikke; os fra sans og samling – –."

"Hvad er De bange for, Trollope?" afbrød Davenire ham.

"For de samme ting, som Shannon nævnte."

"Men det bliver jo en smuk nat," sagde den svære mand foragteligt, "i morgen vil vi bringe guldet i land, og dermed er

alle vanskeligheder endt, hvad skibet angår, medens vi venter på Saunders og aftaler, hvad der bør gøres."

Han så sig om med en sejrherres mine, og der hørtes en svag bifaldsmumlen fra de andre. Trollopes førerskab syntes at være til ende – – men hvorledes vil eventyret ende under Davenires kommando?

23. Boldocks forslag

Omtrent 3 uger efter, at den amerikanske kaptajn havde aflagt besøg om bord i *Wellesley*, rullede denne gamle brig på en svær, mørkegrøn dønning, hvis høje toppe, der regelmæssigt fulgte den ene efter den anden, blev kruset af en let brise. Himlen var fuld af mørke stormskyer, der drev over den, den ene efter den anden. Mellemrummene havde en bleg, grønlig farve, som ude i horisonten gik over i gråt bag den faldende regn.

Klokken var ni om morgenen. Briggen lå under enkeltrebet mærssejl og fok, og den torden, disse sejl frembragte, når de slog mod masten, syntes at vække et svagt, genlydende ekko fra den mørke himmelhvælving langt borte. Intet fartøj, selv ikke et fyrskib, kunne rulle mere nederdrægtigt end denne gamle *Wellesley* i den svære dønning; den hev stadig over i højde med rælingen; det var ligesom det hele ocean skulle vælte ind over siden. Dette havde stået på i flere timer. Det var rent umuligt at gå på dækket. Matroserne gled og faldt, når de mistede deres tag. Mr. Hardy stod og holdt sig ved store-røjl-stag, da kommandøren viste sig i kappen. Roret slog i hænderne på rorsmanden, undertiden oplyste et glimt ovenfra messingværket ved nathuset.

"Det er forfærdeligt," sagde Boldock, da han nåede hen til mr. Hardy.

"Ja, det er det, sir; blot der ville komme lidt vind, der kunne støtte den gamle rumlekasse – –."

"Jeg vil da håbe, at de fyre har passet at holde deres fartøj oven vande under det sidste uvejr," sagde Boldock; "det ville

være kedeligt, hvis vi til sidst skulle opdage, at det var gået til bunds med guldet og det hele. Var det ikke for guldet, kunne det i grunden være det samme."

"Mr. Matthews fortæller, at de fleste er raske sømænd."

I dette øjeblik fik de begge øje på det hvide glimt af et sejl nede i horisonten. Kommandøren fik med besvær fat i kikkerten og fik den rettet mod det fjerne sejl. Han sluttede straks, at det måtte være et fartøj i nød, da den havde mistet sin fore-bramstang og ikke viste en eneste stump sejldug med undtagelse af et stagsejl, som tilmed var dårligt sat. Det var en bark, og Boldock syntes, han kunne skimte et flag under dens gaffel. Den var fire-fem mil borte og arbejdede ligesom briggen meget hårdt i søen.

Mr. Hardy fik nu fat i kikkerten, og efter længe at have stirret og stirret i den, udbrød han endelig, ligesom i dyb forundring: "Sir, jeg fik nylig et glimt af dens skrog, og hvis det ikke er *Queen*, så vil jeg hedde prins Albert!"

"Lad mig se igen." Han stirrede længe og ivrigt, øjet ligesom borede sig ind kikkertens glas; solen kastede flere og flere af sine lyse stråler hen over havet, og det blå mellem skyerne blev større og større. Efter nogen tids forløb vendte Boldock sig om, og de stirrede begge på hinanden med åbne munde.

"På mit ord," udbrød endelig kommandøren, "jeg tror virkelig, De har ret; det er en bark, grønmalet, og af samme størrelse som *Queen*. Og hvorfor skulle det ikke være den – den må jo være her omkring i farvandet. Vi er kun 2 dages sejlads fra Halloran Island. Bed mr. Matthews komme herop!"

Medens Hardy var nede, vedblev Boldock at have kikkerten rettet mod den fjerne bark. Dens flag viste sig i solskinnet at

være rødt, men om det var et nødsignal, kunne han ikke afgøre. Mr. Matthews kom nu op lige fra søvnen – han havde haft den sidste vagt – blev stående i kappen og stirrede gennem kikkerten efter det fjerne skib; men det varede ikke længe, før han i en bestemt tone udbrød: "Den bark der nede, sir, er *Queen*!"

"Lad os nu blot få en god vind," sagde kommandøren; "man har altid forkert vejr på havet; hvorfor får vi dog ikke lidt vind?"

*Queen*s matroser blev nu også kaldt agterud, og de konstaterede alle straks, at det virkelig var deres gamle skib.

Himlen klarede nu af. Horisonten åbnede sig, og barkens omrids sås klarere og skarpere.

"Hvis det ikke er *Queen*," sagde mr. Matthews, "så er denne brig heller ikke *Wellesley*."

"Men hvis der er folk om bord," udbrød kommandøren, "hvorfor lader de den så ligge her uden en eneste pjalt oppe, undtagen dette stagsejl?"

"Måske de venter på vind," sagde mr. Hardy.

"Mon de skulle have lyst til en lille kamp, når vi kommer ned til dem?" sagde kommandøren; "det kunne være ganske morsomt. De er alle bevæbnet med revolver, mr. Matthews, ikke sandt? Jeg vil gå i spidsen, når vi border dem."

"Taler De om *Queen*?" råbte miss Mansel nede fra kahytstrappen.

"Ja, vi kan hilse Dem fra Deres gamle skib; blot vi kunne få lidt vind," svarede Boldock. Han gik et par trin ned og førte hende op, idet han greb hende om livet. Hun så sig om, opdagede endelig det hvide sejl og udbrød: "Er det *Queen*?"

"Netop den, miss Mansel!"

Der påfulgte nu en lang, spændende ventetid. Om eftermiddagen lagde den svære dønning sig efterhånden, og omtrent kl. 4 kom der en lille, frisk brise fra øst. Boldock satte straks sejl, og med firkantbrasede ræer og den ene kanon ladet med skrå styrede de lige løs på barken. Man så nu, at skibets store-røjl-rå var nede, men at den lange bramstang endnu stod. Den lå stadig i samme stilling, og snart kunne man se, at flaget var hejst med unionen nedad. Det var altså et nødsignal, og der var ikke tale om nogen kamp. Briggen gled langsomt hen under *Queen*s agterende og rundede op i læ af den, og imidlertid prajede mr. Hardy barken: "Bark ohøj!"

"Hallo, sir," svarede Harry og vinkede med hånden, men fik i det samme øje på miss Mansel og blev stående som forstenet.

"Er nogen af de folk, der stjal jeres fartøj, endnu om bord i det?" råbte kommandøren.

"Nej, gudskelov, sir," svarede William, hvorpå der hørtes en hjertelig latter forude i briggen.

"Er I to alene der?"

"Ja, sir, vi drev bort fra Halloran Island for 4 dage siden," råbte William, "og siden har vi rullet omkring og holdt udkig efter fartøjer."

"Mr. Matthews," sagde Boldock, "det er vel bedst, at de og deres folk går der om bord og atter tager fartøjet i besiddelse. Sæt så sejl og sig mig, hvorledes det står til derovre, og bliv så i nærheden af mig."

*Queen*s båd blev sat i vandet, de 5 matroser gik i den, og mr. Matthews rystede kommandør Boldocks hånd. Han steg rask i båden, den roede over, og få øjeblikke efter stod han atter på

*Queen*s dæk. Han befalede straks at hejse båden, som nu var deres eneste og derfor meget værdifuld for dem.

"Har de taget guldet?" var hans første spørgsmål til William, der tillige med Harry stod og tog imod ham.

"Hver en ounce, sir."

"Hvad har de gjort med det?"

"Bragt det i land, sir."

"Nå, ja, hjælp så de andre at gøre sejl og få alt i orden; siden vil jeg høre jeres fortælling."

Da han atter kom op, prajede han briggen oppe fra hytten; "guldet er borte!"

"Hvor er det da?" spurgte kommandøren.

"I land, sir."

"Så må vi ingen tid spilde, mr. Matthews: jeg vil sende 4 af mine folk om bord til Dem. Sæt så sejl, sir, men ikke flere, end jeg kan følge Dem. Hvordan står det sig i kahytterne? Er miss Mansels uberørt?"

"Ja, ganske som da hun forlod den."

Dette svar gjorde dem begge glade, særlig miss Mansels øjne tindrede af fryd, idet hun lod blikket hvile på kommandøren.

"Det kunne synes meget ufornuftigt, at jeg således glæder mig over at have fået mine få ejendele igen," sagde hun med et vindende smil, "og det i forhold en sådan plyndring! Og dog tilstår jeg, at tabet af mine småting ville have været, et hårdere slag for mig, end tabet af guldet ville være for dets ejere. Hvornår tror De, at jeg kan komme om bord?"

"Måske i morgen."

"Ikke før?" udbrød hun og kastede et blik ud over havet i vest, hvor den blodrøde sol meddelte sin farve til vandet under den

og til himlen over den.

"De har da vel ikke alt for stærkt hastværk med at forlade briggen, miss Mansel?"

"Det ville være forfærdelig utaknemmeligt, hvis jeg havde det," svarede hun.

Kommandøren førte nu den unge dame ned i kahytten for at drikke te og spise til aften. Medens de spiste, sagde han: "Vort møde med barken var et meget sjældent træf, men selv om den endnu havde alt guldet inden borde, så beklager jeg næsten, at vi er truffet sammen med den."

"Hvorfor dog?" udbrød miss Mansel med store øjne.

"Den er årsag til, at De igen forlader briggen," sagde kommandøren med en varm betoning. "Miss Mansel – eller lad mig hellere kalde Dem Margaret," sagde Boldock; "jeg er kun en simpel sømand, der ikke er vant til at krydse, når ellers vinden er god. Jeg mener at kunne se en gunstig vind i Deres blik, Margaret, ellers giver jeg Dem mit æresord på, at jeg ikke skulle henvende mig til Dem. Jeg elsker Dem, Margaret. De er den første kvinde, jeg har haft tilbøjelighed for. Jeg er ikke rig, men jeg kan underholde en kone ved at fare til søs, og nu beder jeg Dem blive min hustru, når, med Guds hjælp, disse to skibe ankrer op i Sydney bugten."

Den unge dame svarede ikke. Hun skælvede let, da Boldock lagde sin arm om hende. Alligevel kom dette frieri hende ikke ganske uventet. Hun havde allerede vidst, at han beundrede hende, og hun var genstand for megen opmærksomhed fra hans side. Han var en ligefrem, kæk sømand, officer i marinen og en gentleman med et velvilligt og hjerteligt, vindende udtryk i sit store, røde ansigt.

"Når De nu går om bord i skibet der, Margaret, så skilles vi. Jeg må blive her, dårligt vejr kan skille os ad; intet er umuligt på havet. Derfor ville jeg gerne have, at De skulle sige ja til at blive min hustru, når vi begge kommer til Sydney. Kære Margaret, sig ja!"

"Jeg har tit tænkt mig, at når jeg skulle vælge mig en mand, måtte det blive en sømand," sagde hun sagte med sænket blik.

"Men jeg er jo netop sømand," sagde han, og idet han tog hende under hagen, forsøgte han at løfte hendes smilende ansigt i vejret. "Sig mig så at De vil være min hustru?" bad han atter indtrængende, "og skænk mig det første kys!"

"Må jeg tale et øjeblik med Dem, sir?" hørtes mr. Hardys røst i kappen.

"Hvad Fanden er der nu i vejen?" brølede kommandøren og slap miss Mansels hånd, og et øjeblik efter sås mr. Hardy på trappen.

"Styrmanden på barken har nylig prajet os for at få at vide, om De havde noget imod, at en af de to matroser kom om bord hos Dem for at fortælle, hvorledes alt er gået til i barken?"

Boldock var rasende over afbrydelsen og svarede.: "Nej, sir, sig denne dumme styrmand, at jeg foretrækker at vente. Bed ham blot holde godt udkig med storbåden, da de ikke er umuligt, at disse fyre sætter af fra øen."

Mr. Hardys skikkelse forsvandt i trappen, og kommandøren satte sig atter ved den unge dames side og lagde sin arm om hendes liv, medens hun rødmende og forlegen lagde sit hoved til hvile ved hans brede bryst.

24. Matrosernes beretning

Om morgenen, da kommandøren kom på dækket, lå barken kun i et pistolskuds afstand fra briggens låring. Han prajede den, og hans praj blev straks besvaret.

"Gør mig den tjeneste at bakke Deres mærssejl, og send Deres båd her over efter damen og mig. Jeg har lyst til at spise frokost hos Dem."

Det blev hurtigt bragt i orden, og kommandøren og hans forlovede kom om bord i barken. Det gjorde et stærkt indtryk på hende at se det gamle skib igen. Miss Mansel forsvandt snart efter i kahytten, fulgt af begge herrerne. Disse undersøgte først alle kahytterne, hvorpå de gik ned i lasten, hvor de betragtede det stærke gemmested, hvor guldet havde været stuvet hen. Derpå spiste de en solid frokost, hvori miss Mansel tog del. Hun havde benyttet lejligheden til at skifte kjole og så så strålende smuk ud, at kommandøren knap kunne kende hende. Han ilede hen til hende, greb hendes hånd, som han kyssede, og præsenterede hende nu for mr. Matthews som sin forlovede.

"Jeg har længe tænkt mig det, sir," sagde denne med et nervøst smil, "og jeg ønsker Dem begge til lykke."

Ved bordet faldt talen naturligvis på plyndringen af guldbarrerne og muligheden af at få fat på tyvene.

"Jeg må have fat i disse klumper, Margaret," sagde Boldock med et strålende ansigt; "bjergelønnen må gå op i tusinder. Den skal hjælpe med til at bygge os et hus og indrette det til et lykkeligt, lille hjem."

Da ile efter endt måltid kom tilbage til hytten, spurgte mr. Matthews, om han måtte lade de to matroser komme agterud og aflevere deres historie.

"Dagen før vi kom til øen," begyndte William, "viste vi dem, hvorledes ankrene skulle boves. Så fik vi landet i sigte. De bestemte at gå ind med storbåden for at se dem om derinde. Den ene havde ingen god tro til den anden, hvorfor de gik i land alle på en gang. De var kun ni nu, da Caldwell havde skudt Masters, og dennes lig var hevet over bord. De var alle bevæbnede, jeg så flere af dem undersøge deres revolver, før de gik i båden. Denne store skurk, denne Davenire, gik hen til Harry og mig og sagde: "Vi lader jer tilbage for at passe på fartøjet, for vi har tiltro til_ jer, men skulle I prøve at spille falsk spil med os" – og her svor han en ed, så lang som et ondt år – "så binder vi jer begge til masten der og blæser jeres fordømte hjerner ud." Da de nu var borte, så foreslog Harry straks, at vi skulle stikke ankeret fra os og drive bort, men det forslag forkastede jeg. Efter at de så havde været i land et par timer, kom de igen om bord. De så stadig efter brigantinen, og det var klart, at de intet kunne udrette uden et mindre fartøj. Men tre dage gik, og der kom ingen brigantine. Endelig fattede de en beslutning, fyldte storbåden med proviant og gik i land i den. Næste dag førte de så guldet i land. Jeg så, at de styrede hen til deres sædvanlige landgangssted og fik guldet ud af båden. Det var en lille bugt med hvid strandbred og omgivet af træer til alle sider. Kisterne var svære, og de bar dem ikke ret langt bort."

"Det hele lyder jo meget romantisk," sagde miss Mansel.

"Om aftenen kom de igen om bord og holdt et muntert gilde i kahytten, men blev dog ikke drukne, undtagen måske Burn.

Næste dag gik de atter i land og blev derinde hele dagen. Vejret vedblev at holde sig smukt."

"Nå, hvorledes kom I så fra øen?" spurgte kommandøren.

"Jo, det er 4 dage siden, at solen brændte forfærdelig hårdt. De var alle i land, de syntes nu næsten at være blevet kede af at vente på brigantinen og havde da også forladt skibet uden at have taget kikkerten med sig. Vi lå en mil fra land og kunne tydeligt se dem gå rundt derinde. Medens jeg nu kastede et blik mod vest, så jeg pludselig, at havet kom i bevægelse. Så rejste skibet sig så højt på den næste ruller, at ankerkæden sprængtes, den ene bølge fulgte efter den anden, og alt var omgivet af en hvid damp, så jeg ikke kunne se, hvad mændene i land foretog sig. Jeg har aldrig set mage til dønning, den kom op ligesom af sig selv. Da dagen brød frem, var luften tyk med en brise ud af landet; det begyndte tillige at regne og blæse op, men klarede dog af om aftenen, og næste morgen lå horisonten klar rundt om os, men da var der ingen ø at se."

"Nu skal I have tak for jeres beretning, og I kan atter gå forud, men det er bedst, I får et glas grog, det kan smage jer nu," sagde kommandøren.

Imidlertid gled begge skibene af sted, briggen lidt forud og barken med meget reducerede sejl bagefter for ikke at løbe fra den. Pludselig fik kommandøren øje på en mand på briggens agterdæk, der vinkede heftigt med begge arme. Boldock sprang efter kikkerten og rettede den mod manden. "Det er Hardy," sagde han, "han peger ned i læ."

"En sejler!" råbte nu en stemme fra *Queen*s bak.

"Torden og lynild, sir, der har vi storbåden!"

25. Kampen

Langt nede i horisonten sås en hvid, skinnende plet. Det lignede et fartøjs øverste råsejl, hvis skrog endnu var under horisonten; men i kikkerten så man, at det var et stort luggersejl og rælingen af en båd under det med en række mørke hoveder over kanten.

"Det er storbåden," gentog mr. Matthews i en ophidset tone, "det sværger jeg på."

"Godt," sagde kommandøren og tog kikkerten, "det er meget sandsynligt, at det er storbåden; vi er jo ikke langt fra øen, og hvis denne båd forlod den i går og satte kursen mod nord, måtte den også falde i med os. Men alligevel er det et lykketræf, som vi vil vide at benytte os af. Mr. Matthews, vil De lade mig få kommandoen her om bord?"

"Ja, selvfølgelig; alt hvad jeg kan hjælpe Dem med, sir – –," her bukkede han dybt.

"Desværre har vi ikke så meget som en ærtebøsse her om bord; signaliser til Hardy i en fart; hvis de i båden opdager, og det gør de vel snart, at vi er barken *Queen* i følge med en brig, så stikker de straks af, og vi vil da have vanskeligt ved at få fat i dem."

Der blev nu signaliseret til Hardy, der straks lod briggen løbe i vinden, hvorpå barken langsomt gled hen langs dens låring.

"Mr. Hardy," brølede kommandøren, "jeg vil gøre jagt på båden der, send os nogle våben og ammunition om bord! Og vær klar med huggerterne, Hardy."

"Ay, ay, sir," råbte styrmanden tilbage.

"Jeg må desuden have 3 af Deres folk, De har nok til at manøvrere briggen. Hvis jeg skal løbe Dem af sigte, så sæt kursen efter Halloran Island og vent efter mig der."

"Well, sir!" råbte Hardy, og snart blev der travlt i det lille fartøj.

"Vi må se at fange disse fyre med list," sagde Boldock; "når vi har væbnet os, så sætter vi kursen efter båden. Bådsmand Trivett skal se at narre dem her om bord på den måde, som jeg nu vil meddele ham. De, sir, vil nok holde Dem skjult tillige med Deres folk. William og Danskeren skal vise sig på bakken. Slynglerne må komme om bord, før vi går løs på dem efter et signal fra mig."

Han gik nu over til bådsmanden, med hvem han talte ivrigt nogle øjeblikke. Han kaldte ligeledes William og Harry agterud og gav dem nogle ordrer.

Imidlertid var båden kommet fra briggen med våbnene og 3 mand; den roede straks tilbage, og briggen satte kursen efter Halloran Island, som den havde fået ordre til. Derpå blev låringsbåden, hvori styrmanden og de 5 matroser var blevet reddet, firet i vandet, så det ikke sås fra storbåden.

Denne var nu ret nede i læ og gled langsomt nord efter med affirede skøder. Kommandøren vidste, at de ingen kikkerter havde, hvorfor de ikke så let kunne kende barken, før de kom nærmere. Våbnene blev nu uddelt.

Kommandøren gik op på hytten med en huggert spændt om livet og en ladt pistol i lommen og lod styrmanden have kommandoen over folkene forude.

Storbåden vedblev imidlertid at styre i retning af barken. Det var sikkert nok, at de nu måtte have genkendt den. Boldock, der

stod i kahytstrappen, kunne nu skelne ansigterne. Der var 6; den, der styrede, var en smuk, anselig mand med et svært overskæg. Ved hans side sad en kæmpekarl, som efter miss Mansels beskrivelse måtte være Davenire, den anden ved roret Trollope.

"Nu ned med roret, Trivett," sagde kommandøren.

Han gik nu ned ad trappen, men blev stående ved den åbne dør ud til dækket, hvor han kunne høre alt. Nu bjergede båden sit luggersejl, og man så alle 6 mand stå op i den, stirrende over mod barken med hånden for øjnene og rådslå ivrigt med hinanden.

"Gå nu op på bakken, William og Harry, og fortæl jeres historie aldeles akkurat, når de nu prajer jer."

De to matroser gik op på bakken og viste sig for de sig nærmende røvere.

"Hallo, Harry," lød nu Davenires stemme, "vi kendte allerede skibet for en time siden. Var det den svære dønning, der førte jer bort?"

"Ay, ay, sir," svarede Danskeren og vinkede med hånden.

"Hvem er de folk der agter?"

"2 matroser, der blev sat her om bord fra hvalfangeren der, sir."

"Ville den brig ikke låne jer mere end 2 mand?" råbte Trollope op til bakken, "hvis det er en hvalfanger, har den jo stor besætning."

"Det kan han forklare Dem, sir," svarede Harry og pegede på Trivett.

"Ja, det er rigtigt nok. Det er *Irish Girl* af Hull, 16 måneder ude. Den traf dette fartøj nu til morgen," råbte Trivett, der godt

kunne ligne en rå hvalfangerbådsmand; "kaptajn Button kunne kun undvære os to mand, men da han så jeres båd komme, antog han, at vi her kunne få mandskab nok til at navigere dette smukke og værdifulde fartøj, der er ladet op til lugen med uld."

Der var noget i hans ord, som syntes at berolige røverne; de roede nærmere, men havde revolverne klar. Kommandøren, der var forude, bestemte sig til at blive der. Han trak sig tilbage i mørket under bakken og stod der og afventede med utålmodighed, hvad der ville komme. Båden gled ind til storrøstet, og ligegyldige for, hvad der blev af den, sprang de alle med raske sæt op i røstet og derfra ind på dækket. Men de fik ikke et øjeblik lov til hverken at trække vejret eller se dem om. Boldock brølede med stentorrøst: "Nu, mr. Matthews! Nu, gutter! Vi må have dem alle, men dræb dem ikke, hvis de ingen modstand gør!" Han sprang ud på dækket og svingede sin huggert, fulgt af styrmanden og alle de bevæbnede matroser.

"Haha – et baghold!" skreg Hankey, og Shannon sprang hen til rælingen, som om han ville springe over bord, men han betænkte sig dog og hævede sin pistol.

"Ned med jeres våben! Vi vil ikke dræbe jer," brølede kommandøren og gik løs på Caldwell. Alle 6 mand affyrede deres revolver mod de sig nærmende matroser. Der udviklede sig hurtigt en rasende kamp. Caldwell affyrede sit andet skud mod kommandøren, men fejlede, og hans modstander gav ham ikke tid til endnu et skud, men nu hev han det svære våben efter Boldocks hoved. Det traf dennes løftede huggert og slog den midt over som glas.

Boldock kastede det unyttige våben og for i sit raseri løs på Caldwell for at slå ham til jorden. Tvekampen varede flere

minutter. Der var ingen, der kom kommandøren til hjælp. De brødes heftigt, bandede og råbte, indtil Caldwells tag slappedes, der bredte sig et udtryk af skræk over hans mørke træk, og pludselig skreg han: "Oh, Gud! Hun her!" Dermed segnede han om, kommandøren var straks oven på ham, og nu kom Trivett ham til hjælp med en tynd line, hvormed han bandt den fangnes arme og ben. Miss Mansel var kommet ud i kahytten og stod ikke langt fra døren og betragtede kampen.

"Tilbage, Margaret, tilbage," stønnede kommandøren, men hun udbrød: "Det er jo Caldwell! Det var hans navn, der stod på lommetørklædet!" og derpå ilede hun tilbage til den anden ende af kahytten.

"Nå, så har vi fået fat i fyren, der ville myrde miss Mansel," sagde kommandøren hæst, "bind ham endelig godt, Trivett. Han skal nok få strikken om halsen, når vi får ham i land. Fast, dygtig fast, den blodige skurk."

Efter at han var bundet, blev han kastet ned gennem den lille luge under udfaldet af hyttedækket. Kampen var imidlertid endnu ikke forbi. De 5 banditter havde kæmpet som rasende, havde tømt indholdet af deres revolvere og derpå kastet dem i hovedet på matroserne, da der ikke var flere skud i dem. Tre matroser var blevet såret, men ingen af de 5 herrer havde endnu taget skade. Kæmpen Davenire fo'r løs på mr. Matthews med en håndspage i hånden, men til al lykke gled hans fod, og han faldt, så lang han var, styrmanden oven på ham, men der måtte 4 stærke mænd til, før de fik ham bundet. Trollope, Weston, Shannon og Hankey stod endnu med ryggen til skanseklædningen og forsvarede sig mod matroserne, der

nødigt ville såre dem. Trollope havde fået et sår i hovedet, der blødte slemt.

"Overgiv jer!" råbte endelig kommandøren, "vi vil ikke have jeres liv, men I er vore fanger. Overgiv jer, I slyngler!" Idet han udtordnede disse ord, blev der affyret en pistol bag ved ham, og med et halvkvalt skrig faldt den ulykkelige Trollope forover på dækket. Da Weston så dette, kastede han en huggert, som han havde frataget en af matroserne, langt bort og lagde sine arme over kors. Han blev straks grebet af et par matroser, og Hankey blev i samme øjeblik slået ned.

"Ja, skal det være, så lad det være!" råbte da Shannon og lod sit våben synke ned på dækket, stak hænderne i lommen og så ligegyldigt frem for sig. Han blev også grebet og tillige med de andre befordret ned ad lugen til mellemdækket.

"Lad os få fat i håndjernene, Trivett," udbrød kommandøren, "der er vel sådan nogle tingester her om bord. Hvem var det, der dræbte denne mand?"

"Det var Danskeren, sir," sagde en af matroserne.

"Din lille, fordømte snudebille!" udbrød kommandøren heftigt, "jeg skal lade dig tiltale for mord! Du skal komme til at hænge for dette. Hvor blev han nu af?" råbte han og så sig om.

De sårede matroser blev nu båret forsigtigt ned og lagt i deres køjer. Den ene, som var Tom, var farligt såret og døde kort efter mellem hænderne på dem, der bar ham; de to andre var kun let såret.

"Hvad synes De nu, vi skal gøre, sir?" spurgte mr. Matthews.

"Op med roret og styr efter briggen i retning af øen, hvor jeg håber, vi skal finde guldet. Men få Dem nu noget at styrke Dem

på, og lad folkene få et stift glas grog, det har de ærligt fortjent. Lad os to også gå ned og få en hjertestyrkning, Margaret."

Efterskrift

Fortællingen om det videre forløb af dette forvovne eventyr vil vi lægge i hænderne på miss Mansel, der senere sendte en nøjagtig beretning om, hvad der foregik om bord på skibene *Queen* og *Wellesley* til sin tante, mrs. Julia Horne i Richmond. Den var dateret fra Sydney og lød i uddrag således:

> "Vi var ved øen tidligt næste morgen. Begge skibene gik snart til ankers. Robert undersøgte landet gennem sin kikkert, men sagde, at han ikke kunne se spor af mennesker. Straks efter at skibene var ankret, blev storbåden sat i vandet, og Robert gik ned i den med 8 mand, jeg var ikke langt fra at græde, da Robert tog bort. Jeg vidste jo, at der endnu var tre mand tilbage – måske!
> Jeg iagttog båden gennem kikkerten; den lagde til land, og to mand blev tilbage for at passe på den. I to timer hørte eller så jeg intet til dem; jeg begyndte allerede at blive ængstelig, men endelig så jeg en procession på 10 mand komme frem langs stranden.
> Da båden kom nærmere, så jeg straks, at Cavendish, Johnson og Burn var i den. De sprang hurtigt op i røsterne og klatrede over rælingen, matroserne kom langsomt efter.
> Jeg hørte nu Robert sige til dem: "Jeg vil ikke lægge jer i jern, men her er vejen; dernede vil I finde nogle af jeres gamle venner," og i samme øjeblik greb nogle af

matroserne fat i mr. Cavendish og mr. Johnson og trak af med dem, så de kom mig ud af syne.
Kort efter kaldte Robert på bådens mandskab og roede i land, og en halv time efter at de var forsvundet, kom de atter ud af skoven, bærende nogle kister. De gik flere gange frem og tilbage, men endelig lastede de båden og roede om bord. Kisterne blev i al stilhed hejst op, og kommandør Boldock stod og så til med et smil.
Tre timer efter, at de fandt guldet, var kisterne atter sikkert stuvet hen i deres gamle gemme inde mellem bomulden, alt slået til igen og lugerne skalket. Da der så blev givet ordre til at sætte sejl, kom mr. Matthews hen til kommandøren, og var så bevæget, stakkels mand, at han næsten ikke kunne tale. Han udstrakte sin hånd, og Robert trykkede den i tavshed.
Dette udmærkede resultat skylder vi i første instans Dem, miss Mansel," sagde han, "og derefter Dem, sir."
"Det er en udmærket affære for os alle," sagde kommandøren, "og den skal i alt fald gøre os til rigere, om end ikke til bedre mænd, sir."
Så er der egentlig ikke mere at fortælle om de ti mænds mislykkede ekspedition. Der blev gjort stor stads af Robert og mig her i Sydney. Han blev dagens helt. Hundreder af mennesker strømmede hver dag ned til havnen for at betragte *Queen*, som på vejen hjemad fik mr. Matthews til fører. Jeg kan ikke fortælle dig, hvor stor belønningen var, men da skattens værdi var meget stor, mente man, at der ville blive uddelt omtrent 20.000 pund til alle, der havde haft med sagen at gøre.

Det er endnu ikke blevet bestemt, hvad straf Davenire og de øvrige skal have. De ender sandsynligvis i galgen, mener Robert.
Ja, så er denne beretning endt, og dermed også mit brev."

Om "Guldskibet"

Forfatter: W. Clark Russell (1844-1911).
Org.udgave: *The Tale of the Ten – a salt-water romance*. Chatto & Windus, London 1896.
Denne udgave baseret på: W. Clark Russel: *Guldskibet*. Aut. Dansk-Norsk Udgave ved Kapt. F. Bork. 2. udgave. E. Jespersens Forlag – København/Kristiania u. å. [1909].
Oversætter: Frederik Bork (1840-1917).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af George Montbard (Charles Auguste Loye) (1841-1905) fra udgaven Chatto & Windus, London 1897: "*The iron bands yielded*".

ISBN 978-87-7979-775-8
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-000-1 (Ølstykke 2002).

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Ransonfadene:** Fad, der indeholder drikkevand til mandskabet. *Red.*